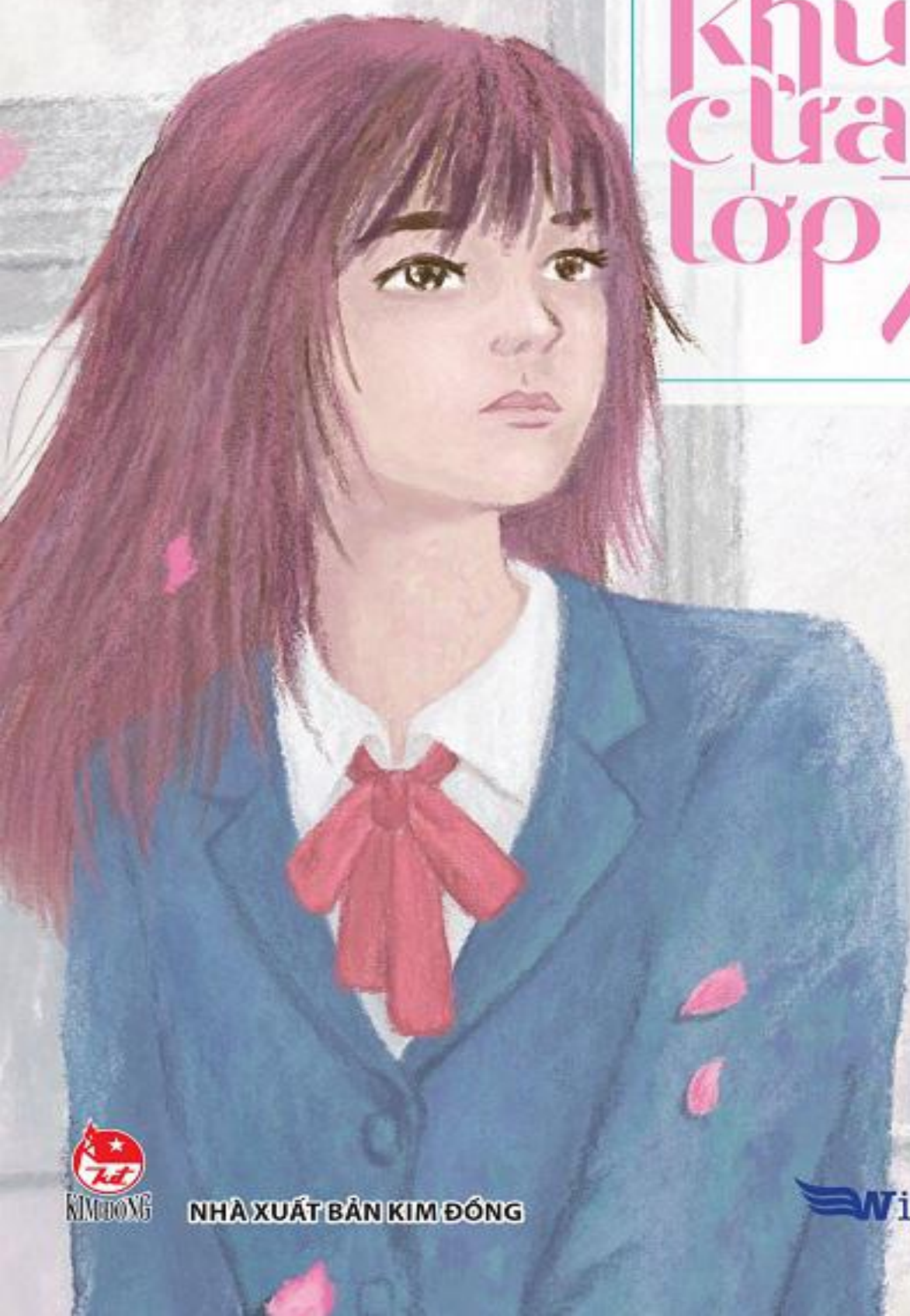

A S A N O A T S U K O

PHƯƠNG ANH dịch

từ khung cửa sổ lớp 7D

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

 WingsBooks

1

TỪ KHUNG CỦA SỔ LỚP
7D - TẬP 1

Atsuko Asano
Phương Anh (*dịch*)

Dựa theo bản in của:
WingsBooks & NXB Kim Đồng
2018-10

ebook©hotaru-team

Vốn là học sinh của một trường chuyên cấp hai tại thành phố lớn, Anri đột ngột phải chuyển về học ở một ngôi trường vùng quê vào mùa hè. Những tưởng sẽ mất nhiều thời gian để làm quen với cuộc sống nơi đây, nhưng cô bé lập tức yêu bầu không khí khoáng đạt và dễ chịu của ngôi trường mới, khác hẳn với ngôi trường trước kia, đặc biệt là những ô cửa luôn để mở...

Và cũng chính nơi đây, Anri đã có được những tình bạn thật đẹp cùng những rung động trong trẻo đầu đời...

TỪ KHUNG CỬA SỐ LỚP 7D của nữ tác giả Atsuko Asano sẽ đánh thức những kí ức quý giá về thời thanh xuân hoa mộng trong mỗi chúng ta...

Asano Atsuko sinh năm 1954 ở Okayama. Bà đạt giải Văn học Thiếu nhi Noma với “Battery” giải của Hiệp hội tác giả sáng tác văn học Nhật Bản với “Battery II” ngoài ra loạt truyện “Battery” cũng đạt giải Văn hóa Xuất bản Thiếu nhi của shogakukan. Năm 2011, bà đạt giải Văn học lãng mạn Shimase lần thứ 18 với “Tamayura” (Thoáng chốc). Bà là một tác giả đa dạng về thể loại, từ văn học thiếu nhi cho đến văn học đại chúng, tiểu thuyết lịch sử, tiểu thuyết thể thao. Trong các tác phẩm tiêu biểu, ngoài các truyện dài tập như “Trăng của Di Lặc”, “Anh đào Dạ Xoa”, “Hong chín cây”, “Con đường bình minh”, “Bày vì sao trái đông”, “Làm tổ trên đất” của loạt truyện “Di Lặc”, loạt truyện “No. 6”, loạt truyện “The MANZAI”, “Sáng chói”, còn có “Tựa như quầng lửa”, “Bầu trời của sân”, “Tĩnh mộng”...

Ijima Anri phải chuyển nhà vào mùa hè năm lớp 7. Cô đã đặt chân vào phòng học lớp 7D, một phòng học không còn được sử dụng nằm trong khuôn viên ngôi trường cấp hai lạ lẫm mà cô mới chuyển đến. Ở đây, cô gặp Ichii Kazuma. Kazuma sau khi gặp gỡ Anri đã nhờ Anri làm người mẫu cho tranh của mình. Rồi câu chuyện khởi đầu từ đó... Anri, Kazuma, và cả những người bạn không thể thay thế cùng gia đình. Cuốn tiểu thuyết khắc họa thời thanh xuân của Asano Atsuko, vẽ nên lứa tuổi mười bốn, vừa trần trụi vừa trưởng thành.

KHUNG CỬA CỦA ANRI

1

Phòng học đó nằm ở cuối hành lang tầng ba, bên cạnh lớp 7C.

Từ lớp 7A, 7B, 7C, luồng sinh khí, tiếng cười đùa, tiếng hò hét và giọng hát của các học sinh vang tới ồn ào đầy sức sống. Thế nhưng, phía trước căn phòng đó lúc nào cũng lặng ngắt như tờ. Cái vẻ yên tĩnh ấy cứ như đang thử thi “Chỉ có nơi này là khác biệt, chỉ có ở đây...”

Vừa mở cửa, cô đã hắt xì hơi. Trong mũi cũng có cảm giác ngứa ngứa.

Lấy tay phải bịt mũi, cô thử thở ra từng hơi ngắn. Phù, phù, phù, đúng ba lần. Ai đã chỉ cho mình cái mẹo chữa chứng hắt hơi này nhỉ?

Vẫn bịt mũi, cô ngó quanh một lượt.

Có thứ gì đó đang phát sáng lung linh.

Là bụi. Trong luồng sáng xuyên vào từ khung cửa sổ, mỗi hạt bụi hóa thành từng hạt sáng nhỏ li ti, ánh lên lấp lánh. Phải chăng đây chính là nguyên nhân làm mình hắt hơi? Nhưng mà đẹp thật đó.

Khung cửa sổ treo rèm màu kem, nhưng tấm rèm ấy mới chỉ được kéo hai phần ba. Cái kiểu dở dang như thế ai đó vội vàng không kịp kéo hết hoặc chỉ kéo qua loa cho xong.

Cô lại đưa mắt quan sát khắp phòng một lượt.

Ánh sáng xuyên qua lớp kính cửa sổ tràn vào trong phòng. Nó làm những hạt bụi sáng lấp lánh. Năng chiếu sáng trắng cả sàn nhà. Bàn ghế được xếp chồng lên nhau ở trong góc, cạnh đó là chiếc xô, cây

chổi (có vẻ) chưa sử dụng và một chiếc bàn giáo viên cũ kĩ. Thứ nào thứ nấy đều phủ lên mình một lớp bụi mỏng. Nhìn kĩ sẽ thấy, bụi cũng phủ lên cả sàn nhà. Chẳng biết nơi này trở thành phòng học bỏ không bao lâu rồi.

Nghển cổ lên, tầm mắt Anri chạm tới tấm bảng đen. Tim cô bỗng đập dồn. Ở góc bảng ghi tên những người tới phiên trực nhật có hai cái họ “Otani” và “Ijima” nằm cạnh nhau. “Ijima” là họ của Anri. Thị trấn này là quê hương của bố cô, có rất nhiều người mang họ Ijima. Ijima nằm rải rác khắp mọi nơi, nào là bệnh viện Ijima, hiệu sách Ijima, cả nhà hàng IJIMA nữa chứ. Khi căn phòng này vẫn còn là một lớp học, khi hai mươi tới ba mươi học sinh tập trung lại cùng học, cùng sinh hoạt, cùng cười đùa hay làm tổn thương lẫn nhau, chắc hẳn đã có một nam sinh hay một nữ sinh mang họ Ijima.

Có điều, chuyện con con đó sao lại làm tim cô đập nhanh đến vậy nhỉ? Phải chăng là vì cái tên “Otani” được ghi bên cạnh thật giống với “Kitani”?

Dường như gương mặt râm nắng nhìn nghiêng của Kitani Shuya vừa lướt qua trước mắt Anri. Đó là gương mặt nhìn nghiêng cô luôn ngắm nghía từ cửa sổ lớp học. vẫn chưa đầy hai tháng mà cô cảm thấy chuyện xảy ra đã lâu lắm rồi. Từ cửa sổ phòng học, ánh mắt của cô từng đuổi theo bóng hình một thiếu niên ở trên sân. Cô đã chăm chú ngắm cậu mãi mà không biết chán. Chỉ nhìn thôi cũng làm cô thấy hạnh phúc. Quãng thời gian ấy, những ngày hạnh phúc tốt bậc ấy, đã thuộc về quá khứ, một quá khứ vô cùng xa xôi.

Những giọt mồ hôi chảy xuống đôi gò má. Đặt tay lên trán, Anri nhận ra mình đang mướt mát mồ hôi. Cô luôn bị vã mồ hôi ở mặt

trước tiên, rồi mới tới lưng và phần dưới cánh tay. Từ nhỏ đã vậy.

Chạng vạng rồi mà ánh mặt trời tháng Chín vẫn gay gắt như mùa hè, khiến cho căn phòng đóng kín cửa sổ nóng như một cái nồi hấp.

Anri đặt tay lên cửa, lưỡng lự hồi lâu.

Làm sao đây...

Anri tự hỏi.

Mình có nên bước vào không gian bụi bặm và nóng nực này không nhỉ?

Đến giờ này rồi mà mày còn nói gì thế? Chính mày đã hạ quyết tâm rồi còn gì! Một giọng nói có phần cộc lốc và lạnh lùng đáp lại. Đó là giọng nói của chính Anri.

Khi phân vân hay trăn trở chuyện gì, dù nhỏ nhất đến mức nào, Anri vẫn thường tự hỏi bản thân.

Nè, phải làm sao đây?

Có lúc cô nhận được câu trả lời ngay lập tức, cũng có khi không nghe thấy bất cứ điều gì. Còn lúc này, cô có cảm giác mình bị vỗ mạnh một cái vào lưng và bảo: “Cố gắng lên.”

Đây là việc tự mình đã quyết cơ mà. Hãy làm cho đến nơi đến chốn.

Lạch cạch. Lạch cạch.

Nghe trên đầu có tiếng động, cô ngẩng mặt lên.

Tám biển nhựa ghi “7D” đang đung đưa. Nhiều khi không rõ là do truyền thống của trường hay tính cách của thầy hiệu trưởng, nhưng nhắc tới bầu không khí bao trùm khắp nơi ở ngôi trường cấp hai tư thực mà Anri đã theo học cho đến trước kì nghỉ hè, nếu nói tốt thì là

nghiêm trang chuẩn mực, mà nói không tốt thì là xét nét, chú trọng tiểu tiết. So với nơi đó thì ngôi trường cấp hai này, ngôi trường cô mới chuyển tới sau khi kết thúc kì nghỉ hè vào tuần trước, có bầu không khí dễ thở hơn nhiều. Nhìn chung vẫn có quy định về đồng phục và nội quy, nhưng các thầy cô không cứng nhắc bắt học sinh tuân theo. Hôm nay, Anri đã quyết tâm thử buông xả mái tóc mà cô vẫn luôn buộc túm hai bên. Cô cũng thử sơn lên móng tay chút sơn bóng không màu. Cô còn nâng gấu váy lên cao trên đầu gối. Đó toàn là những việc cô đã muốn làm từ rất lâu rồi.

Xoa tóc, sơn bóng móng tay, cuộn váy ngắn lại.

Những việc cô rất muốn làm, nhưng lại không biết làm vậy có nên không.

Suốt buổi sáng hôm nay, cô cứ để ý ánh mắt của giáo viên, trông ngực đánh thùm thụp rồi lại bất giác cúi gằm mặt. Nhưng không ai nói gì cô cả. Không có lấy một lời nhắc nhở hay giáo huấn nào làm cô thấy hơi hẫng hụt. *Trường công lập ở địa phương để dài đến vậy sao? Hay là ngôi trường trung học cơ sở Ashiwara số 1 này là nơi đặc biệt có tư tưởng phóng khoáng?* Khi cô đang mãi suy nghĩ chuyện này chuyện kia thì,

- Tớ cho cậu mượn dây chun nhé?

Một giọng nói vang lên từ chỗ ngồi kế bên. Đó là một nữ sinh với gương mặt tròn và bầu má láng bóng (để làm người ta liên tưởng đến trái táo). Trong lòng bàn tay cô ấy là một chiếc chun màu đen dùng để cột tóc. Ngực áo không dính bảng tên.

- A? Ơ? Ừm... cậu là...

Cô bạn rút chiếc bảng tên bị giấu trong túi áo ngực ra rồi giơ lên

trước mặt Anri. Ở đó có viết hai chữ Hán.

- Satodate?

Cặp mắt đen láy của cô bạn chột dao động, bờ môi căng mọng hé mở. Nét mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

- Bất ngờ nha!

Sau khi nói vậy, cô ấy lặp lại thêm một lần nữa với giọng rất nhỏ “Bất ngờ thật đấy”.

- Chỉ mình Ijima là đọc được họ của tớ ngay lần đầu tiên. Bất ngờ thật, bất ngờ thật ghen. Ijima thông minh ghê.

- Không phải đâu... Tớ chuyển trường tới đã được một tuần, cũng nhớ được họ của các bạn thôi ấy mà...

- Ôi dào, cậu lại khiêm tốn rồi. Mà vừa rồi là nói dối đúng không?

Cô bạn quay mặt về phía Anri nở nụ cười láu lỉnh.

- Từ sau hôm Ijima chuyển tới tớ đã nghỉ học suốt mà. Cậu đâu rảnh để nhớ họ của tớ chứ.

- Ừm, nhưng mà... cái này...

Quả thực là cô đã thốt ra một lời nói dối nho nhỏ. Đến tận ban nãy cô vẫn chẳng hề biết chỗ ngồi bên cạnh mình là của nữ sinh họ Satodate. Tuy biết cô bạn ấy nghỉ học nhưng Anri chẳng hề bận tâm. Cô bạn nhồm hăn người lên. Từ cô ấy tỏa ra một mùi hương ngọt ngào. Có lẽ là mùi của son môi.

- Tớ là Satodate Miho. Chữ Hán của “Miho” gồm có chữ “mi” (mĩ, xinh đẹp) và “ho” trong “inaho” (bông lúa).

Bình thường, sau khi giới thiệu bản thân, người ta vẫn hay nói kèm thêm mấy câu chào hỏi xã giao kiểu như “Mong sau này được bạn

giúp đỡ” hay là “Từ từ làm quen với nhau nhé”, nhưng Miho không hề nói lời nào như vậy. Cô chỉ chìa lòng bàn tay đặt dây chun về phía Anri mà thôi.

- Cậu có dùng cái này không?
- Hả?
- Cậu có thể dùng nó buộc tóc. Chắc thấy nóng lắm hả?
- À... Ý cậu là vậy à?
- Là vậy đó. Cậu dùng không?
- Tớ không cần.

Anri lắc đầu. Cô buộc tóc hai bên mái rồi. Hôm nay là lần đầu tiên cô thả tóc ở nơi được gọi là trường học mà. Kể ra thì cô cũng thấy phần gáy và vai bị tóc phủ lên quả thực rất nóng, nhưng không hề có ý định buộc chúng lại.

Sau khi từ chối thẳng thừng, Anri mới nhận ra Miho đã mở lời với cô bởi lòng tốt chứ không phải kiểu lảng xảng nhiều chuyện. Cô bắt đầu bối rối.

- Xin lỗi cậu. Tớ để nguyên thế này là được rồi.

Miho gật đầu. Cô nắm lấy sợi dây chun và nhét vào túi. Sau đó, cô mở vở và bắt đầu ghi chép gì đó, không có ý định nhìn về phía Anri thêm lần nào nữa.

Anri băn khoăn tự hỏi chẳng biết có phải mình đã làm Miho cụt hứng không.

*Mình đã chiếu cố bắt chuyện tử tế rồi, thế mà cậu ta lại cự tuyệt.
Đồ khó ưa!*

Cứ thấy chảnh chảnh thế nào ấy nhỉ. Có phải cậu ta nghĩ mình là dân thành phố nên xem thường chúng mình không?

Khó ưa quá, khó ưa quá! Đúng là kiểu người không thể mê nổi.

Anri cảm giác như nghe thấy tiếng các nữ sinh xì xầm sau lưng. Cô chột rầu rĩ. *Nhưng cũng chẳng sao.*

Cô thì thâm trong lòng, bàn tay thu thành nắm đấm và đặt trên đầu gối.

Vậy cũng được. Dù bị xì xầm sau lưng thế nào, bị ghét bỏ ra sao, bị đối xử tệ cỡ nào, mình vẫn sẽ sống đúng theo cảm xúc của mình.

Cô đã quyết định như vậy rồi. Khi việc chuyển trường trở thành hiện thực, cô đã hạ quyết tâm. *Mình sẽ sống đúng theo cảm xúc của mình. Không phải vì ai khác, mà sẽ thành thật với chính bản thân. Từ nay về sau mình sẽ làm như thế. Nếu không sẽ bị cuốn trôi, tình cảm của chính mình cũng sẽ bị nhấn chìm. Thế cho nên...*

Miho bỗng ngẩng mặt lên.

- Tớ có cả trắng và hồng đây.

- Hà?

- Chun buộc tóc ấy. Chắc chắn phải do Ijima ghét màu đen đầu nhỉ? Cậu không muốn buộc tóc thôi đúng không?

- Ừ, đúng thế. Không liên quan đến màu chun đâu.

- Thế thôi vậy. Cậu hợp với tóc dài lắm.

Mỉm cười thêm một lần nữa, Miho lại cúi nhìn vào vở. Hoàn toàn không thấy thái độ khó chịu gì hết. Dường như cô chẳng hề bận tâm tới sự cự tuyệt của Anri. Có thể cô cũng chẳng nghĩ là mình vừa bị cự tuyệt. Đối với Miho, chuyện có thể chỉ đơn thuần là “Tóc xõa

trông có vẻ nóng → Tính cho mượn chun → Người ta đáp lại là không cần”. Chỉ vậy thôi.

Tất cả mọi thứ thật khác với trước kia. Trước đây, bất kể là việc gì cũng đều cần chuẩn bị tinh thần để từ chối, cự tuyệt đề nghị của đối phương. Bởi hành động ấy đi kèm theo nguy cơ phá hủy tận gốc mối quan hệ bạn bè, quan hệ giữa người và người mà ta đã dày công xây dựng cho đến thời điểm đó. Cả Anri lẫn những người xung quanh cô đã phải mài giũa thần kinh thật nhạy bén, sao cho không bước chân vào phạm vi nguy hiểm. Họ phải luôn đề cao cảnh giác.

Cảm giác thật nhẹ nhõm.

Mọi thứ ở ngôi trường này đều được nói lỏng.

Lạch cách, lạch cách.

Tầm biển “7D” đang đung đưa.

Ừm, đúng là lỏng thật. Nếu là trường cũ của mình thì nhất định không có chuyện để nguyên tám biển của một lớp đã trở thành phòng học trống như vậy. Chắc hẳn người ta sẽ nhanh chóng tháo biển xuống, khóa cửa phòng lại và cấm học sinh ra vào. Rèm chắc chắn cũng sẽ được kéo nghiêm chỉnh, không để lộ một khe hở nào. Quan trọng nhất là, gần đây, vì mức độ ưa chuộng của dân tình dành cho khối cấp hai trực thuộc trường đại học dân lập nổi tiếng mà Anri theo học trước khi chuyển trường đột ngột tăng cao nên chẳng dám nghĩ đến cảnh số lượng học sinh thuyên giảm. Kể cả có mở rộng thì chắc cũng chẳng còn lấy 1 một phòng học trống nào.

Anri từng là học sinh lớp 7D của ngôi trường cấp hai đó.

2

Anri thử nhích lại gần cửa sổ.

Đúng như dự đoán, cửa đã bị khóa.

Ủa?

Anri chăm chú nhìn đầu ngón tay, nghiêng đầu thắc mắc.

Không dính bẩn. Bụi phủ một lớp mỏng trên khung cửa sổ bằng nhôm, chỉ khẽ chạm đã đủ làm ngón tay đen sì, nhưng hình như chỗ chốt khóa lại không hề đóng bụi.

Tại sao vậy nhỉ?

Cô tháo chốt và mở cửa sổ.

Gió thổi ồa vào. Tấm rèm dệt bằng sợi tổng hợp cao cấp cupro đón gió căng phồng lên. Âm thanh và mùi hương ồa vào cùng làn gió. Âm thanh từ sân tập và mùi cỏ cây nóng đậm bỗng chốc ngập tràn trong căn phòng ban nãy còn yên lặng như tờ. Cửa sổ bằng khung nhôm có hiệu quả ngăn cách cao đến vậy đấy.

Anri hít một hơi thật sâu.

Mỗi khi mở tung cửa sổ, cô lại thấy bình tâm và muốn hít thở thật sâu. Những cánh cửa sổ đóng chặt im ỉm tựa như cự tuyệt mọi thứ “Đừng lại gần hơn nữa” khiến cô không thích chút nào. Thậm chí chúng còn làm cô cảm thấy khó thở.

Cả căn hộ chung cư mà Anri sống trước đây lẫn phòng học ở trường cấp hai dân lập đều trang bị đầy đủ điều hòa hai chiều, cho nên trừ mùa có khí hậu tốt ra, hầu như mọi người chẳng bao giờ mở cửa

sổ. Ngọt ngọt lắm.

Điều làm cô vui nhất sau khi chuyển trường là cửa sổ lúc nào cũng để mở. Ngoại trừ phòng y tế, chẳng phòng nào lắp máy lạnh. Kể cả phòng giáo viên lẫn thư viện cũng không. Vì vậy, cửa sổ luôn thỉnh thoảng rộng mở ở khắp mọi nơi.

- Nóng quá ~, cô ơi, em chết mất thôi!

Ngay trước khi tiết một bắt đầu, nam sinh ngồi chéo phía sau Anri cởi bung cúc áo sơ mi trắng trước ngực và cất giọng than vãn.

- Hisakuni, ngày mới chỉ vừa bắt đầu thôi. Đừng có cợt nhả nữa.

Cô Funaki đang định chuyển sang tiết xã hội mà cô phụ trách sau khi kết thúc giờ sinh hoạt chợt cau mày.

Vóc người cô Funaki cao lớn và rắn rỏi, mái tóc tím cắt ngắn tới mức lộ rõ cả gáy và vành tai. Mặt nhỏ, cằm nhọn, lúc cô cười trông dễ thương một cách bất ngờ, nhưng hễ cô im lặng thì sẽ tạo cảm giác vô cùng nghiêm khắc. Cách ăn nói và thái độ của cô cũng rất thoải mái, dễ chịu.

Lần đầu nhìn thấy cô, Anri đã nghĩ bụng “Cô giáo này chắc chắn dạy môn thể dục”. Vì thế, Anri có phần ngạc nhiên khi biết cô Funaki là giáo viên ban xã hội với chuyên môn lịch sử thế giới. Ngay cả việc cô mang một cái tên nữ tính vô cùng bình thường là “Ayako” cũng nằm ngoài dự đoán nốt.

- Chào Ijima. Cô là giáo viên chủ nhiệm Funaki Ayako. Rất vui được biết em.

Khi nắm lấy bàn tay chìa ra cùng với lời chào hỏi ấy, Anri bất giác

mỉm cười. Không phải là cái nhìn từ trên xuống, cũng không sán lại gần, cô ấy tiếp đón học sinh ở vị thế ngang bằng. Việc đó tưởng chừng đơn giản nhưng lại không dễ thực hiện chút nào. Tối thiểu thì trong phạm vi hiểu biết của Anri, không có giáo viên nào có thể làm điều đó tự nhiên, mượt mà như cô Funaki.

Nếu là cô giáo này, có thể mình sẽ xoay sở được.

Một thứ gì đó tựa như hi vọng dâng lên trong lồng ngực của Anri.

- Nhưng nóng thì phải kêu chứ cô. Mà cô ơi, tại sao trường mình lại không lắp máy lạnh thế ạ?

- Hisakuni, em tưởng mình là cậu ấm hả? Thân phận của em có xứng được học trong phòng gắn máy lạnh không? Nghĩ kĩ coi.

- Thân phận thì liên quan gì chứ? Cái này nó gọi là khoảng cách chênh lệch đấy ạ. Cậu có thấy thế không, Ijima?

Bỗng nhiên bị gọi, Anri vô thức nhồm dậy và quay lại. Maehata Hisakuni đang nhe răng cười và chẳng hiểu vì sao lại giơ dấu chữ V ra với cô.

- Trường học hồi trước của Ijima là một ngôi trường siêu nổi tiếng đúng không? Trường như thế hẳn là có máy lạnh chứ?

Anri biết là mặt mình đang đỏ ửng. Hisakuni là người cô gần như chưa từng trò chuyện đằng hoàng lần nào. Cả giọng điệu thân thiết kì lạ của cậu ta lẫn việc trường học cũ được gọi là “ngôi trường siêu nổi tiếng” đều khiến cô ngượng ngùng đến mức mặt mũi nóng bừng.

- Này, có phải không?

Chẳng để tâm đến cảm xúc của Anri, Hisakuni hỏi dồn.

- Ừ, có thì có nhưng...

Anri thành thật trả lời. Cô không muốn nói dối. Người ta sẽ nói vài câu dối trá để không làm hỏng bầu không khí xung quanh. Nhưng Anri chẳng muốn mình giỏi giang hay thành thực mấy chiêu trò như thế.

- Đó, đó đó, cô thấy không, đúng là khoảng cách còn gì. Cùng là học sinh cấp hai mà lại khác biệt quá thế.

- Nếu em cứ than nóng om sòm thì sẽ càng thấy nóng hơn đấy. Tháng Chín rồi, mùa hè đã kết thúc. Xác định tinh thần như thế thì chút nóng bức này đâu đáng kêu than chứ.

- Ôi, việc đó là không thể, không thể nào đâu cô ơi. Đã nóng thì dù có xác định tinh thần thế nào thì vẫn cứ nóng thôi ạ. Hầy, em chịu hết nổi rồi. Em gục đây.

Chẳng biết bản chất Hisakuni có phải là một kẻ tùy hứng hay không mà cậu ta gục luôn xuống mặt bàn và cố ý thở hỗn hển rõ to.

Tháng Chín là thời điểm chỉ dư lại chút nắng tàn. Nhưng ở nơi đây, những ngày nóng còn gay gắt hơn cả tháng Tám vẫn đang tiếp diễn. Quá nóng bức để gọi là nắng tàn. Dù vậy, đâu đó trong làn gió thổi vào từ cửa sổ lớp học mang lại cảm giác mát lạnh của mùa thu.

Trường trung học cơ sở số I Ashiwara được xây ở lưng chừng một ngọn đồi thoải thoải, phía sau trường là khu rừng với đủ thứ cỏ cây. Làn gió thổi qua các loại cây như dẻ, sồi, phong... đã bị tước đi hơi nóng, biến thành gió thu. Anri có cảm giác như vậy. Nếu đem so với cái nóng đặc quánh bởi nhựa đường và bê tông nơi thành thị thì tiết trời bây giờ dễ chịu hơn nhiều. Làn gió ấy thậm chí còn giúp tâm hồn trở nên khoan khoái.

Cô Funaki thở dài thườn thượt.

- Hết nói nổi, thằng nhóc lăm mồm này. Tôi lại dán băng dính vào miệng rồi quăng em ra ngoài cửa sổ bây giờ. Có điều... Thật ra cô cũng hiểu điều Hisakuni nói. Khi các em phải chịu đựng bầu không khí ngột ngạt trong lớp học không điều hòa thì lại có những học sinh cấp hai khác được ngồi ở một nơi tiện nghi để dành tập trung học hành. Đây là cái mà Hisakuni nói là khoảng cách phải không?

Hisakuni ngẩng mặt lên, xoay vòng vòng ngón trỏ.

- Đúng, đúng. Là khoảng cách. Khoảng cách, khoảng cách, Hoàn Châu Cách Cách.

- Học sinh cấp hai không nên nói đùa kiểu đó. Là giáo viên chủ nhiệm, cô thấy buồn lắm đấy.

Những tiếng cười khúc khích rộn lên trong lớp học. Cô Funaki xoay lưng về phía đám học trò rồi viết lên bảng chữ “Khoảng cách”, “Thân phận” bằng phấn trắng.

- Trong học kì hai ta sẽ học về sự hình thành của Nhật và một số nước chính trên thế giới. Chúng ta sẽ được học xem các quốc gia hình thành như thế nào, phát triển ra sao. Tuy mỗi quốc gia lại có những nét đặc trưng riêng nhưng vẫn có điểm tương đồng. Đó là, Hisakuni.

- Dạ, em á?

- Hai từ Hisakuni đã nhấn mạnh ban nãy chính là từ khóa. Khoảng cách và thân phận. Các em hãy ghi nhớ sẵn trong đầu. Rồi, giờ thì mở sách giáo khoa ra nào, trang bốn mươi tám.

Giờ học bắt đầu.

Cơn gió ùa vào mạnh mẽ, cứ như thể đã chờ từ lâu. Những trang sách giáo khoa bị lật giở lộn xộn. Mái tóc của Anri cũng bay bay và

phất phơ đáp xuống lưng. Âm thanh đó được truyền tới.

Loạt soạt. Loạt soạt.

Cô nghĩ rằng đó là cơn gió tuyệt vời nhất.

Có thể hưởng thụ ngọn gió mát lành thế này để chịu gập vạ lần phòng học lấp điều hòa đấy. Anri muốn nói với Hisakuni như vậy, nhưng lại không đủ dũng khí.

Gió cũng lùa vào từ cửa sổ lớp 7D, giờ đã là phòng học bỏ trống.

Thị trấn Ashiwara là thị trấn của gió chẳng?

Một cây anh đào rất lớn đứng sừng sững bên ngoài cửa sổ. Thân cây cực kì to. Vào mùa hoa nở rộ không biết trông nó sẽ tuyệt đến nhường nào. Phải chăng hàng trăm hàng nghìn hàng vạn cánh hoa sẽ bay vào đây qua ô cửa sổ?

Anri thử rướn người một chút ra ngoài khung cửa sổ. Lá cây anh đào tuy đang mọc chen chúc nhau trông khá lúc nhúc nhưng màu đã bắt đầu chuyển sang vàng. Trước mắt Anri, một chiếc lá có vết sâu ăn lìa cành rơi xuống. Mùa hạ sắp qua thật rồi.

Anri thấy sân tập thể dục từ kẻ hở giữa các cành cây. Cô nhìn thấy một nam sinh đang chạy. Quần ngắn và giày chạy, câu lạc bộ điền kinh chẳng? Tim cô đánh trống thình thịch trong lồng ngực. Nó đánh mạnh đến nỗi cô tưởng như mình nghẹt thở trong khoảnh khắc.

Kitani.

Anri nhìn nam sinh vừa biến mất khỏi tầm mắt ấy thành Kitani Shuya.

Kitani.

Sau giờ học, cậu ấy luôn chạy trên sân tập. Hoặc cùng với thành viên đội điền kinh, hoặc chạy một mình. Từ cửa sổ lớp học, Anri đuổi theo bóng hình đó chỉ bằng ánh mắt. Anri thuộc lớp 7D, còn Shuya là học sinh lớp 7B, vì vậy cũng có đôi lần hai người bắt gặp nhau ở đầu cầu thang hay đi lướt qua nhau trên hành lang. Anri hầu như toàn cụp mắt xuống. Họ chưa từng nói chuyện với nhau dù chỉ một lần. À không, chỉ một lần duy nhất, buổi sáng ngày đầu tiên cô đến trường sau khi kì nghỉ dài tháng Năm kết thúc, khi đang thay sang giày đi trong trường,

- Chào buổi sáng.

Shuya đột nhiên lên tiếng. Anri chỉ thốt được một tiếng “A...” mà không nói tiếp được lời nào. Tim cô đập dồn dập đến khó thở.

Kitani bắt chuyện với mình.

Ơ? Ồi! Phải làm sao đây?

Hoang mang, lúng túng, mất một lúc cô mới lí nhí đáp lại: “Chào buổi sáng”. Shuya khẽ giơ tay rồi cứ thế leo lên cầu thang, chẳng liếc về phía Anri lấy một cái.

Kitani bắt chuyện với mình.

Cả ngày hôm ấy, tâm trạng của Anri cứ đi tới đi lui giữa hai luồng cảm xúc, một bên là sự phẫn khích tột bậc và một bên là nỗi thất vọng vì đã không trả lời được một cách đàng hoàng. Cô không thể tập trung vào việc học.

Lần đầu tiên từ khi sinh ra, cô đã yêu.

Trước đây cô đã từng có “bạn nam mà mình thích”, cũng có ổi kinh nghiệm bàn tán sôi nổi với bạn bè về chủ đề này.

Nè, bạn XX cũng được đấy chứ?

Ừm, chả biết nữa. Chẳng phải gu của mình.

Tớ hơi bị nghiêm túc đấy. Muốn cùng về với cậu ấy ghê.

Thì tỏ tình đi, tỏ tình đi. Tụi này ủng hộ mà.

Mấy câu chuyện sôi nổi đó dễ bị lãng quên nhưng vẫn mang lại niềm vui theo cách riêng. Anri hầu hết đóng vai người nghe. Cô chẳng hề ghét việc đóng tai nghe bạn bè kể chuyện tình yêu với đôi má ửng hồng. Điều đó tốt hơn việc phải im lặng nghe người ta nói xấu sau lưng kẻ khác nhiều. Thế nhưng, không biết từ khi nào, trái tim cô bị Kitani Shuya chạy dưới sân thu hút, từ khi nhận ra cảm xúc ấy là tình yêu, nghe bạn bè kể chuyện yêu đương, cô thấy khổ sở vô cùng.

Tại sao mọi người có thể nói ra cảm xúc của bản thân trơn tru như thế? Tại sao có thể thốt lên từ “thích” hay “yêu” dễ dàng như vậy?

Anri thì không thể. Tình cảm đối với Shuya lớn dần, càng tự ý thức được rằng mình thực sự yêu cậu ấy, cô càng không thể nói ra miệng.

- Anri, dạo này cậu hơi bị khó gần đấy nhé!

Một người bạn, Nonomura Momoka đã nói vậy, hướng ánh nhìn nghiêm nghị về phía Anri.

3

Momoka đang nhìn Anri bằng đôi mắt hai mí sắc nét. Tuy chưa gay gắt đến mức lườm nguýt, nhưng cũng không hề có ý cười.

Trái lại, Anri lảng ánh nhìn sang chỗ khác. Tim cô đánh thùm thụp từng hồi. Cô cảm thấy hơi khó thở.

- Khó gần? Tớ á? Tại sao?

Cô thử hỏi lại với vẻ kinh ngạc, nhưng bằng một giọng điệu nhẹ nhàng.

- Tại vì dạo này cậu cứ ủ ê kiểu gì ấy. Bọn tớ có nói gì cậu cũng im thín thít hoài à.

- Hơ... Thế à... Tớ không có ý đó...

- Đúng vậy đấy. Cậu chẳng nói gì cả, chỉ toàn nghe thôi. Còn tỏ vẻ chán nản nữa chứ.

Có thể đúng là như vậy. Vì không thể biến những gì cậu đang giấu trong lòng thành lời nói nên Anri trở nên im lặng hơn. Mà không, cô chưa từng nghĩ đến việc kể chuyện đó cho Momoka và đám bạn. Cảm xúc nằm bên trong lồng ngực ấy là thứ thuộc về riêng bản thân cô. Cô không muốn ép buộc lời nó ra và biến nó thành chủ đề buôn chuyện. Cô muốn một mình ôm ấp nó, trân trọng hơn, nâng niu hơn, bí mật hơn.

Anri đã nghĩ vậy. Và bây giờ cô vẫn nghĩ như thế. Vì vậy cô không thể góp lời vào câu chuyện của Momoka cùng những người khác. Im lặng lắng nghe sẽ thoải mái hơn, và nói thật cô cũng chỉ có thể im

lặng lắng nghe mà thôi. Kể ra thì, dù Anri có im lặng thì mọi người vẫn vui vẻ tán chuyện như thường. Thi thoảng cũng bị hỏi: “Cậu thấy sao?” hay “Hẳn là vậy phải không?”, những lúc ấy cô cũng gật đầu “Ừ” hoặc hùa theo đáp lại “Đúng là như thế.”

Anri đã hết sức lưu ý để không bị loại ra khỏi vòng tròn của mọi người.

- Anri này, cậu không vui khi ở cùng chúng tớ à?

Momoka bắt chột nheo mắt.

- Ờ? Không hề, không đời nào có chuyện đó. Tại sao cậu lại hỏi thế hả Momo?

Mồ hôi túa ra ở dưới cánh tay.

Anri thích Momoka. Tuy tính tình mạnh mẽ và đôi lúc hơi ranh mãnh nhưng Anri biết bản chất Momoka là một cô gái tốt bụng và vui vẻ. Hồi mới nhập học chưa được bao lâu, Anri đã từng thấy Momoka lau rửa bể nước cửa chú rùa xanh được nuôi ở lớp sau giờ tan học. Khi cô ngỏ lời “Tớ giúp cậu nhé”, Momoka đã mỉm cười “Nhờ cậu vậy. May quá đi.” Nụ cười đó rất đối dịu dàng, làm Anri cũng vô thức cười theo. Ngày ấy hai đứa vẫn còn gọi nhau bằng họ là Ijima và Nonomura.

- Nonomura, cậu là người phụ trách việc chăm nuôi đúng không?

Vừa rửa cát, Anri vừa hỏi. Momoka lắc đầu.

- Không, không phải đâu. Hình như chú rùa này ở trong phòng học lớp 7D từ khóa trước. Nó lại không được ai chăm sóc cả, rất đáng thương... Tớ từng nuôi rùa xanh ở nhà, nó đã chết vào mùa đông năm ngoái...

- Vậy à? A...

- Gì thế?

- Nghĩ kĩ thì lớp mình không có người phụ trách chăm rùa nhỉ?

- Ồ, đúng là không có thật.

- Hồi tiểu học có người phụ trách mà lên trung học lại chẳng có. Tại sao thế nhỉ? Có rùa thì cũng nên có người phụ trách chăm nuôi chứ. Nếu không có người nhận trách nhiệm và chăm sóc thì tội chú rùa quá.

Momoka phì cười. Tiếng cười khanh khách, nhẹ nhàng và dễ chịu. Trong lòng bàn tay, chú rùa khẽ ngo nguậy.

- Ijima thú vị thật.

- Ồ? Vậy hả?

- Ừ, thú vị lắm. Cứ như cậu hiểu cảm xúc của chú rùa vậy. Hay thật. Hay hai đứa bọn mình làm người phụ trách rùa đi?

- Phụ trách rùa... Ừa, nghe được đấy.

Anri và Momoka nhìn nhau và bật cười thành tiếng. Hai người thân thiết với nhau từ lần ấy, Anri luôn yêu mến cả sự tốt bụng lẫn vui tươi của Momoka. Thế nhưng không biết từ lúc nào, xung quanh Momoka, các cô bạn khác bắt đầu tụ tập lại và nói chuyện ồn ào. Anri và Momoka chẳng thể từ tốn tâm sự với nhau như trước nữa.

Đề tài trò chuyện của hội Momoka vô cùng đa dạng, lúc thì rôm rả, vừa mới nhỏ giọng thăm thì đã lại phá lên cười lăn cười bò, lúc thì mọi người đồng loạt gật gù, thực sự trông rất vui vẻ và tràn đầy sức sống.

Phong cách thời trang đang thịnh hành, phương pháp ăn kiêng,

thần tượng đang được yêu thích nhất, loại điện thoại thông minh mới, CD vừa mới phát hành, sổ tiền tiêu vặt, cách trải qua ngày nghỉ, thú cưng, chuyện đáng sợ nghe được từ ai đó, và tình yêu.

Vô số đề tài như nồi lẩu thập cẩm xuất hiện, biến mất, rồi lại xuất hiện. Bảo việc ấy thú vị thì cũng thú vị, nhưng có cả mệt mỏi nữa. Cứ phải cố hòa mình với xung quanh, khiến cả việc cười lẫn gật đầu đều trở nên mệt mỏi.

Có lẽ nét mặt của Anri đã mang vẻ “chán nản” như Momoka nói. Anri nuốt nước bọt. Nếu rời khỏi nhóm của Momoka, cô sẽ trở nên cô độc giữa tập thể lớp này. Cô không muốn thế. Cô ghét việc phải đổi phòng học, đến trường, về nhà, nhất là ăn trưa một mình. Cô sẽ nghĩ mình là một con người quá dễ dàng thương và thảm hại. Cô không thể chịu đựng nổi điều đó.

- ... Xin lỗi nhé.

Anri ngược đôi mắt đang sụp xuống, nhìn thẳng vào Momoka và nhận lỗi.

- Vì tớ không giỏi ăn nói cho lắm... Ừm... chỉ nghe chuyện của mọi người, tớ cũng đủ vui rồi... Nhưng, à ừm... thật sự, được ở cùng mọi người tớ vui lắm. Vui nhất trần đời luôn.

Cô đã nói dối. Cô lén nghiêng chặt răng hàm.

- Xin lỗi, xin lỗi, Anri. Đừng làm vẻ mặt nghiêm trọng như thế. Tớ chỉ đùa thôi mà. Ôi, Anri thật là, lúc nào cũng nghiêm túc quá vậy. Cậu sẽ làm tớ mất hứng đấy.

Hì hì. Momoka nhún vai cười. Các nữ sinh xung quanh cũng làm điệu bộ tương tự và cười. Anri gồng mình nặn ra một nụ cười. Phải cười giống với mọi người. Phải giống với họ.

Hì hì, hì hì.

Hì hì, hì hì.

- A, phải rồi. Hay là nhờ Anri?

Cô bạn to cao tên là Kase Makoto bật ngón tay đánh tách một cái.

- Nhờ... gì cơ?

Momoka ngồi trên ghế và nhìn lên Makoto. Makoto giơ ngón trỏ tay phải lên rồi lắc lắc sang hai bên. Thế rồi, cô nàng đột nhiên hạ giọng.

- Xem kìa, xem kìa, việc đó í. Chuyện hôm qua, về Kitani ấy.

- A...

Má Momoka đỏ bừng. Anri bất giác đưa hai tay ấn lên ngực. Cô có cảm giác rằng tim mình sẽ bay vèo ra ngoài nếu không làm thế.

Kitani? Chuyện gì với Kitani cơ?

- Đúng thế. Anri được đấy. Chữ cái đầu trong tên cậu ấy là “A” còn gì. Anri lại hồn nhiên nữa, có thể trao lá thư một cách tự nhiên. Chắc hẳn Kitani cũng dễ nhận hơn.

Cô bạn tên là Tamao ở bên cạnh Makoto vỗ tay đánh bốp, rồi quay sang phía Anri và nói “Nhi?” Đó là tiếng “Nhi” tìm kiếm sự đồng tình.

- À, xin lỗi nhưng... các cậu có chuyện gì vậy? Tớ chẳng hiểu gì cả.

Cố nặn ra một nụ cười, Anri nhìn Makoto và Tamao, nắm chặt đầu ngón tay run rẩy.

- Ủa? Anri không có mặt sau giờ tan học hôm qua à?

- Vì tớ... phải cọ bể nước cho chú rùa...

Makoto và Tamao nhìn nhau cười.

- Phải rồi, Anri là người phụ trách rửa mà. He he.

Momo này, nói cho Anri cũng được phải không?

- Được.

Vẫn ửng hồng đôi má, Momoka quay mặt đi. Mối cô trề ra như đang tức giận. Makoto chụm ngón trỏ và ngón cái của hai tay tạo thành hình trái tím.

- Chuyện là, bạn Nonomura Momoka đang yêu thầm bạn Kitani Shuya.

Anri mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt Momoka.

Biểu cảm như tức giận ban nãy đã dịu đi, Momoka lè lưỡi. Cô nàng đang ngượng.

- ... Ra là vậy. Thế mà tớ chẳng biết...

Ra là vậy, ra là vậy. Momo cũng thích Kitani.

Thình thịch, thình thịch. Tim Anri đập ngày càng nhanh. Hô hấp nghẽn lại. Nếu có thể, cô muốn chạy khỏi nơi này. Dù nghĩ như vậy nhưng chân Anri không xê dịch dù chỉ một bước.

- Thực ra tớ cũng không biết là từ bao giờ.

Momoka thẳng thắn đối mặt với Anri.

- Không rõ tớ đã thích Kitani từ lúc nào. Nhưng là thật lòng đó. Tớ thích Kitani một cách khá là nghiêm túc đấy.

- Ừ...

Mình thì không phải khá là nghiêm túc. Mình thực sự, thực sự nghiêm túc thích Kitani.

- Thế rồi tớ đọc quẻ bói của tuần này, nội dung là nếu từ giờ đến cuối tuần mà tớ tỏ tình với người mình thích thì chuyện tình của tớ

sẽ thành. Thế nhưng không phải là tỏ tình trực tiếp bằng điện thoại hay gì đó mà nên gửi thư.

- Thư...?

- Ừ, đúng vậy. Trong đây còn viết là nếu được bạn thân chuyển thư giúp thì tình yêu sẽ đơm hoa kết trái.

Đến đó thì Makoto xen vào.

- Hơn nữa, kí tự đầu của tên người bạn thân đó là “A” hay “Y” thì tuyệt nhất. Trong nhóm mình chỉ có

Anri tên bắt đầu bằng “A” còn gì. Nè, đây chính là lúc cần cố gắng vì bạn thân đó.

Makoto tự vỗ bộp một cái vào ngực mình. Anri vô ý thở hắt ra một hơi thật mạnh. Cô cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở của mình.

- Momo, vậy thì... Cậu viết thư rồi à?

- Ừ, viết rồi.

Momoka rút một phong thư màu xanh từ trong bao đựng vé tàu. “Kitani Shuya”. Tên của Shuya được viết bằng nét chữ tròn trịa của Momoka.

- Anri, cậu sẽ chuyển cho Kitani lá thư này giúp tớ chứ?

Đôi mắt của Momoka nhìn Anri chăm chú. Makoto đặt tay lên vai Anri.

- Sẽ chuyển giúp chứ. Bạn bè với nhau cả mà.

Đồng chí, bạn bè, bạn thân... Nhưng tớ đối với Kitani...

- Anri, nhờ cậu. Trăm sự nhờ cả ở cậu đây.

Momoka chấp tay lại.

- Tớ hiểu rồi...

Anri gật đầu. Cổ chực khóc ngay khoảnh khắc ấy.

- Tớ đi ngay đây.

Cô nhận lấy lá thư. “Ừa, bây giờ á, có vội quá không?” “À nhưng mà càng sớm càng tốt nhỉ.” “Ôi, nhưng tớ còn chưa chuẩn bị tâm lí... Anri, đợi chút!” Dù nghe thấy giọng của đám Momoka, Anri vẫn lao như bay ra khỏi phòng học lớp 7D. Không nghĩ gì cả, không thể suy nghĩ gì cả, cô cứ thế chạy phăng phăng về hướng sân tập.

Mắt cô nóng rát. Tại sao lại nóng đến thế này?

Lát sau Anri nhận ra mình đã ở bãi đậu xe. Shuya đang đứng trước mặt.

- Cậu... cần gì à?

Shuya nghiêng đầu. Anri mím chặt môi rồi chìa phong thư ra.

- Cái này là... người ta nhờ tớ. Cậu hãy đọc nhé...

Chỉ nói vậy thôi đã là quá sức với Anri rồi. Cô dúm lá thư cho Shuya rồi quay lưng bỏ chạy. Lần này thì nước mắt Anri đã trào ra. Nước mắt cô cứ chảy mãi không ngừng.

Sau khi chuyển lá thư cho Kitani Shuya, Anri cứ thế đi thẳng về nhà. Cô biết đáng ra cô nên quay lại chỗ nhóm của Momoka và thông báo “Tớ chuyển thư xong xuôi rồi nhé”. Chắc hẳn mọi người đã gần như nhào người ra khỏi cửa sổ phòng học để theo dõi tình hình.

Phải quay lại chỗ các bạn, phải quay lại...

- Ijima Anri, đã quay về bình an vô sự.

Anri sẽ thử dùng câu chào nghi thức như trong quân đội với giọng điệu bông đùa một chút.

- Thế nào, thế nào rồi? Từ đây xa quá chẳng nhìn rõ gì cả.

Chắc là Makoto sẽ hỏi với điệu bộ hấp tấp. Còn Momoka đứng đằng sau im lặng và nhìn Anri chăm chú. Không phải ánh mắt kiên cường tươi tắn ngày thường, có thể thấy trong đó ẩn chứa nỗi lo âu, sự yếu đuối, và thậm chí đầu đầy có cả sự u sầu.

Anri sẽ cười với Momoka, giơ hai ngón tay hình chữ V và thông báo.

- Tớ đã chuyển thư đến tận tay cậu ấy. Tuy chưa nhận được câu trả lời nhưng tớ nghĩ Kitani sẽ đọc thôi. Tại vì, khi biết là thư của Momo, trông mặt cậu ấy có vẻ vui lắm.

- Thật không?

Momoka chớp chớp hai mắt. Khóe miệng cô nàng nhếch lên.

- Thật không, Anri? Kitani có vẻ vui à?

- Ủ, tớ thấy thế.

- Anri!

Momoka nhảy bổ tới ôm ghì lấy Anri.

- Cảm ơn Anri. Thực sự rất cảm ơn cậu. Yêu cậu nhiều.

- Ủa? Người cậu yêu không phải là Kitani à?

Makoto sẽ cười ha ha trước câu nói đùa của Anri.

- A ha ha ha. Đúng đấy. Anri nói quá chuẩn. Người Momo thích là ai nào?

- Thôi. Đừng chọc tớ nữa. Tớ khóc bây giờ.

Momoka làm điệu bộ như đang khóc. Mọi người đều phì cười.

Mọi người đều thân thiết. Tất cả đều là đồng chí. Tất cả đều là bạn bè. Nhưng...

Anri đã không quay lại phòng học lớp 7D. Cô không quay lại nơi mà hội Momoka đang chờ. Sau khi lao ra khỏi bãi đậu xe, cô cứ thế chạy thẳng một mạch tới cổng trường. Cô cứ chạy, chạy miết, không dừng lại lấy một lần, ngoại trừ lúc chờ đèn đỏ. Rồi cô lao lên cầu thang tới tầng bốn của tòa chung cư.

Phòng 407. Đó là nhà Anri. Khi cô chạm đích là phòng 407, trống ngực cô đổ từng cơn dồn dập.

Đau. Đau quá. Không thể thở nổi.

Cô ôm ngực và ngồi bệt xuống bậc thềm. Đến tận lúc này Anri mới nhận ra bản thân mình đã ướt đầm mồ hôi. Nhịp đập của trái tim truyền tới bàn tay dính mồ hôi nhớp nháp.

Thịch thịch thịch thịch thịch.

Thịch thịch thịch thịch thịch.

Đau đớn. Khó chịu. Không phải vì chạy. Nếu chỉ vì chạy thì sẽ không làm cồ khó thở tới mức này.

Thịch thịch thịch thịch thịch.

Thịch thịch thịch thịch thịch.

Mình đang tự đánh mình. Một kẻ hèn nhất đang cố tỏ vẻ yếu đuối.

Hình ảnh Kitani Shuya hiện lên. Cậu ấy nhận bức thư và chớp mắt liên hồi dường như ngạc nhiên lắm. Tóc mái cậu bay phất phơ trong gió.

Mình thích cậu ấy. Thích rất nhiều.

Chỉ cần nhìn Shuya chạy trên sân từ cửa sổ lớp học, trái tim Anri đã được lấp đầy. Cô như chực khóc, đáy mắt chột nóng lên, cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Dù Shuya không nhận ra tấm lòng của Anri, dù cậu không quay đầu nhìn lại, Anri vẫn hạnh phúc. Cô đã thích cậu đến mức đó.

Thế mà, mình lại trao thư giúp Momo. Mình lại còn bảo “Cậu hãy đọc nhé”. Điều mình muốn nói không phải là bảo cậu ấy đọc thư, mà là...

Tớ, thích Kitani.

Chỉ một câu ấy thôi.

- Trời, Anri, làm mẹ giật mình. Con về rồi à?

Cửa phòng khách bật mở và mẹ Kanako ló mặt ra ngoài.

- Nếu đã về thì chí ít cũng nói con về rồi ạ chứ. Ủa? Con sao vậy?
Có chỗ nào không khỏe à?

Anri lắc đầu. Cô cắn môi đứng dậy.

- Con muốn đi vệ sinh nên đã cuống cuống chạy về. Đến nơi thì trống ngực đánh thành thịch thịch nên...

- Ôi khổ thân con. Mau vào toilet đi.

Mẹ Kanako cười. Tuy nhiên, mẹ lập tức thu lại nụ cười đó. Gương mặt tròn trịa đeo kính bỗng dưng đanh lại.

- Nghe này mẹ có chuyện muốn bàn với Anri...

- Vâng...

Lại bàn nữa à? Anri xém tí nữa thì thở dài. Bố Anri đã qua đời vì bệnh khi cô năm tuổi. Kể từ đó, gia đình chỉ có hai mẹ con. Mẹ Kanako là họa sĩ minh họa, công việc cũng tạm ổn, chủ yếu làm ở nhà. Mặc dù đó chưa hẳn là lí do, nhưng cả khuôn mặt và thân hình mẹ đều tròn trịa mũm mĩm. Trái với vẻ bề ngoài, tính mẹ nhút nhát và hay lo, cho nên từ lúc Anri lên lớp năm, mẹ bắt đầu hay hỏi ý kiến cô, kiểu: “Anri, nghe mẹ nói chút được không?” hoặc “Nè, con nghĩ mẹ nên làm thế nào?”.

Cô không ghét chuyện đó. Anri kính trọng người mẹ luôn chăm chỉ làm việc của mình. Cô biết ơn mẹ đã cho cô theo học trường tư thực tốn kém mặc cho điều đó dường như vượt quá khả năng. Nếu có thể giúp sức cho mẹ dù chỉ một chút thôi cô cũng thấy vui rồi. Mỗi khi được mẹ nhờ vả hay thảo luận chuyện gì đó, cô lại thấy mình giống như trở thành người lớn, nhiều lúc cảm thấy rất thoải mái. Thế nhưng bây giờ, cô đang đắm chìm trong chuyện của chính mình.

Chống đỡ bản thân đã đủ chật vật rồi. Anri chẳng biết nên làm gì với sự yếu đuối và đáng thương của mình nữa. Cô sắp ghét bỏ Momo, cô sắp ghét bỏ các bạn... Mà không, cô sợ rằng mình sẽ căm hận bản thân hơn bất cứ ai. Giờ không phải lúc rảnh rang để nghe mẹ bàn

chuyện.

- Con... vào nhà vệ sinh đã.

Anri lướt qua trước mặt mẹ, tiến về phía toilet.

Như trút ra một tiếng thở dài, bà Kanako thì thầm.

- Bà con ở Ashiwara đã đổ bệnh.

- Dạ? Bà nội hả mẹ!?

Anri quay lại. Tim cô lại đập thành thịch liên hồi. Người bà ở Ashiwara là mẹ của bố cô. Sau khi bố Anri mất đột ngột vì bệnh, bà đã từng sống ở chung cư này gần một năm. Chẳng hiểu vì sao mẹ và bà lại cực kì hợp tính, thân thiết vô cùng.

- Mẹ con đã mất khi sinh ra con, nên con luôn coi mẹ như mẹ ruột của mình.

- Nói vậy chứ hai chúng ta trông mặt cũng giống nhau phết nhỉ. Hàng xóm láng giềng hình như cũng nghĩ mẹ con mình cùng chung dòng máu đấy. Ông bán cá ở siêu thị còn bảo mẹ là: “Hai mẹ con bà giống hệt nhau” nữa cơ.

Bà nội vừa nói vừa chỉ vào khuôn mặt tròn trịa của mình. Kanako liền cười: “Úi chà, kể ra thì mình cũng giống nhau thật mẹ nhỉ”. Anri có cảm giác rằng đó là tiếng cười đầu tiên mà cô nghe được từ sau đám tang của bố. Anri khi đó mới năm tuổi, tuy chưa hiểu được hết câu chuyện của bà và mẹ nhưng cô vẫn nhớ là mẹ đã cười rất vui. Người vợ mất chồng, người mẹ mất con trai, và đứa con gái nhỏ mất cha do bệnh tật. Ba người họ đã sống một cuộc sống bình yên trong căn hộ chung cư ấy.

Một năm trôi qua, công việc của Kanako cũng dần ổn định. Bà

cũng tìm được nhà trẻ để gửi Anri. Thấy hai mẹ con có thể tự xoay xở được, bà nội khăn gói trở về thị trấn Ashiwara thân thuộc. Từ đó trở đi, vào mỗi kì nghỉ dài hay nghỉ hè, Anri lại về thăm bà. Gần đây cô không về Ashiwara được vì bận rộn học hành cho kì thi vào cấp hai.

Đã mấy năm rồi Anri chưa gặp bà.

- Bà vẫn ổn chứ mẹ? Đừng nói với con là...

- Ừ. Hàng xóm thấy bà ngã ở trước hiên nhà và đã đưa bà đến bệnh viện. Có vẻ không ảnh hưởng nghiêm trọng đến tính mạng. Bà có thể xuất viện ngay. Nhưng bà cũng có tuổi rồi, không thể để bà sống một mình mãi được. Mà bà lại nhất quyết không chịu tới đây. Bà bảo nếu chết thì bà muốn chết ở Ashiwara kia... Có lẽ bà không muốn làm phiền mẹ con mình. Nhưng, bà đã chăm sóc mẹ con mình rất chu đáo... Bố con lại là con một nữa. Ngoài chúng ta ra, bà đâu còn người thân nào khác... Vậy nên...

- Con chuyển trường cũng được.

Câu nói đó đã bật ra khỏi miệng. Chính bản thân Anri cũng thấy ngạc nhiên. Nhưng khi đã nói ra rồi, cô thậm chí còn cảm thấy rằng mình đã luôn nghĩ về điều đó.

Chuyển trường cũng được.

- Nhưng, Anri, đó là trường mà con đã phải tham gia thi tuyển mới vào được...

- Không sao đâu ạ. Mẹ à, mình đến chỗ bà đi. Hãy ở bên cạnh bà đi mẹ.

- Anri...

Mắt Kanako rơm rớm. Bà buột miệng thì thầm: "Anri, cảm ơn con.

Con thật nhân hậu”.

Anri sụp mắt xuống, cắn chặt môi.

A, không phải. Anri đâu có nhân hậu. Cô chỉ là kẻ hèn nhất thôi. Cô lấy bà làm lí do biện minh chỉ vì cô muốn chạy trốn khỏi nỗi đau này mà thôi.

Mình sẽ bỏ chạy.

Ngay sau kì nghỉ hè, Kanako và Anri chuyển tới nhà bà nội. Bà hào hứng, vui mừng như một đứa trẻ. Bà khỏe lên trông thấy, thậm chí hôm trước còn ra đồng làm, khiến mẹ Kanako cứ nhấp nhồm không yên.

Anri trở thành học sinh của trường trung học cơ sở Ashiwara số I. Và rồi, cô đang ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài từ cửa sổ phòng học bỏ trống của lớp 7D.

Trước hôm chuyển nhà, trong hòm nhận bưu phẩm của chung cư có một lá thư do Momoka gửi. Phong bì giống với lá thư cô trao cho Shuya hôm trước.

Gửi Anri,

Anri, tớ vô cùng ngạc nhiên khi nghe nói cậu sẽ chuyển nhà. Tại sao lại không cho tớ biết? Anri này, tớ đã nghĩ rằng, phải chăng Anri cũng thích Kitani.

Có phải thế không? Nếu đúng vậy thì cho tớ xin lỗi nhé. Tớ nghĩ tớ cũng loáng thoáng nhận ra tình cảm của Anri. Tuy nhận ra nhưng lại vờ không biết, rồi làm thế với cậu... Xin lỗi cậu nhé, Anri. Tớ xấu tính quá phải không?

Anri đã không thể đọc đến cuối. Nước mắt cô trào ra. Kể cả lúc này cô vẫn thích Momoka nhiều lắm. Cô hơi tách mình khỏi nhóm Momoka cho đến lúc chuyển trường là vì cô không muốn nghe chuyện liên quan tới Momoka và Kitani Shuya thôi.

Xin lỗi, Anri. Tớ xấu tính quá phải không?

Không phải đâu, Momo. Momo không xấu tính chút nào hết. Tại tớ quá yếu đuối. Cho nên, cho nên... Lần này tớ không chịu thua đâu. Tớ vẫn chưa thể hồi âm cho cậu. Nhưng, một ngày nào đó, khi đã trở nên mạnh mẽ, tớ nhất định sẽ viết thư trả lời.

Gió thổi vào từ cửa sổ. Rèm lớp 7D khẽ đung đưa.

Xạch.

Phía sau Anri vang lên một thanh âm nho nhỏ.

Cô quay đầu lại. Một nam sinh cao lớn đang đứng ở ngưỡng cửa.

Ờ? Kitani?

Mắt Anri mở lớn, cô nín thở, dăm dăm nhìn chàng trai ấy.

KHUNG CỬA CỦA KAZUMA

1

- Này, Kazu!

Ai đó đánh vào lưng cậu. Lực khá là mạnh. Xương sống cậu đau ê ẩm.

- Hự! Đau quá!

Ichii Kazuma nhăn mặt, ngoái đầu lại.

- Chào.

Maehata Hisakuni giơ tay phải lên và phe phẩy mấy ngón tay. Từ mẫu giáo, tiểu học, và giờ là trung học cơ sở, Kazuma luôn học cùng trường với Hisakuni. Nhà hai đứa cũng chỉ cách nhau chưa đến mười phút đi bộ, nên nghe nói cả hai chơi thân với nhau từ khi còn quần tã. Đây hẳn là kiểu quan hệ vẫn thường được người ta dân dã gọi bằng cụm từ “bạn nôi khó”.

- Chào cái gì mà chào. Cậu phải tự ý thức một chút về sức mạnh trâu bò của mình đi chứ. Tớ mà bị gãy xương sống thì cậu tính sao hả?

Tròng mắt đen của Hisakuni đảo vòng vòng, mồm há hốc thành hình chữ O.

- Ka, Kazu. Lẽ nào xương sống của cậu tiêu rồi?

Kazuma vòng tay ra sau lưng, bước đi lảo đảo.

- P-Phải. Tớ... không ổn rồi.

- Kazu, hãy cố gượng. Đừng chết. Mở mắt ra đi.

Hisakuni đặt hai tay lên vai Kazuma rồi lắc đẩy lắc để. Chiều cao

của Kazuma nhỉnh hơn tương đối nên trông cậu ta cứ như đứa em trai đang làm nũng ông anh vậy. Cạnh đó có hai nữ sinh đi ngang qua, một cô thì liếc mắt sẫm soi hai anh chàng, một cô thì lấy tay che miệng, cả hai cùng cười khúc khích.

Buổi tan trường, không lâu sau khi kì nghỉ hè kết thúc. Người khoác balô chạy ngược chạy xuôi, cậu nhóc nghịch ngợm huơ huơ cây chổi, ba cô gái nhiệt tình buôn dưa lê, từng tốp từng đám chuyện trò, thành viên đội bóng đá ôm trái bóng chạy hồi hả... Hành lang trở nên ồn ào, náo nhiệt với đủ giọng nói và âm thanh hỗn tạp mà đám học sinh cấp hai tạo ra.

- Này, thôi ngay!

Kazuma tặc lưỡi và gỡ tay Hisakuni ra.

- Đừng làm mấy chuyện ngớ ngẩn nữa.

Hisakuni bấu môi hết cỡ.

- Tại đằng đó hòa theo thì có. Đồ ngốc~

- Tại đằng đó đầu têu thì có. Đồ ngốc~

Hisakuni nhún vai, cất giọng cười khục khục đầy sáng khoái.

Tên này đúng là chẳng thay đổi gì cả.

Nhìn xuống bộ mặt nhăn nhó của thằng bạn nổi khổ, Kazuma chột nghĩ. Cách cười này, cái kiểu tùy hứng này, giọng điệu liến thoắng vui vẻ này, đều vẹn nguyên như ngày xưa. Không thay đổi tẹo nào. Mọi thứ đều y như xưa, tới mức thân thương.

Nghĩ vậy, cậu lại thấy buồn cười, sao mình lại có cách nghĩ sặc mùi người cao tuổi thế nhỉ. Cậu cũng cảm thấy bản thân dường như đã già lắm rồi.

Nếu bố biết suy nghĩ này của Kazuma, chắc ông sẽ cười và nói: “Con mới mười ba thôi, chưa đến tuổi nhớ thương chuyện quá khứ đâu”. Cười xong, đảm bảo ông sẽ nói tiếp rằng: “Nếu con rảnh nghĩ ngợi mấy thứ linh tính vậy thì hãy nghiêm túc tính đến chuyện tương lai đi. Thay vì hoài niệm quá khứ, phải nhìn xa trông rộng về tương lai. Hiểu rồi chứ?”

Giữa hai chân mày của bố sẽ hằn nếp nhăn, sức mạnh trong giọng nói sẽ dồn vào ba chữ “Hiểu rồi chứ?” Và ông sẽ nhìn chăm chăm cho đến khi Kazuma gật đầu nói: “Con hiểu” không hề chớp mắt.

Kazuma cảm thấy cả giọng điệu lẫn biểu cảm ấy đều sống động như thể chúng đang diễn ra ngay trước mắt.

Một góc trong đầu cậu đau âm ỉ.

- Kazu?

Hisakuni ngó lom lom vào mặt cậu.

- Sao thế?... Có chuyện gì à?

Vẻ bồn chồn lúc nãy đã không còn hiện diện trong cả ánh mắt lẫn giọng nói của Hisakuni. Cậu đang thăm dò tâm trạng của Kazuma với vẻ lo lắng.

- Không có gì.

- Nhưng... cậu hình như không ổn. Lại có chuyện với bố à?

- Không có.

Tuy lắc đầu phủ nhận ngay lập tức, song Kazuma cũng hơi bất ngờ trước sự tinh ý của Hisakuni. Cậu còn cảm thấy phiền vì điều đó.

- Tại sao lại nhắc đến bố tở ở đây hử? Chả liên quan.

Cậu cô tình nói kiểu giận dỗi. Hisakuni khẽ gật đầu nói: “Vậy hả?”

và không định hỏi gì thêm. Gương mặt ngậm chặt miệng nhìn đi chỗ khác ấy bỗng đứng trông thật trưởng thành.

- Cậu sắp đi sinh hoạt câu lạc bộ à?

Kazuma hỏi ngược lại. Hisakuni mặc áo cộc tay trắng và quần đùi xanh. Đó là đồng phục thể dục do trường chỉ định. Chẳng cần mắt công hỏi Kazuma cũng biết Hisakuni đang trên đường đến câu lạc bộ điền kinh.

- Phải, phải. Tớ là ứng viên của lực lượng sẵn sàng chiến đấu mà. Tớ không hề tỏ ra chảnh vì mình là thiên tài, mà vẫn đang nỗ lực hàng ngày. Cậu thấy tớ giỏi không?

- Cậu là thiên tài chứ thiên tài cái nổi gì!

- Ấy ấy, Ichii. Đừng chơi chữ nhạt thếch kiểu bố già như thế chứ. Sẽ phải tội với thiên đạo đại nhân* đó.

- Thiên đạo đại nhân á... Cậu còn giống bố già hơn cả tớ đấy.

Hisakuni nhìn lên bằng ánh mắt đầy ý cười.

- Còn câu lạc bộ của cậu thì sao?

- Ừm... Cứ tăng tăng mà tiến thôi.

Kazuma trả lời một cách mơ hồ.

- Lễ hội văn hóa tháng Mười. Cậu sẽ “đùng” một cái, cho ra mắt tác phẩm đúng không?

- Chả biết. Mình mới lớp bảy thôi mà.

- Trong câu lạc bộ mỹ thuật thì lớp bảy hay lớp chín khác gì nhau. Cậu có thực lực thì cứ đùng đùng mà xông pha thôi, đùng một phát ấy.

- Hisa, cái gì cậu cũng thích đùng đùng thế nhỉ.

- Kazu cũng thích còn gì. Pháo hoa bay lên nổ cái thùng nè.

Kazuma lẩm bẩm “Pháo hoa ấy à?” Trong thoáng chốc, cậu như thấy hình ảnh đóa hoa đỏ thắm nở rộ giữa bầu trời đêm. Cảm giác có chút nhói đau ở sâu trong lồng ngực.

- Hồi lớp sáu nhỉ? Kazu đã vẽ một bức tranh pháo hoa tuyệt hảo trong bài tập hè. Đó là bức tranh lễ hội pháo hoa ở thành phố đúng không? Pháo hoa nổ thùng thùng tràn ngập bầu trời, vô cùng choáng ngợp. Cậu còn nhận được giải xuất sắc trong triển lãm của tỉnh nữa chứ. Thực sự tranh của cậu choáng ngợp đến mức tớ nghĩ rằng cậu được trao giải là chuyện hiển nhiên. Khi tớ tỏ ra thán phục và khen “Cậu giỏi lắm”, chính cậu đã nói đấy thôi.

Lúc đó mình đã nói gì nhỉ?

Vừa nhìn xuống thằng bạn nổi khố, Kazuma vừa thấy ngực nhói lên dữ dội.

- Quên rồi hả? Cậu nói là lên cấp hai, cậu muốn vẽ một bức tranh pháo hoa thật lớn trên cả tấm vải bố chứ không phải tờ giấy vẽ còn gì!

- Tớ nói thế á? Chả nhớ gì luôn.

Nói dối đấy. Cậu nhớ rất rõ chuyện ấy.

Bức tranh “Pháo hoa” mà Kazuma vẽ đã được lồng khung và treo ở hành lang trước phòng hiệu trưởng. Phía dưới gắn một tấm bảng ghi “Triển lãm dành cho học sinh tiểu học, trung học cơ sở của tỉnh - Tác phẩm đoạt giải xuất sắc khối tiểu học - Pháo hoa do học sinh lớp sáu Ichii Kazuma vẽ”. Cậu đã rất tự hào. Tự hào tới mức tim đập dồn dập liên hồi, tới mức đỏ bừng mặt mũi, tới mức muốn dùng hết sức hét lên thật to. Hơn cả chuyện giặt giải, cậu tự hào vì mình có thể tái

hiện khung cảnh đêm hội mùa hè hần sâu vào trí óc lên tờ giấy vẽ tranh một cách mạnh mẽ và tráng lệ, theo đúng phong cách của Kazuma.

Cậu tự hào về chính bản thân mình.

- Kazu, cậu giỏi thật đấy, vẽ được bức tranh đẹp thế này.

Hisakuni đứng bên cạnh trầm trồ. Cậu bạn thực lòng thán phục làm trái tim Kazuma càng đập rộn ràng.

Cậu còn biết một màn pháo hoa tuyệt vời hơn rất nhiều. Cậu biết có một bức tranh vẽ những bông hoa lửa biến mất trong tích tắc trên tấm vải bố mãnh liệt, đẹp đẽ, quyến rũ hơn cả pháo hoa thực sự ngoài đời. Tuy Kazuma không chắc chắn thời gian và địa điểm, nhưng cậu khẳng định rằng mình đã từng nhìn thấy nó. Một ngày nào đó, cậu muốn vẽ bức tranh như vậy.

- Hisa, lên cấp hai, tớ sẽ vào câu lạc bộ mỹ thuật. Lúc ấy, tớ muốn vẽ bức tranh pháo hoa thật lớn, không phải trên giấy vẽ mà trên khắp bề mặt tấm vải bố kia.

- Vậy hả? Kazu sẽ vào câu lạc bộ mỹ thuật à? Tớ sẽ vào đội điền kinh. Tuyệt đối phải là đội điền kinh.

Hisakuni làm dấu chữ V. Kazuma cũng giơ hai ngón tay lên.

Chuyện đó xảy ra khi nào vậy nhỉ? Năm ngoái... Là tháng Chín năm ngoái. Vừa tròn một năm trước.

- Thôi tớ đi tập đây. Cậu cũng đặt mục tiêu tháng Mười mà phấn đấu nhé. Anh em ta cùng cố lên, cố lên nào, ồ ề.

Vỗ vai Kazuma xong, Hisakuni chạy vụt xuống cầu thang. Khi không còn nghe thấy tiếng bước chân đó nữa, Kazuma mới chột nhận

ra.

Lẽ nào cậu ấy đang lo lắng cho mình? Có thể lắm. Có lẽ cậu ấy thấy mình ỉu rũ suốt mấy hôm nay nên mới đứng đợi mình ở hành lang.

Kazuma thở ra một hơi thật mạnh, soi bóng mình trong tấm gương ở bồn rửa tay. Trông mặt cậu chán chường đến mức Hisakuni phải lo lắng ư?

Lại buông thêm một tiếng thở dài. Cậu nói mà bố cậu, ông Kazunari đã nói vào cuối mùa hè, dỗi lại trong tai.

- Con chỉ được vẽ tranh đến hết cấp hai thôi. Bố không cho phép con làm việc đó ở trường cấp ba đâu.

Ông Kazunari nói như nhả ra từng chữ sau khi nhìn chằm chằm vào cuốn sổ phác họa của Kazuma với vẻ cay đắng.

Bố không cho phép con vẽ tranh.

- Tại sao chứ? Vẽ hay không là quyền của con mà.

- Bố không cho phép. Thực ra bố muốn bắt con bỏ ngay từ bây giờ, nhưng bố sẽ cố nhẫn nhịn trong thời gian con học cấp hai. Lên cấp ba con hãy gia nhập câu lạc bộ khác có ích hơn. Hiểu rồi chứ?

Kazuma gào về phía lưng bố khi ông định rời khỏi phòng khách.

- Tại sao? Tại sao chứ? Bố ghét con vẽ đến vậy ư?

Kazunari từ từ quay thân hình cao lớn của mình lại.

- Tại sao bố ghét việc con vẽ tranh đến thế? Thật quá vô lí. Tại sao bố không để con được tự do làm theo ý thích của mình?

- Dù sao con cũng là người kế tục bố gánh vác và bảo vệ cơ nghiệp của nhà Ichii. Con nghĩ gì mà lại định nghiêm túc với việc vẽ vờ hả?

- Bố nói ngang lắm. Đây có phải thời Edo đâu. Giờ còn ai nói như vậy nữa chứ.

Kazuma tiến một bước về phía bố.

- Con muốn vẽ tranh. Con muốn thử vẽ một bức tranh tuyệt vời như bức tranh pháo hoa mà con đã nhìn thấy ở đâu đó.

Một tiếng chát vang lên. Cậu đã hứng trọn cái tát như trời giáng. Nếu mẹ Shoko của cậu không lao như bay ra khỏi nhà bếp và che chắn cho cậu, có lẽ cậu còn bị đánh thêm vài cú nữa.

Từ sau hôm đó, Kazuma hầu như không mở miệng nói với bố câu nào. Hơn cả sự tức giận và nổi cay đắng, câu hỏi tại sao cứ luôn xoáy trong đầu cậu.

Tại sao?

Tại sao bố lại cự tuyệt việc vẽ tranh đến mức đó? Tuy trước giờ ông luôn nghiêm khắc, nhưng không phải là người hay ép buộc người khác một cách vô lí. Ông đã thay đổi từ khi Kazuma tham gia vào câu lạc bộ mỹ thuật.

Tại sao, rốt cuộc là tại sao... ?

Nghĩ mãi vẫn không tìm ra câu trả lời, càng không hiểu cậu lại càng rầu rĩ.

Anh em ta cùng cố gắng, cố gắng lên... ư? Khi thử lần bấm nhắc lại câu nói ấy, Kazuma chợt thấy lòng mình nhẹ nhàng hơn. Có lẽ đây chính là sức mạnh của tình bạn.

Đúng như Hisakuni nói, mình phải cố gắng, hướng đến lễ hội văn hóa vào tháng Mười. Mình thậm chí còn chưa vẽ xong bản nháp cho tác phẩm đem đi dự thi nữa.

Bố muốn nói gì thì nói. Mình chỉ cần vẽ thứ mà mình muốn vẽ thôi.

Kazuma tự nhủ với mình như vậy.

Cậu cầm sổ phác họa và bước trên hành lang. Cậu muốn đến phòng học lớp 7D, nơi hiện giờ đã trở thành phòng học bỏ không. Cậu định phác thảo quang cảnh sân vận động nhìn từ khung cửa sổ ở đây. Khoảng sân nhìn xuống từ tầng ba phản chiếu trong mắt cậu rộng rãi và tươi sáng hơn hình dạng của nó lúc bình thường. Cậu đã ngắm và thấy bố cục của nó thật thú vị. Hôm nay phải thử phác thảo mới được.

Kazuma thấy vui vẻ khi nghĩ đến việc vẽ tranh. Đúng vậy, mình chỉ cần nghĩ đến tranh thôi. Bố thì sao cũng được...

Bàn tay chạm vào cánh cửa khựng lại. Bàn chân đụng vào cửa phát ra một tiếng động nhẹ.

Lớp 7D, phòng học trống. Đáng lẽ nơi này không có ai, vậy mà lại có một cô gái tóc dài đang đứng. Cô đứng đó với cặp mắt mở to.

2

Kazuma giật mình.

Lâu lắm rồi cậu mới ngạc nhiên đến thế. Không ngờ ở đây lại có người. Tấm biển đề “7D” vẫn bị buông thông trước cửa ra vào. Nhưng Kazuma nghe nói rằng chỗ này đã biến thành phòng học bỏ không một năm trước khi khóa cửa cậu nhập học cơ mà.

Khối bảy hiện tại chỉ có đến lớp C. Phòng học của lớp D gần như trở thành kho chứa đồ. Đủ thứ giáo cụ và đồ dùng được nhét vào đó, bụi bặm và im ắng. Không thể tin nổi một khoảng thời gian ngắn trước vẫn có những học sinh tầm tuổi Kazuma xếp bàn ngồi học tại đây.

Kazuma bị khung cảnh nhìn xuống sân tập từ căn phòng bỏ trống này cuốn hút vào thời điểm giữa tháng Tư, chẳng bao lâu sau khi nhập học.

Đã thành thông lệ, thành viên mới của câu lạc bộ mỹ thuật phải nộp tối thiểu năm bản phác họa khuôn viên trường trong vòng một tuần. Vì muốn vẽ tranh Kazuma mới gia nhập câu lạc bộ mỹ thuật, cho nên cậu rất say mê bài vở, dù là vẽ nháp hay phác thảo. Kazuma đã đi khắp trường để có thể vẽ ra bức tranh theo phong cách riêng, hay ít nhiều cũng bộc lộ được cá tính của bản thân.

Thế rồi, cậu đặt chân tới khung cửa sổ của lớp 7D. Từ đó gần như có thể bao quát trọn vẹn sân tập. Có vô vàn thứ nằm dưới tầm mắt cậu, nào là mái tôn của bãi đậu xe ở phía Bắc; hoạt động của thành viên các câu lạc bộ thể thao như đội điền kinh, đội bóng đá, đội bóng

chày; bóng cây dương bên cạnh hồ bơi hay hình ảnh thị trấn trải rộng ra ở phía bên kia sân... Nếu tán lá của cây anh đào mọc trước dãy phòng học rậm rạp thì chắc một phần ba tầm nhìn sẽ bị che phủ bởi màu xanh. Khi lá rụng, sân thể dục sẽ hiện ra ở phía bên kia cạnh cây trần trụi. Mùa xuân, khi cạnh cây gắn lên mình những đóa hoa lộng lẫy, cảnh sắc sẽ được nhuộm màu anh đào đẹp đẽ, nguy nga. Nền đất trắng ngà sẽ lấp lánh ánh sáng chói mắt vào mùa hè, khoác lên mình lớp tuyết mỏng vào mùa đông. Nó sẽ nhuộm màu đỏ thắm lúc hoàng hôn và hình thành những vũng nước nhỏ ở khắp nơi vào ngày mưa.

Sắc thái của cảnh vật luôn thay đổi, tùy theo mùa, tùy theo thời gian, và tùy theo cả biến động cảm xúc của chính bản thân Kazuma. Khi đứng gần khung cửa sổ lớp 7D, cậu thấy sân tập quen thuộc bỗng chốc hóa thành một địa điểm hoàn toàn khác.

Thú vị quá.

Cảm giác rừng mình chạy dọc sống lưng cậu. Cực kì thú vị.

Sau khi nộp bài, thi thoảng Kazuma vẫn hướng tới phòng học bỏ không này. Có lúc cậu phác họa gì đó, cũng có lúc chỉ đơn thuần mơ màng ngắm nhìn quang cảnh xung quanh. Nhưng lần nào cậu cũng mang theo sổ phác họa.

Hôm nay Kazuma định vẽ.

Cậu tính phác họa hình ảnh đội điền kinh qua kẽ hở của những cây anh đào với góc nhìn chéo. Chỉ không ngờ rằng ở đây lại có người.

Kazuma chưa bao giờ nghĩ có người trong lớp 7D. Hơn nữa, cô gái đến trước đó còn mở cửa sổ và ngắm nhìn bên ngoài, giống hệt như cậu vậy...

Cô ấy sở hữu cặp mắt đen láy to tròn. Đôi mắt ấy vẫn đang mở to

hướng về phía Kazuma. Cô ấy cũng bị bất ngờ. Vô cùng bất ngờ.

Kazuma cảm giác mình từng thấy cô ấy. Có thể cậu đã nhìn lướt qua bóng hình của cô ấy ở hành lang. Phải rồi, cậu nghe nói lớp C có học sinh mới chuyển trường đến. Chắc cô bạn này chính là người mới chuyển tới.

Cô gái chớp mắt. Điều đó như một dấu hiệu khiến tim cậu bắt đầu đập nhanh.

Để coi, phải nói gì đó.

- A, rất hân hạnh.

Khẽ cúi đầu, Kazuma tặc lưỡi thăm mắng chính mình “Thằng ngu này. Đến trẻ con mẫu giáo cũng có thể chào hỏi hay hơn đây.”

Gió ùa vào từ cửa sổ. Tấm rèm bông bành đung đưa. Mái tóc của cô gái cũng bay lên theo làn gió. Kazuma có cảm giác mình nghe thấy những âm thanh ấy.

- Kitani?

Cô gái thì thầm. Giọng nói tuy rất nhỏ, nhưng đã truyền tới tai Kazuma.

Kitani ư?

Phải mất một lúc, tầm hai đến ba giây, Kazuma mới nhận ra Kitani là họ của một người.

-Ơ... Xin lỗi.

Má cô gái đỏ bừng. Có lẽ là người nhút nhát, cô xấu hổ quay mặt đi. Ánh nắng xuyên vào từ cửa sổ nhẹ nhàng chiếu sáng cô từ sau lưng. Sợi dây ruy băng đỏ pha tím được gọi là màu yên chi, chân váy kẻ caro cùng màu, áo khoác màu xám sáng, cổ áo sơ mi trắng. Đó là

đồng phục của trường trung học cơ sở Ashiwara số 1 mà ngày nào Kazuma cũng thấy. Phải, bộ trang phục cậu đã nhìn đến phát chán... vậy mà hôm nay lại thấy nó thật tươi mới. Cậu có cảm giác nó là thứ vô cùng đặc biệt, có một không hai trên đời, thứ sẽ tan biến nếu cậu vươn tay ra.

- Tớ nhầm người... Xin lỗi.

Cô gái xin lỗi một lần nữa rồi vội bước ra khỏi phòng học lớp 7D.

Kazuma nghĩ mình phải ngăn cô ấy lại. Cậu không biết ngăn cô ấy rồi thì mình sẽ làm gì, cũng không hiểu ngăn cô ấy vì mục đích gì. Không phải lí trí mà là cảm xúc, không phải bộ óc mà là trái tim đã hành động. Chúng hối thúc cậu phải làm cô gái ấy dừng chân.

- Này bạn!

Ngay khi vừa cất lời, cậu bị hắt xì hơi. Hình như bụi đã xộc vào khoang mũi của cậu.

Hồng rồi. Hắt xì vào thời điểm này đúng là tệ nhất trần đời. Thật là bẽ mặt.

Kazuma càng cuống thì càng hắt xì, mồ hôi lạnh toát ra dưới cánh tay.

Thực sự là tệ quá đi.

Một gói giấy ăn bỏ túi được chìa ra trước mắt Kazuma. Nó nằm trong gói đựng giấy ăn màu lam nhạt.

- Cậu dùng tạm đi.

- A... Hân hạnh.

Cậu lại thầm tắc lưỡi. *Lại “hân hạnh” nữa hả? Mà chỉ biết nói mỗi thế thôi sao?* Kazuma đỏ mặt, cảm giác mình đúng là một thằng ngô

nghe hết thuốc chữa. Không biết hình ảnh cậu phản chiếu trong mắt cô gái này như thế nào nhỉ. Càng nghĩ, mặt cậu càng nóng bừng.

Cơ hắt xì đáng ghét này ngừng lại ngay!

Kazuma lấy tay phải bịt mũi và thở ra. Phù, phù, phù.

- Hả!?

Cô gái kêu lên nho nhỏ. Tuy rất nhỏ, nhưng đó là tiếng kêu kinh ngạc.

- Tại sao cậu lại làm thế...

- Hử? Làm thế ư...?

Kazuma chạm phải ánh mắt cô gái. Cô ấy đang nhìn thẳng vào cậu. Cậu không quen với kiểu nhìn thẳng chẳng chút kiêng dè. Cậu cũng ghét đôi mắt nhìn chằm chằm người ta như dồn ép. Thế nhưng, dù ánh mắt của cô gái đang chĩa thẳng vào cậu, cậu lại thấy dễ chịu vô cùng. Vì trong đó không phải là sự thiếu kiêng nể, cũng chẳng có áp lực khó chịu nào. Tuy nhìn thẳng nhưng rất hiền hòa.

- Bùa phép ngăn hắt hơi.

Cô gái bịt mũi và thở ra ba lần.

- À, cái này hả...? Hồi bé tớ được dạy thế. Hình như là bà tớ. Cậu cũng vậy à?

Lòng đen trong mắt cô gái khẽ dao động. Một nụ cười hiện lên trên bờ môi.

- Ừ. Tớ biết cái này từ hồi còn bé. Để ngăn cơ hắt hơi.

- Phải bịt mũi và thở ra ba lần.

- Đúng, đúng.

- Và bắt buộc phải là tay phải. Nếu dùng tay trái sẽ bị mất tác

dụng.

- Ủ. Tại sao lại thế nhỉ?

- Bởi nó chỉ là bùa phép thôi. Dù tớ thấy dùng tay trái hay phải đều được, nhưng quy định kì thật đấy.

Kazuma nhận ra mình nói nhiều hơn hẳn mọi khi. Lời lẽ cứ tuôn ra một cách tự nhiên chẳng hề miễn cưỡng.

Cậu muốn nói chuyện với người này. Suy nghĩ ấy trở nên mạnh mẽ. Nó đột nhiên mãnh liệt đến mức gần như là một xung chấn. Cô gái bật cười hì hì.

- Nhưng có tác dụng đấy chứ.

- Hử?

- Hình như cơn hắt hơi đã ngừng lại rồi.

- Ủm! Đúng thật.

Cảm giác ngứa ngáy trong mũi đã biến mất tự lúc nào.

- Thực ra ban nãy tớ cũng bị hắt xì đó. Thế rồi khi dùng bùa phép này thì cơn hắt hơi đã dừng ngay tắp lự.

- Thật hả? Công dụng đáng nể thật. Tớ tưởng đó chỉ là bùa phép vớ vẩn thôi, nhưng thế này thì phải xem lại rồi.

Nụ cười của cô gái càng nở rộng hơn. Gương mặt tươi cười ấy nhuộm màu vàng nhạt của ánh mặt trời.

Mình muốn vẽ.

Như một tia chớp lóe sáng trên bầu trời đêm, suy nghĩ đó xuyên thẳng vào tim Kazuma. Ngay lập tức, cậu hiểu ra lí do muốn ngăn bước chân của cô gái. Vì cậu muốn vẽ.

Mình muốn vẽ người này.

Kazuma nuốt khan. Nhịp đập tim tăng nhanh.

Mình muốn vẽ cô gái này.

Người này... Ơ, tên cô ấy? Tên cô ấy là gì nhỉ?

Cậu đưa mắt nhìn tấm biển tên ở ngực áo. Một giọng nói cất lên.

- Ijima!

Một gương mặt tròn trịa thành linh xuất hiện từ bóng của cánh cửa vẫn đang để mở.

- Cậu làm gì ở chỗ này thế?

- A, Satodate!

- Miho!

Cô gái và Kazuma đồng thanh.

- Ủa? Cả Kazu nữa này. Ngạc nhiên nha. Hai người quen nhau à?

- Không phải đâu.

- Không phải mà.

Lại đồng thanh. Đến cả hơi thở cũng trùng khớp. Buồn cười thật. Kazuma khẽ bật cười. Cô gái cũng cười, vai co lại.

- Uầy, không khí hơi bị lảng mạn đó nha. Chờ chút, chờ chút, chờ chút đã hai bạn. Chẳng lẽ hai người lén lút hẹn hò ở phòng học lớp 7D này sao?

- Lén lút hẹn hò cái gì chứ! Cậu mấy tuổi thế? Học sinh cấp hai mà có thể bình thản thốt ra cái từ ấy như vậy sao?

Cô gái nhìn cả Miho và Kazuma.

- Chính Satodate ấy. Cậu quen... à, ờ...

- Ichii Kazuma. Kazuma viết là *Nhất Chân*. *Nhất* trong *nhất*, *nhị*,

tam, *Chân* trong chân thật.

Kazuma lấy bảng tên đang nhét trong túi áo ngực đặt lên lòng bàn tay và chìa ra.

- Chào bạn Ichii. Tớ là Ijima. Ijima Anri.

Ijima Anri. Đó là tên cô ấy. Chỉ mới biết tên thôi mà cậu đã có cảm giác mình tiến được gần thêm một bước. Tuy chỉ có một bước, nhưng Kazuma có thể lại gần cô ấy.

- Ichii vẽ tranh à?

Ánh mắt Anri hướng vào cuốn sổ phác họa của Kazuma.

Phải, tớ vẽ. Tớ thích vẽ hơn bất cứ thứ gì. Ijima này, cậu có thể cho tớ vẽ cậu không?

3

Những cánh hoa trắng bay ngang qua cửa sổ.

Kazuma có cảm giác như vậy và tiến lại gần cửa sổ. Bầu trời nhìn lên có màu xám đục. Màu xám đục hoặc màu mực đen loăng, hay nên gọi là màu lông chuột đậm nhĩ. Cậu từng đọc ở một cuốn sách nào đấy nói rằng đó toàn là các màu buồn bã thể hiện sự tang thương. Quả thực màu bầu trời bị bao phủ bởi mây mưa làm người ta liên tưởng đến màu của tang phục.

Kazuma mở cửa sổ và dính chặt ánh mắt về phía bầu trời.

Giữa tháng Ba, vạn vật chuẩn bị đón thời kì rực rỡ nhất của mùa xuân, đâu đâu cũng như đang dịu dàng tỏa sáng. Mặt sông, sân vận động, đỉnh núi phía xa, và cả bầu trời trên cao đều đang phát ra ánh sáng mờ ảo. Ngay cả đám mây dày là là trôi thấp cũng được bao bọc trong ánh sáng dịu dàng. Một mùa xinh đẹp lại đến gần.

Kazuma thở nhẹ một hơi. Từ trước đến nay, cậu chưa bao giờ mong chờ hay cảm thấy mùa sắp tới đặc biệt đẹp đẽ. Tuy vẫn thấy những đóa hoa anh đào nở rộ lộng lẫy, những khóm bồ công anh vàng, hay bầu trời xanh trong vắt đều mang vẻ đẹp rất riêng. Chúng đã bao lần chiếm trọn ánh nhìn của cậu, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc trái tim cậu bị chúng cuốn hút mạnh mẽ.

Quang cảnh mùa xuân tràn ngập màu sắc của những đóa hoa điểm lệt khắp nơi, tựa như người con gái đeo lên mình các món đồ trang sức lòe loẹt, nói thật là Kazuma không thích tẹo nào. Nhắc đến tranh phong cảnh thì quang cảnh mùa đông đơn giản là đẹp nhất. Còn về

màu sắc thì cậu muốn vẽ pháo hoa siêu lớn nổ bung trên nền trời đêm đen huyền mê hoặc cơ.

Kazuma đã luôn nghĩ thế, và giờ cậu vẫn nghĩ vậy. Tuy nhiên, riêng mùa xuân năm nay có vẻ sẽ trở thành mùa đặc biệt, mùa xuân đặc biệt tươi đẹp khắc sâu trong kí ức.

Gió tỏa hương ngọt ngào. Hương hoa ư? Kazuma đảo mắt nhìn một vòng, nhưng không thấy cánh hoa trắng nào cả. Ashiwara nằm sâu trong đất liền, bốn phía được bao bọc bởi núi non nên mùa xuân thường tới muộn. Vào giữa tháng Ba anh đào vẫn chỉ là những cái nụ cứng quèo mà thôi. Hoa của cây anh đào ra quả chắc cũng gần đến mùa nở rộ rộ nhưng quanh trường chẳng có lấy một cây.

Là ảo ảnh ư?

Trái tim thốn thức khiến cậu nhìn thấy ảo ảnh của hoa ư?

Kazuma quay đầu lại, nhìn chăm chú vào tấm vải bố mình vừa mới vẽ lên.

Anri đang mỉm cười.

Một nụ cười có đôi chút ngượng ngùng, nhưng lại rất vui vẻ, đâu đó thoáng ẩn hiện nỗi cô đơn. Kazuma nghĩ đó là nụ cười rất đặc trưng của Anri. Anri không mang gương mặt sắc nét mỹ lệ cũng chẳng có diện mạo xuất chúng hơn người. Nói đúng ra có lẽ cô là một nữ sinh mộc mạc không nổi bật chút nào. Nhưng Kazuma đã bị cuốn hút. Khi gặp mặt lần đầu tiên, cậu đã muốn vẽ cô bằng mọi giá. Cảm giác giống như có một bàn tay vô hình xới tung lồng ngực của cậu vậy.

Mình muốn vẽ. Muốn vẽ. Muốn vẽ.

Ham muốn đó đẩy lên mạnh mẽ, cuồng nhiệt tới mức bản thân cậu cũng phải sửng sốt. Thực sự, thực sự quá đối kinh ngạc. Từ trước tới nay, cậu chưa từng trải nghiệm cảm xúc như thế này. Kazuma thích vẽ tranh hơn bất cứ thứ gì. Vì thế, khi bố cậu đơn phương tuyên bố “Chỉ cho phép vẽ vờ đến hết cấp hai thôi”, cậu cũng nóng ruột, cũng giận dữ. Trong tim cậu cũng đã quyết sẽ tiếp tục vẽ rồi. Phải, cậu thích vẽ. Nhưng đây là lần đầu cậu khát khao muốn vẽ một ai đó, không, không chỉ người, cả phong cảnh hay tĩnh vật thì đây vẫn là lần đầu. Nỗi khát khao ấy như bùng lên từ sâu thẳm trái tim cậu. Ngay cả cảnh pháo hoa tỏa ra trên bầu trời đêm in dấu trong tim bao lâu cũng không cuốn hút tâm hồn cậu tới mức này. Nó chưa từng thổi bùng lên ham muốn được vẽ của cậu.

Kazuma kinh ngạc khi biết trong tim mình tồn tại thứ cảm xúc mãnh liệt đến nhường này. Cảm giác giống như một bản thể mà mình chưa từng biết đến lâu nay bỗng dưng quay đầu lại.

- Chuyện là, tớ mong Ijima cho phép tớ vẽ cậu, có được không?

Ngày cuối cùng của học kì hai, trong lễ bế giảng, Kazuma đã nói vậy với Anri. Ba tháng rưỡi sau lần gặp đầu tiên tại phòng học lớp 7D bỏ không nằm ở cuối hành lang.

Kazuma mất đến ba tháng để nhờ cô làm mẫu cho mình vẽ. Lại thêm một điều ngạc nhiên. Cho dù Kazuma không giỏi nói chuyện với con gái, nhưng cũng không đến nỗi tệ. Miho là bạn thân từ nhỏ nên cậu dễ dàng và thường xuyên nói chuyện hơn thật, nhưng cậu vẫn nói đùa hay tán dóc với các bạn nữ cùng lớp.

Vậy mà cậu lại chẳng mở lời được với Anri. Khi hai người đi ngang qua nhau trên hành lang, có lần Anri chào bằng ánh mắt hoặc cả hai

chào hỏi nhau ở chiều nghỉ chỗ cầu thang. Cho dù khác lớp, nhưng cả hai đều là học sinh cùng khối trong cùng một trường. Lớp cũng cạnh nhau. Thỉnh thoảng Kazuma còn nhìn thấy cô đang cười vui cùng Miho và các bạn gái khác ở góc sân tập hay hành lang lớp học. Chưa xét đến việc được chấp thuận hay bị chối từ, miễn Kazuma thấy sẵn sàng thì lúc nào cũng có thể bắt chuyện được. Vậy mà...

Cậu sợ bị từ chối. Cậu sợ cô ấy sẽ nói câu cự tuyệt: “Xin lỗi, tớ ghét việc đó lắm”. Cậu không có tự tin sau khi bị từ chối vẫn có thể đánh trống lảng nhẹ như không rằng: “Thế à, tiếc thật. Tớ muốn vẽ Ijima lắm đấy. Mà thôi, lần này đành bỏ cuộc vậy”.

Mình là đứa thiếu dũng khí đến mức này sao?

Cậu thấy bản thân thật đáng thương. Trong trường hợp này rất có thể Hisakuni sẽ sửa lưng cậu: “Này, này, này, cậu mấy tuổi rồi hả? Thật là, bạc nhược quá đi”.

Đó cũng là lần đầu Kazuma nhận ra phần yếu đuối, thảm thương trong chính bản thân mình. Từ sau khi gặp gỡ Anri, những khía cạnh khác của bản thân mà cậu chưa từng nghĩ tới liên tục xuất hiện. Mỗi lần như thế, Kazuma lại rối bời, dao động, nhưng cũng có phần hào hứng.

Cậu hạ quyết tâm mở lời với Anri vào ngày bế giảng là vì suy nghĩ cậu không thể gặp cô trong suốt kì nghỉ đông, và cậu cũng muốn mang tranh chân dung của Anri đi tham dự triển lãm của thành phố tổ chức vào tháng Tư nữa. Vì triển lãm thành phố không giới hạn độ tuổi nên hằng năm vẫn có vài thí sinh là học sinh cấp hai, cấp ba tham gia ứng tuyển. Chưa kể, Kazuma nghe nói vì ban giám khảo cũng không phân biệt học sinh hay người bình thường nên việc tác

phẩm của học sinh cấp hai được chọn để đem ra trưng bày là chuyên hiểm vô cùng. Khả năng được treo tranh ở hội trường triển lãm có lẽ là rất thấp. Dù vậy, Kazuma vẫn muốn vẽ. Cậu muốn thử thách bản thân. Và, để kịp cho triển lãm tháng Tư, cậu buộc phải hoàn thành tác phẩm trong tháng Ba. Thực ra chờ đến đầu năm mới bắt tay vào vẽ cũng xem là muộn rồi.

Khi bắt gặp Anri đứng một mình ở bậc thềm cầu thang trong ngày bế giảng, Kazuma đã không còn bản khoăn nữa. Nếu cứ do dự mãi thì sẽ chẳng vẽ được gì. Cũng không thử thách mình được.

- Tớ sao?

Nghe xong đề nghị của Kazuma, Anri mở to hai mắt. Cô im lặng một lúc, giữ nguyên biểu cảm như vậy.

Chắc, hỏng rồi.

Cảm giác nóng ruột vụt qua trong lòng Kazuma. Bất chấp cái lạnh ngang ngửa gió tuyết thổi qua, mồ hôi ứa ra nhớp nháp dưới cánh tay của cậu.

Mày nói thẳng quá rồi đấy. Phải chọn cách nói khéo hơn một chút chứ. Mày là thằng ngu.

Kazuma tự sỉ vả bản thân.

Kìa, mau nói đi. Rằng tớ đã luôn muốn vẽ Ijima. Rằng muốn vẽ Ijima suốt từ lần đầu tiên gặp mặt.

Diên à, nói vậy khác gì đang tỏ tình. Trái lại còn làm cậu ấy đề phòng. Sẽ bị cậu ấy nghĩ là tên kì quặc nữa đó.

Chẳng phải đã bị nghĩ vậy rồi sao. Đã nhớ rồi thì nói sạch những điều đang nghĩ trong lòng ra đi.

Đủ thứ giọng nói léo nhéo vang lên trong đầu Kazuma. Tất cả đều là giọng của chính bản thân cậu.

Anri vẫn im lặng. Chẳng nói “Được”, cũng chẳng nói “Không”. Sau này nghĩ lại, khoảng thời gian đó chưa đến một phút nhưng với Kazuma lúc ấy cứ như một, hai tiếng đã trôi qua. Khi cậu không thể chịu đựng thêm và muốn bỏ chạy khỏi đó, Anri khẽ gật đầu.

- Thế thì... tớ phải làm gì?

- Hả?

- À, thì, làm mẫu ấy... tớ phải làm gì? Chỉ ngồi một chỗ là được à?

- Hả? Ơ, khoan, nghĩa là Ijima sẽ làm mẫu cho tớ hả?

Anri chớp chớp hai mắt.

- Thì, Ichii..., cậu nói là hãy làm mẫu cho cậu, phải không?

Đôi má Anri hơi ửng hồng.

- Ơ... nói vậy thì, Ijima... Ờ? Cậu đồng ý hả?

- Ừ...

- Thật chứ?

Anri gật đầu một lần nữa. Đến tận lúc đó Kazuma mới tiếp thu được mọi thứ. Anri đã chấp nhận đề nghị của Kazuma. Cô đã gật đầu đồng ý.

- Hoan hô!

Kazuma bỗng hét lên hoan hỉ. Một nữ sinh lớp tám đi ngang qua gần đó ngoái lại nhìn. Sau đó cô vừa cười khúc khích vừa đi ra xa. Kazuma chẳng buồn để tâm chuyện đó. Cậu cảm giác dòng máu nóng đang tuôn chảy trong cơ thể. Lồng ngực căng đầy, tim đập từng hồi rộn rã. Cậu có cảm giác mình có thể làm được bất cứ điều gì. Đây là

trạng thái gọi là thăng hoa đó sao.

- Hoan hô, làm thôi!

Nhìn Kazuma tiếp tục hò hét, Anri khẽ bật cười.

Hôm nay là ngày hoàn thành bức chân dung mà Kazuma đã bỏ công sức đầu tư từ đầu kì nghỉ đông. Ngày mai đã là hạn cuối nộp tác phẩm cho triển lãm rồi.

Anri làm người mẫu một cách kiên trì và nghiêm túc. Trong lúc vẽ, hầu như cả hai không nói với nhau một lời, ngoài ra cũng chẳng trò chuyện gì đáng kể. Chỉ có thời gian hai người ở cùng nhau là lặng lẽ trôi đi. Và rồi...

Mọi việc đã hoàn thành. Cậu đã vẽ xong.

Kazuma thở phào, phủ tấm vải trắng lên trên giá vẽ.

Kazuma đang ở lớp 7D. Một lát nữa thôi, ở đây...

Tiếng chân nhẹ nhàng vang lên, cánh cửa bật mở. Anri bước vào. Cô im lặng, ngược lên nhìn Kazuma. Anri là một cô gái ít nói. Không phải là do cô dở giao tiếp cũng không phải cô ghét chuyện trò, cô chỉ miệt mài tìm từ mỗi khi định nói chuyện. Cô mất nhiều thời gian cho việc đó. Bù lại, mắt cô rất đẹp. Đôi mắt khiến người ta nghĩ "A, mình muốn nghe người đó nói". Kazuma đặc biệt bỏ nhiều thù gian tỉ mẩn vẽ đôi mắt đen tuyệt đẹp ấy.

- Tớ vẽ xong rồi, Ijima.

- A, quả nhiên là vậy. Khi Ichii bảo tớ đến đây sau giờ học, tớ đã nghĩ là chắc bức tranh hoàn thành rồi.

Kazuma nhẹ nhàng rút tấm vải cậu vừa mới phủ lên ban nãy.

- Oa!

Anri khẽ reo, nhìn đắm đuối vào tấm vải bố. Cô chẳng nói gì, cứ nhìn chăm chú mà không thốt lên một lời nào. Vì bây giờ Kazuma đã có thể tin tưởng rằng sau khoảng thời gian im lặng, chắc chắn Anri sẽ nói gì đó nên cậu không sốt ruột như hồi tháng Mười Hai nữa. Dù vậy, cậu vẫn có chút bất an.

Cô ấy thấy bức tranh này thế nào nhỉ?

- Đây là, tớ...

Anri thở ra và thì thầm. Má cô ửng hồng.

- Tớ trông có tuyệt đến thế này không?

- Tớ vẽ Ijima đúng như tớ nhìn thấy thôi.

Anri thẳng lưng, chuyển ánh mắt từ bức tranh sang Kazuma.

- Cảm ơn cậu.

- Hả?

Kazuma không nghĩ mình lại được Anri cảm ơn. Anri mỉm cười.

- Cảm ơn cậu đã vẽ tớ đẹp thế này.

Kazuma đáp lại trong lòng, thấy sao thì tớ vẽ vậy thôi. Thực sự là giống hệt cậu mà, Ijima.

- Nền là cảnh nhìn từ khung cửa sổ này phải không?

- Ừ, tớ muốn dùng quang cảnh mà tớ thích nhất. Mà Ijima này...

- Ừ sao?

- Giả sử, giả sử thôi nhé, bức tranh này được chọn, thì cậu có thể đi xem triển lãm cùng tớ không?

- Được chứ.

Anri trả lời ngay.

- Tớ muốn đi.

Nụ cười ấy vô cùng rạng rỡ, khiến Kazuma khẽ quay mặt đi. Bên ngoài khung cửa sổ của lớp 7D ngập tràn ánh nắng và gió mùa xuân.

BÊN KHUNG CỦA MÙA XUÂN

Hoa anh đào đã rụng rồi.

Năm nay hoa nở sớm hơn mọi năm một chút, nên rụng cũng sớm hơn một chút. Bây giờ mới giữa tháng Tư mà hàng cây anh đào ở công viên đã mọc lá xanh mơn mớn. Những chiếc lá còn non không có màu xanh lục đậm như lúc giữa hè mà mang một màu xanh nhạt mỏng manh, dịu nhẹ.

Bầu trời hôm nay nắng ráo và sáng chói khiến người ta ngỡ như thời tiết ảm ương cho đến ngày hôm qua chỉ là ảo ảnh.

- Người ta bảo hôm nay trời ảm như đầu tháng Năm đấy.

Nhìn lên Kazuma cao lớn, Anri nói. Trong chương trình dự báo thời tiết trên tivi, người phụ nữ xinh đẹp giống diễn viên hơn là nhà dự báo khí tượng đã thông báo rằng nhiệt độ cao nhất sẽ xấp xỉ hai mươi độ.

- Nhưng từ mai sẽ trở lại bình thường. Ngày kia trời có thể trở lạnh, tùy địa điểm còn có sương muối nữa cơ.

Nói đến đó, Anri chợt im bặt.

Tại sao mình lại nói mấy chuyện nhảm chán như vậy nhỉ.

Suýt nữa thì cô buông tiếng thở dài. *Thời tiết ngày mai hay ngày kia sao mà chẳng được. Hiện tại đang dễ chịu thế này cơ mà. Sao cũng được... Nhưng mà, nếu vậy thì biết nói gì đây? Mình nên nói chuyện gì với Ichii đây?*

Anri tự hỏi.

Cô khá dở vụng nói năng.

Cả việc nói chuyện cho khớp với chủ đề của đối phương, hay cười lấy lòng người khác, lần giải thích trôi chảy những gì mình nghĩ trong đầu, cô đều dở cả. Cô tự thấy mình vô cùng vụng về.

Mình đã vụng về lại chẳng tinh ý gì cả. Hôm nay được Ichii rủ đi cùng, hai đứa lại đang đi trên con đường dễ chịu nhường này, mà mình lại nói “Tùy địa điểm còn có sương muối” nữa chứ. Cứ như bà già ấy. Mình thật là...

- Cảm ơn cậu.

Bỗng nhiên Anri nghe thấy giọng Kazuma. Một chất giọng dịu dàng như cái ôm êm ái.

- Hả? Gì cơ?

Trong một khắc, Anri dừng chân, không hiểu cậu ấy đã nói gì với mình.

- Thì đó, ý tớ là... cảm ơn cậu.

Kazuma cũng đứng lại, hướng ánh mắt về phía Anri.

- Sao Ichii lại nói cảm ơn tớ?

- Chẳng phải hôm nay cậu dành thời gian đi cùng tớ sao?

- Chuyện triển lãm đó hả?

- Ừ.

Triển lãm do thành phố chủ trì bắt đầu từ hôm nay, thứ Bảy, và sẽ mở cửa đến hết tháng Tư. Hội trường nhà văn hóa của thành phố được dùng làm nơi tổ chức tọa lạc ở sâu phía trong công viên. Đi hết hàng cây anh đào này là tới.

- Bởi vì tớ đã hứa sẽ đi mà. Không phải là đi theo Ichii, chính tớ

cũng muốn đi đấy chứ...

Phải thế không ta? Mình có muốn đi xem triển lãm không nhỉ? Nếu người rủ không phải là Ichii thì mình có định đi không? Sẽ thế nào? Mình sẽ làm thế nào nhỉ?

Anri nhớ lại cuộc điện thoại tối qua.

- Ijima này, mai là thứ Bảy, cậu có muốn đi triển lãm không? À, là nó đó, triển lãm của thành phố... Nếu cậu không bận việc gì...

Giọng Kazuma qua ống nghe vẫn thật dịu dàng. Dẫu vậy, Anri vẫn cảm nhận được sự căng thẳng trong đó. Anri trả lời ngay: "Tớ muốn đi". Trả lời xong, chính bản thân cô cũng giật mình. Cô ngớ ngàng trước âm sắc hân hoan trong giọng nói lẫn nhịp tim bỗng đập rộn ràng trong lồng ngực. Ngớ ngàng tới mức cô ghì mạnh chiếc điện thoại không dây nhỏ bé trong tay.

Chip chip chip. Anri nghe thấy tiếng chim hót trên đầu. Vai chú chim nhỏ đang bay qua bay lại giữa các cành cây. Phần bụng màu trắng trông thật dễ thương.

- Tớ... rất vui khi được Ichii rủ đi cùng. Tuy chúng ta đã hứa với nhau... nhưng tớ không thể mở lời được...

- Vì bị loại nên tớ không dám rủ Ijima.

Kazuma rút vai lại và khẽ nhăn mặt.

- Lời hứa của bọn mình là cùng đi xem nếu tớ được chọn đúng không nào? Tớ bị loại, nhưng vẫn muốn đi xem triển lãm... nên tớ đã chật vật mãi không biết phải mời Ijima như thế nào. Ôi, nếu tớ được chọn thì có phải tốt không.

Kazuma khẽ thở dài. Anri hơi cuống.

- Nhưng chuyện đó, cũng đành chịu chứ biết sao. Triển lãm ấy đến cả họa sĩ chuyên nghiệp cũng ứng tuyển mà. Chúng mình chỉ mới học cấp hai nên tớ nghĩ khó thành công lắm.

Bản thân Anri cũng cảm thấy kiểu nói của mình chẳng thuyết phục chút nào.

Những lời này không thể an ủi Ichii.

Phạch phạch, chớp chớp, chớp chớp chớp.

Tiếng chim kêu và tiếng đập cánh dữ dội vang lên.

Anri và Kazuma đồng thời ngẩng đầu, ngược nhìn về phía ngọn cây. Những chú chim nhỏ ban nãy đang đâm vào nhau huỳnh huých.

- Đánh nhau à?

- Cảm giác thế. Mà còn khá là nghiêm túc chứ. Bé tí mà mạnh mẽ ghê.

Không biết có phải do bầy chim náo loạn không mà một chiếc lá xanh rụng ra và rơi xuống. Nó bỗng bành đùng đưa theo cơn gió như có như không rồi dừng lại trên vai Anri. Kazuma cầm nó lên, một mùi xanh non tươi mới ngai ngái lan tỏa. Giơ chiếc lá vừa nhặt ra trước ánh nắng, Kazuma lẩm bẩm:

- Nhưng, dù bị loại, tớ không thấy tiếc lắm. Nếu nói hoàn toàn không tiếc thì sẽ là nói dối, nhưng khi biết mình bị loại, tớ không quá thất vọng.

Anri gật đầu. Cô biết Kazuma không cố tỏ ra mạnh mẽ. Cô chẳng thấy Kazuma gồng mình nói cứng ở bất cứ điểm nào.

- Tuy vậy, không phải tớ buông xuôi ngay từ đầu, tớ vẫn tự tin vào bản thân nên đúng là, có hơi sốc một chút.

- Ủ.

- Nhưng mà, hơn cả cú sốc vì bị loại, tớ cảm thấy hài lòng vì đã vẽ được bức tranh ấy một cách hoàn chỉnh. Tiếc nhưng vui, thất vọng mà lại thỏa mãn... Một tâm trạng phức tạp và khó cất nghĩa thành lời, cảm xúc này từ trước đến nay tớ chưa từng trải qua nên không diễn đạt được rõ ràng nhưng... Ủa?

- Sao thế?

- Bọn chúng làm hòa rồi kìa.

Trên đầu cành cây mà Kazuma chỉ, hai chú chim nhỏ bụng trắng đang nép mình vào nhau.

- Đúng thật. Vụ đánh nhau ban nãy là gì không biết nữa?

Hai chú chim nhỏ bay lên. Kazuma và Anri cũng bắt đầu bước tiếp dưới hàng cây anh đào.

- Hôm qua tớ nhận được thư của bạn ở trường cũ.

Từ ngữ đột nhiên tuôn ra khỏi miệng Anri.

- Thư à? Con gái hay viết nhỉ. Con trai hầu như chẳng bao giờ.

- Ủ. Tớ vẫn chưa có điện thoại nên không gửi được tin nhắn, nhưng tớ nghĩ dù có điện thoại đi nữa tớ vẫn sẽ viết thư.

- Giấy viết thư rồi phong bì này nọ cũng cầu kì nữa. Với tớ thì giấy xé ra từ vở cũng có thể dùng tốt.

- Ủ, cầu kì, cầu kì lắm. Nếu giấy viết thư là loại mình không ưng thì hết cả hứng viết luôn.

- Máy cái đó hội con trai chẳng bao giờ hiểu được đâu. Tớ thấy nếu có thể viết được thì giấy vệ sinh cũng không thành vấn đề.

Nhận được thư viết trên giấy vệ sinh chắc chẳng vui nổi đâu nhỉ.

Lại còn khó đọc nữa chứ.

- Cậu nghĩ thế ư? Thư giấy vệ sinh ấy mà, nếu thấy phiền thì cứ thế cho vào bồn cầu xả nước là xong, tiện quá còn gì.

Kazuma nói đùa với vẻ mặt nghiêm trang. Anri phì cười. Nụ cười truyền đi khắp cơ thể cô như những con sóng lăn tăn. Là thật.

Đợi cho Anri loay hoay nén cơn buồn cười xong, Kazuma khẽ hỏi.

- Lá thư thế nào?

- Gì cơ?

- Lá thư từ bạn của cậu ấy. Nó mang lại niềm vui cho Ijima chứ?

Kazuma ngó sang Anri. Anri nhìn lại và chậm rãi gật đầu.

- Có, một lá thư rất tuyệt vời.

Là thư của Momoka. Trên tờ giấy viết thư màu xanh nhạt mà Momoka ưa thích, rất nhiều chuyện đã được cô ấy viết ra bằng nét chữ tròn trịa của mình.

Chuyện cả bọn lên lớp tám, giáo viên chủ nhiệm là một thầy giáo trẻ đẹp trai. Chuyện Momoka vẫn cùng lớp với Makoto nhưng Tamao bị xếp sang lớp khác. Chuyện Tamao đã òa khóc thành tiếng khi biết việc đó. Chuyện có một tiệm bánh kem sang chảnh mới mở ở gần trường. Chuyện giáo viên âm nhạc - cô Ishii đã kết hôn và chuyển sang Anh sinh sống.

Momoka thực sự đã viết rất nhiều điều. Tuy cô không viết “Tôi không quên Anri đâu. Bọn mình vẫn là bạn” nhưng thông điệp của Momoka vẫn truyền được tới Anri.

Cảm ơn, Momoka.

Ôm lá thư vào lòng, Anri đã thầm thì như thế rất nhiều lần.

Cảm ơn, Momoka.

Trong thư Momoka gửi có viết bao nhiêu là chuyện nhưng lại không có một dòng nào nhắc đến Kitani Shuya. Phải chăng Momoka nghĩ cho Anri nên cố tình không nhắc tới cậu ấy?

Kitani...

Bây giờ cậu đang làm gì? Chắc cậu vẫn đang chạy trên sân nhĩ. Chắc hẳn cậu đang mím chặt môi, nhìn thẳng về phía trước và chạy với vẻ mặt tập trung cao độ. Chắc chắn, chắc chắn là như vậy

- Cậu sẽ hồi âm chứ?

Kazuma rời tầm nhìn, tiến về phía trước. Đã trông thấy nhà văn hóa ở đằng xa. Một tòa nhà màu xám với mái vòm tròn.

- Ủ, tớ sẽ viết. Phải báo cho Momoka tình hình gần đây. Rằng tớ lại được học chung lớp với Miho. Giáo viên chủ nhiệm cũng không thay đổi. Tớ định viết cả chuyện thư bằng giấy vệ sinh của Ichii nữa. Momoka sẽ bật cười cho xem.

- Cậu kể như vậy làm tớ giống như đứa toàn nói mấy điều cực kì ngớ ngẩn ấy.

- Thì cậu đã nói một điều cực kì ngớ ngẩn mà.

- Hơi bị phũ đó ghen.

Tiếng cười lại hóa thành cơn sóng lẫn tăn ập đến.

Khi ở cùng Ichii, lúc nào mình cũng có thể cười.

Anri đã nghĩ vậy. Hơn thế nữa, cô có thể chuyện trò một cách thoải mái. Lâu lắm rồi cô mới được nói chuyện mà không phải bận tâm điều gì. Tại sao vậy nhĩ?

Bỗng có gì đó chọc vào lưng Anri. Cô ngạc nhiên quay đầu lại.

- He he, kì đà cản mũi Miho có mặt.

Satodate Miho tươi cười hơn hở. Maehata Hisakuni đứng ở phía sau. Con người của Kazuma đảo một vòng.

- Hai cậu sao thế?

- Nói toẹt ra thì là chúng tớ tò mò, tò mò, rồi lại tò mò về buổi hẹn hò của cậu bạn nổi khổ, nên biết là đến phá đám nhưng vẫn liều đuổi theo. Hisa nhỉ?

- Ờ, đại khái là thế. Dù tớ bị Miho cưỡng chế kéo đi theo.

Hisakuni khẽ nhún vai.

Kazuma hết nhìn Hisakuni lại nhìn Miho.

- Nhưng tại sao hai người biết tụi này ở đây hả?

- Biết chứ, chơi với nhau lâu thế rồi còn gì. Mà, giải thích tường tận thì ban nãy tớ gặp bác gái nhà Kazu trên đường, bác ấy bảo cậu đã đến nhà văn hóa.

Miho đặt tay lên vai Anri.

- Anri, có lẽ làm phiền hai người, nhưng bọn mình cùng ăn trưa đi. Phía sau công viên có quán *hamburger* đó.

- Ủ, được thôi.

- Hoan hô, chốt thế nhé. Xin lỗi Kazu. Chắc cậu đang sôi máu vì con nhỏ này phiền phức quá phải không?

- Đâu có.

- Thôi nào thôi nào, lại dỗi lòng rồi.

Miho ấn nhẹ vào ngực Kazuma. Kazuma cười khổ.

Gương mặt nhìn nghiêng của cậu ấy rất giống Shuya. Giống tới

mức làm Anri nín thở. Anri chớp mắt vài lần. Kazuma và Shuya là hai người hoàn toàn khác nhau. Khuôn mặt có chút tương đồng, nhưng các nét hoàn toàn khác. Vậy mà, gương mặt nhìn nghiêng lại giống như tạc.

Mình đang nghĩ tới ai nhỉ?

Anri khẽ thu tay thành nắm đấm đặt trên ngực.

Làn gió đậm mùi lá non thổi qua, làm rung rinh làn tóc mái.

2

Quán *hamburger* khá đông. Cửa hàng luôn náo nhiệt với học sinh cấp hai, cấp ba lúc này chật kín các gia đình.

Cũng có thể là do hôm nay là thứ Bảy, nhưng không ngờ số người bị tiết trời âm áp “mời mọc” ra ngoài chơi lại đông tới vậy.

Nhóm của Anri tìm được một bàn bốn chỗ trong góc tiệm.

- Mệt rồi à?

Kazuma hỏi.

- Hơi hơi. Hôm nay đi bộ cũng kha khá mà.

- Hội trường rộng hơn tớ tưởng nhiều đấy.

- Ừ. Không ngờ có nhiều tranh được trưng bày thế. Nhưng mà, vui ra phết nhỉ.

- Thật không?

- Ừ, vui lắm.

Cô không nói dối. Anri hầu như không hiểu về giá trị hay ưu điểm của các bức tranh nhưng vẫn có vài tấm khiến cô trầm trồ khen đẹp. Bức tranh vẽ hoa anh đào nở rộ với tông màu nhạt, bức tranh phong cảnh ngoại quốc với những mái nhà tím san sát nhau, hay bức một bé gái mặc áo khoác đỏ đứng trên con đường lát sỏi đều để lại dấu ấn trong tim cô. Tuy nhiên, bức tranh chiếm trọn tâm trí cô là...

- Ijima đã nhìn bức tranh đó khá chăm chú nhỉ.

Kazuma vừa nhắc chiếc cốc giấy đựng cà phê đá lên vừa thủng thẳng nói.

- A, ừ... Hình như thế.

Không biết tại sao cô lại cụp mắt xuống và trả lời một cách mơ hồ.

Bức tranh đó có độ lớn bằng hai cuốn tạp chí thời trang xếp cạnh nhau. Nó được bày tại một nơi không mấy nổi bật ở sâu trong phòng.

Một chàng trai đang chạy dưới bầu trời xanh thẳm. Dưới chân cậu không phải nền sân tập mà là đồng cỏ xanh mướt. Có lẽ là vận động viên chạy cự li dài. Chàng trai đang chạy, bờ môi hơi mở, ánh mắt kiên định nhìn về phía trước. Cả chiếc áo chạy màu trắng lẫn gương mặt đều ướt đẫm mồ hôi. Có thể thấy cả nỗi khổ lẫn niềm vui trong gương mặt ấy.

Là Kitani.

Khoảnh khắc nhìn thấy bức tranh, Anri đã nghĩ vậy.

Kitani đang chạy.

Cả ánh mắt và trái tim cô đều bị thu hút. Chàng trai trong bức tranh tầm học sinh cấp ba, có nét trưởng thành hơn Shuya rất nhiều. Cả gương mặt lẫn kiểu tóc đều khác.

Nhưng mà lại giống. Anri không thể nói rõ là giống ở đâu, nhưng trông rất giống. Hay là các vận động viên điền kinh đều có điểm chung nào đó?

Nghĩ vậy, Anri đứng mơ màng trước bức tranh.

- Anri, đi thôi.

Anri đã đứng đó cho đến khi Miho kéo tay cô.

Nếu bị Kazuma hỏi cậu thích bức tranh đó ở điểm nào thì phải trả lời sao đây? Anri vừa nhìn cốc nước cam trên i khay vừa nghĩ ngợi. Nhưng Kazuma đã không hỏi gì thêm.

Thay vào đó ở bên cạnh bàn, Hisakuni cất giọng “Này, này”. Sau đó, tay vẫn giữ cái khay đựng *hamburger* phô mai và Cola bên trên, cậu ấy hất cằm.

- Thằng nhóc kia đang ăn *hamburger* đặc biệt đấy.

Một cậu bé có gương mặt tròn trịa cỡ bốn, năm tuổi đang ngoạm chiếc bánh *hamburger* dày phải đến mười xen-ti-mét. Bên cạnh là một đôi nam nữ có vẻ là bố mẹ cậu bé vừa cầm chiếc bánh giống vậy vừa cười nói.

- Chỉ là một thằng nhóc mà ăn uống xa hoa nhỉ? Cái mồm đó tuyệt đối sẽ có suất trong đội quân dự bị những người trưởng thành mắc bệnh. Nó sẽ trở thành một người lớn đáng thương với lượng đường trong máu cao, lượng mỡ trung tính cao, lượng *cholesterol* cao cho xem.

- Hisa, cậu nhiều lời quá. Dù có ghen tị với cái bánh *hamburger* đặc biệt thì cậu cũng đừng cầu nhàu suốt thế.

Miho xẵng giọng nói. Sau đó cô vỗ bộp bộp hai cái xuống mặt bàn như ra lệnh cho cậu bạn mau ngồi xuống. Môi vẫn dẩu ra, Hisakuni ngồi xuống ghế.

- Hừ, ai thêm ghen tị vì cái bánh *hamburger* đặc biệt chứ.

- Lại tinh vi rồi. Như thế là không được đâu. Cái đó tận 420 yên, với tiền tiêu vặt của Hisa thì vô vọng thôi.

- Miho, đừng có khinh tở. Cậu nghĩ tiền tiêu vặt hàng tháng của tớ là bao nhiêu hả? Khủng lắm đó nha.

-Ồ, cậu nhận được nhiều vậy cơ á? Bao nhiêu?

- 2160 yên.

- Sao mà lẻ dữ vậy?

- 2000 yên cộng thêm thuế tiêu dùng đây. Mẹ tớ bảo chỉ có con mới nhận được tiền tiêu vặt kèm cả thuế, nên hãy biết ơn đi. Tiền tiêu vặt của học sinh cấp hai mà chỉ tròn 2160 yên thì biết tiêu kiểu gì. Chí ít cũng cho 3000 chứ. Các cậu có nghĩ thế không?

Miho ngửa người ra sau, hất cằm lên cười ha ha.

- A ha ha ha, phát ngôn đậm chất bác gái luôn. Tuyệt vời. A ha ha ha ha.

Tiếng cười trong trẻo của Miho truyền đi rõ mồn một. Một vài vị khách trong quán quay sang nhìn về phía nhóm Anri.

Hai người này thân nhau ghê.

Cuộc đối thoại của hai bạn họ có tiết tấu nhịp nhàng của những người luôn gần gũi và hiểu rõ về nhau.

Anri bắt chuyện với Kazuma đang im lặng nghe màn đối đáp của hai người bạn.

- Nè.

- Ừ?

- Ba cậu là bạn từ nhỏ nhỉ.

Miho mở miệng trước khi Kazuma kịp trả lời.

- Phải phải. Vì nhà gần nên bọn tớ chơi cùng nhau suốt từ mẫu giáo. Cái này... Đây, Kazu, cái này gọi là gì nhỉ?

- Nghiệt duyên.

Kazuma nhún vai khẽ cười.

- Ừ, chính nó, chính là nó, nghiệt duyên. Là vậy Anri. Bọn tớ là bộ ba nghiệt duyên, đã dính lấy nhau hơn chục năm rồi.

- Vậy à, các cậu thân nhau thật đấy.

- Ghen tị không?

- Có, ghen tị lắm.

Anri nói thật lòng. Những người bạn từ nhỏ cực kì thân thiết cứ như điều gì đó chỉ tồn tại trong tiểu thuyết hay phim truyền hình. Chuyện gì cũng có thể nói ra, không cần khách sáo hay lo lắng, cũng không cần thăm dò về mặt đối phương, không cần ép mình hòa theo đề tài của người kia, lại còn có vô số kỉ niệm chung và tha hồ nói về chúng nữa chứ. Anri nghĩ điều đó thật tuyệt vời.

- Anri thành thật ghê. Trông mặt cậu đúng là ghen tị luôn rồi nè.

- Vì tớ ghen tị thật mà.

Miho vừa cười khúc khích vừa lấy que khuấy cà phê đá. Cô không bỏ sữa lẫn siro. Anri, Kazuma và Hisakuni đều lần lượt gọi đồ uống và loại *hamburger* mình thích. Còn Miho chỉ gọi mỗi cà phê đá, dù chính là người kéo cả hội đi ăn trưa.

- Miho, bữa trưa của cậu chỉ có vậy thôi à?

Anri buột miệng hỏi. Thứ chất lỏng màu đen trong cốc giấy nhìn giống thuốc hơn là đồ uống.

- Ừ, tự dưng tớ chẳng thấy thèm ăn. Mà tớ cũng đâu có đói bụng.

- Nhưng uống mỗi cà phê không được đâu. Cậu ăn thêm chút gì đi.

Anri giơ miếng khoai tây chiên ra. Miho đột nhiên nhăn mặt và lắc đầu. Nụ cười vui vẻ cho đến ban nãy thay đổi hoàn toàn.

- Không cần. Tớ không muốn ăn. Chính xác là không được ăn.

- Không được ăn? Ý cậu là sao?

- Tớ sẽ béo. Thể chất tớ là kiểu một khi đã ăn sẽ chuyển thành thịt

ngay lập tức. Béo hơn thì sẽ gay lắm nên tớ đang ăn kiêng.

- Ồi trời. Miho đâu có béo, cậu còn hơi gầy đấy. Cần gì phải ăn kiêng chứ.

Sắc mặt Miho thay đổi. Cô nhìn Anri chằm chằm không chớp mắt.

- Nói dối.

Tiếng thì thầm trầm thấp đến độ không thể nghĩ rằng đó là giọng Miho.

- Nói dối ư... Miho, tớ không nói dối gì cả...

Anri ấn vào ngực mình. Tim cô đập mạnh. Cô không hiểu Miho đang nói gì. Cô bối rối vì sự thay đổi đột ngột này.

- Tớ không hề gầy một chút nào cả. Tớ mà béo lên nữa thì sẽ xấu kinh khủng luôn ấy. Vì thế nên tớ mới phải ăn kiêng. Tớ đang cố gắng rất nhiều, tại sao Anri lại...

- Miho, thôi đi.

Kazuma đặt tay lên cánh tay của Miho.

- Bình tĩnh lại đi. Ijima có nói gì đâu. Là cậu hiểu sai thôi.

Mắt Miho mở to. Một giọt nước mắt ứa ra rơi xuống. Miho hất tay Kazuma ra, đứng dậy và vùng chạy. Cô cứ thế lao ra khỏi quán. Một nhân viên suýt bị đâm vào cát tiếng la nhỏ nhỏ. Kazuma thở dài.

- Cậu ta sao thế?

Hisakuni tóm lấy vai Kazuma.

- Kazu, cậu đuổi theo đưa cậu ấy về đây.

- Tớ á? Tại sao?

- Miho đã luôn khổ sở ra sao, cậu cũng biết còn gì.

Kazuma liếc nhìn Anri. Kazuma cũng đang bối rối.

- Chuyện đó... tớ biết. Tớ cũng đã rất lo. Nhưng việc đó đã giải quyết xong rồi còn gì.

- Không phải chuyện dễ dàng như vậy đâu. Đừng nói này nói nọ nữa, mau đuổi theo Miho đi. Không phải cậu thì không được mà.

Kazuma tính nói gì đó nhưng rồi lại ngậm miệng lại. Cậu im lặng đứng dậy và nhanh chân tiến về lối cửa ra vào. Anri nhìn theo tấm lưng đó cho tới lúc nó biến mất vào dòng người đông nghẹt bên ngoài.

Hisakuni thở ra một hơi thật dài.

- Xin lỗi cậu vì chuyện lại thành ra thế này.

- Không có gì... Nhưng mà Miho làm sao vậy? Có phải tớ đã làm Miho tổn thương không?

Vừa thốt ra miệng câu nói đó, Anri cảm thấy ớn lạnh.

Làm tổn thương ai đó trong khi bản thân không hề hay biết. Trong lúc vô tình đã làm người khác khổ sở. Chuyện đó hóa ra là có thật. Bản thân có lúc đau lòng vì một lời nói vô tư của người khác, như vậy thì, cũng sẽ có lúc câu nói vô ý của mình làm người khác đau khổ nhỉ?

Miho là người bạn đầu tiên của Anri khi cô đến thị trấn này. Miho tươi tắn, dễ gần, dù nói hơi nhiều nhưng Anri luôn rất vui những lúc ở cùng cô. Miho đã thoải mái bắt chuyện, đã cười với Anri khi đó đang ngồi một mình. Nhờ có Miho mà nỗi muộn phiền của một học sinh chuyển trường vơi đi đáng kể. Anri cảm thấy thật may mắn khi được cùng lớp với Miho. Vậy mà, nếu cô lỡ làm Miho khóc...

Mình... đã nói gì với Miho? Mình đã làm gì?

Cô cố gắng suy nghĩ. Nhưng cô không thể nghĩ ra bất cứ điều gì.

Một góc trong đầu cô đau âm ỉ. Cô rướn người về phía Hisakuni đang vo tròn giấy bọc của chiếc *hamburger* phô mai.

- Maehata này... cậu có thể nói cho tớ biết về Miho không? Tại sao Miho lại đột nhiên...

Hisakuni lăn cục giấy cậu vừa vo tròn trên bàn. Mũi cậu hơi cử động.

- Miho vẫn luôn thích Kazuma.

Đó là tiếng thầm thì nhỏ tới mức không thể nghe thấy.

3

- Anri!

Tên cô được gọi ngay bên tai. Anri ngạc nhiên. Cô cuống quýt đứng dậy. Chiếc ghế đổ về phía sau đánh rầm một tiếng.

- Úi chà...

Mẹ Kanako mở to mắt, miệng há ra, nhìn cái ghế bị đổ. Sau đó, bà cười khúc khích.

- Sao thế? Mẹ chỉ gọi thôi mà con giật mình đến vậy ư? Chính mẹ mới phải ngạc nhiên đây này.

- À... vâng, con mãi nghĩ chút chuyện ạ.

Anri dựng ghế lên và cố nở nụ cười.

Cô nghĩ rằng mình đang gượng ép bản thân.

Vùng cơ quanh má cử động cứng ngắc. Vì cô ép mình cười nên nó lại càng căng cứng.

Cô không muốn cười một cách miễn cưỡng như thế này. Không, cô sẽ không làm thế nữa. Tuyệt đối không.

Ngày chuyển nhà tới thành phố Ashiwara, lần đầu đặt chân vào trường trung học cơ sở Ashiwara số I, Anri đã quyết định và tự hứa với mình như vậy.

Che giấu cảm xúc của bản thân, thay đổi cho phù hợp với xung quanh, nở nụ cười gượng ép đến nỗi cơ mặt cứng đờ... Tất cả những chuyện đó, hãy dừng lại đi thôi. Thay vì cười kiểu ấy và trò chuyện sôi nổi với mọi người, thay vì thở dài “Ôi, mệt quá” sau mỗi lần ồn ào

tám chuyện, thay vì cảm thấy bản thân thờ dài thật thảm thương, hãy ở một mình. Hãy cười và khóc theo đúng tâm trạng của mình.

Đã quyết định như thế mà mãi không làm được. Giờ đây cô lại đang gượng cười.

Mẹ Kanako không hỏi Anri đang nghĩ gì. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Nếu bị hỏi, Anri sẽ phải đáp lại bằng một câu trả lời mơ hồ kiểu như “Chẳng có gì...”.

Những lúc như thế này, Anri lại thấy biết ơn cái tính này của mẹ. Con là con, mẹ là mẹ. Cho dù có là mẹ con, mà không, chính vì là mẹ con, nên có những việc không thể nói, những điều không được phép hỏi. Dường như bà Kanako đã luôn tách bạch ra như thế, nên trừ khi không có chuyện gì quá lớn, bà chẳng bao giờ cố chấp hỏi cho bằng được. Hồi còn ở thành phố trước, khi có việc gì đó không nhờ cậy được ai, rất nhiều lần bà tìm đến Anri để bàn bạc: “Nè, mẹ nên làm gì bây giờ”, nhưng gần đây, chuyện đó đã giảm đi đáng kể.

Người thay đổi nhất sau khi đến Ashiwara có lẽ là bà Kanako.

Bà trở nên kiên cường, mạnh mẽ. Cũng đẹp hơn một chút.

- Mẹ con oách lắm đấy.

Khoảng một tuần trước, bà nội Kikue vừa cười khúc khích vừa nói vậy.

Hôm ấy là một ngày gió lạnh, nhưng căn phòng đóng chặt cửa kính của bà lại vô cùng dễ chịu, bởi lẽ trong đó chỉ ngập tràn hơi ấm của ánh mặt trời.

Đã có lúc sức khỏe của bà tốt lên trông thấy, nhưng dạo này bà lại

bắt đầu yếu đi, hết ngủ rồi lại thức. Anri tự hỏi hôm ấy có phải bà thấy khỏe hơn không? Bà ngồi dậy, nửa dưới vẫn đắp chăn, nhắm mắt nhìn màu lá xanh của cây cối trong vườn.

- Tức là nam tính giống đàn ông hả bà?

- Oách thì chỉ là oách thôi.

Anri không quen với cách nói đó lắm. Đó là từ ngữ bình thường chẳng mấy khi dùng. Nhưng cô hiểu là bà đang khen mẹ. Bà nội là người sinh ra người bố đã mất của Anri. Vì thế, bà Kikue và mẹ Kanako không có quan hệ máu mủ ruột rà. Hai người ấy, dù ít nhiều vẫn còn dè dặt và giữ kẽ, nhưng luôn hết mực trân trọng đối phương, thông cảm cho nhau mà sống. Anri cũng hiểu được điều đó.

- Mẹ đã thay đổi kể từ khi đến sống với bà thì phải.

- Chắc vậy.

- Nhưng mẹ đã bốn mươi tuổi rồi. Tuổi đó mà vẫn còn thay đổi được à?

Đối với Anri, bốn mươi tuổi là một cái gì đó rất đổi xa xôi. Cô không thể tin nổi một người lớn đã bốn mươi tuổi vẫn vừa trần trở, lạc lối, vừa dần thay đổi giống như mình.

Bà nội Kikue cười dịu hiền trong nắng.

- Anri này, con người ấy mà, ở độ tuổi nào cũng thay đổi được. Dù tốt hay xấu, oai phong hay hèn mọn thì vẫn sẽ thay đổi thôi. Con người là thứ có thể thay đổi mà.

- Thế hả bà?

- Ừ.

Bà Kikue lại cười dịu dàng. Nụ cười dịu dàng đến mức Anri cũng

nhoئن miệng cười theo.

Vậy ra con người dù bao nhiêu tuổi đi chăng nữa cũng sẽ thay đổi, có thể thay đổi.

Khi lẩm nhẩm như vậy trong lòng, cô cũng thấy tâm trí mình nhẹ nhõm hơn.

Bà nội, mẹ và bản thân. Kikue, Kanako và Anri. Những ngày ba người phụ nữ sống với nhau thật bình yên và êm ả.

Anri hài lòng với cuộc sống ở Ashiwara.

Mẹ Kanako ngó vào phòng của bà.

Bây giờ bà đang ngủ. Khi nào bà dậy, con nhắc bà uống thuốc hộ mẹ nhé?

- Vâng. Mẹ định đi đâu ạ?

- Công việc, công việc mà. Phải cố lên thôi.

Một tay mẹ chỉ lên phòng làm việc trên tầng hai, tay còn lại vỗ bốp một cái lên ngực. Gần đây công việc của mẹ có vẻ bận rộn. Thường xuyên có điện thoại gọi đến, đèn phòng làm việc toàn sáng đến tận khuya.

- Mẹ đừng cố quá nhé.

Nghe Anri nói vậy, mẹ Kanako vui vẻ cười và vỗ ngực thêm một cái nữa. Lần này mạnh hơn cả khi nãy.

- Không sao, không sao. Mẹ đang ở phong độ tốt nhất đấy. Con đừng lo lắng, cứ giao mọi việc cho mẹ.

Vừa cười bảo gặp con sau nhé, mẹ cô vừa leo lên tầng hai.

Mình hiểu rồi. Mẹ oách thật đấy.

Không hề chần chừ mà dứt khoát tiến về phía trước, mẹ mình mới ngầu làm sao.

Đây chính là cái được gọi là oách, phải không bà?

Anri đặt mình xuống ghế.

Còn mình thì sao? Mình có thể sống thật oách không nhỉ?

- Miho...

Gương mặt của Satodate Miho hiện lên, nước mắt lưng tròng.

Nói dối!

Anri nghe thấy giọng lẩm bẩm rất trầm của Miho khi cô ấy nhìn Anri chằm chằm. Anri có cảm giác lồng ngực bị xoắn chặt đến nghẹt thở.

Miho vẫn luôn thích Kazuma.

Câu nói của Hisakuni vọng lại. Câu nói cô đã nghe ở tiệm bánh *hamburger* hôm qua. Ngực Anri đau nhói.

Sau khi Miho bỏ đi và Kazuma đuổi theo, Hisakuni thì thào kể chuyện với Anri bằng giọng rất trầm. Giọng điệu khác hẳn cách nói chuyện ồn ào đầy sức sống thường ngày của Hisakuni.

- Miho đã thích Kazuma suốt một thời gian dài. Có lẽ là từ hồi mẫu giáo. Không biết bao lần tớ đã khích lệ cậu ấy cứ thử tỏ tình xem nào. Kazu... Kazuma ấy mà, nói sao nhỉ, có chỗ hơi chậm tiêu. Cậu ta chẳng hề nhận ra tình cảm của Miho... Vì thế tớ nghiêm túc khuyên Miho nếu không tỏ tình thì sẽ chẳng nên cơm cháo gì đâu. Nhưng mà cậu ấy, bề ngoài trông lí lắc khỏe khoắn vậy chứ thực ra là đứa nhát chết.

- Hiện tại quan hệ của bọn tớ khá là tốt đúng không? Như Ijima nói đấy, chúng tớ rất hợp cạ. Tám chuyện cũng thấy vui, không hề mĩa mai, không cần giữ ý, cơ bản là chuyện gì cũng có thể nói được. Bạn bè như vậy, ừm, nói sao nhỉ... đáng quý trọng, ừ, rất đáng quý trọng. Chỉ đơn thuần là bạn nói khó thì chẳng được như thế đâu.

Nói đến đó, Hisakuni liếm môi rồi im lặng một lúc. Cậu khẽ nắm lấy chiếc cốc giấy đã tan hết đá.

- Có lẽ chuyện này không nên nói ra nhưng... Hồi lớp bảy, có thời gian việc đến trường quá khổ sở với Miho, nên cậu ấy nghỉ suốt. Chuyện đó xảy ra vào lúc Ijima chuyển trường tới.

Anri gật đầu. Cô chẳng làm được gì hơn.

- Hình như cậu ấy xung đột với nhóm bạn nữ chơi thân từ tiểu học và bị cô lập. Tính Miho cũng hơi bốc đồng nên có vẻ cậu ấy đã nói ra điều đụng chạm đối phương. Nhưng... đã là bạn bè thì đôi khi cũng có những chuyện như vậy đúng không? Đôi bên lúc nào cũng phải lựa lời để không làm phật lòng đối phương thì mệt mỏi lắm, mà như vậy cũng chả phải bạn bè thật sự. Tớ nghĩ trong trường hợp của Miho, cậu ấy đã nói thật lòng vì coi đối phương là bạn.

- Cậu ấy đã nói gì?

- Chuyện nhảm nhí cực. Có người hỏi Miho rằng chiếc váy mới mua có hợp với cậu ta không, Miho đã đáp lại thật lòng là không hợp lắm. Thế là đứa kia khóc ầm lên và Miho trở thành “Đứa con gái vô cảm không biết nghĩ đến cảm xúc của người khác”. Sau đó cậu ấy bị cả lớp tẩy chay.

Hisakuni tu một hơi cạn sạch nước trong cốc.

- Tớ nghĩ cậu ấy đã cố gắng đến trường vì có Kazuma. Chỉ cần trao đổi dăm ba câu hay trò chuyện với Kazuma là cậu ấy sẽ phấn chấn lên. Nếu cả cách đó vẫn không giúp được gì thì cậu ấy sẽ nghỉ... Nhưng sau khi Ijima đến, Miho đã thay đổi.

- Thay đổi?

Anri này, con người ấy mà, dù ở độ tuổi nào thì vẫn có thể thay đổi được.

- Ừ. Cậu ấy đã thay đổi. Ijima không kết bè kết nhóm như những nữ sinh khác, vẫn bắt chuyện với Miho bình thường, rồi không biết từ lúc nào cả hai đã trở thành bạn bè. Tớ nghĩ Miho đã được cứu giúp khá nhiều đấy.

- Không có đâu...

Người được cứu giúp là Anri mới đúng. Khi Miho bắt chuyện và cười với Anri, Anri thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

- Tớ nghĩ Miho muốn được làm bạn với Ijima mãi. Nhưng nếu Kazuma thật lòng thích Ijima thì... chuyện đó, sẽ đau lòng lắm.

Nói đến đó, Hisakuni im bặt, rồi vội xin lỗi.

- Chắc chuyện tớ nói chán lắm nhỉ.

Anri chậm chậm lắc đầu. Cô không biết mình nên nói gì nên đành cúi đầu im lặng.

Miho.

Anri nghĩ tới Miho. Từ hôm qua tới giờ cô vẫn nghĩ về Miho suốt.

Tớ nghĩ Miho muốn được làm bạn với Ijima mãi. Hisakuni đã nói vậy.

Vậy còn mình?

Anri nghĩ ngợi. Cô thử vỗ tay lên ngực như cách mẹ vừa làm ban nãy.

Mình cũng muốn làm bạn cậu ấy.

Mình muốn được làm bạn của Miho mãi mãi. Mình không muốn mất Miho.

Vì thế...

Anri đứng dậy, tiến lại gần chiếc điện thoại đặt ở góc phòng khách. Chuông bỗng reo lên như thể nó đang đợi cô.

Reng, reng, reng, reng.

- Vâng, Ijima xin nghe.

- Anri, là tớ.

Giọng Miho truyền tới từ phía bên kia ống nghe.

- Miho.

Anri nắm chặt ống nghe. Cô ấn nó vào tai.

- Giờ cậu rảnh không?

Giọng Miho hơi trầm hơn bình thường.

- À, ừ, tớ rảnh.

Anri trả lời. Sau một khoảng ngắn im lặng, chỉ tầm một, hai giây, Miho hỏi.

- Bây giờ Anri ra ngoài được không?

Anri ngẩng mặt lên, đưa mắt về phía căn phòng mà bà nội đang ngủ, một căn phòng kiểu Nhật rộng sáu chiều với cửa kéo bằng giấy đang đóng chặt. Bên trên có vẽ bức tranh chim chích bụi đậu lên cành mơ trắng.

Ở chung cư mà Anri sống trước đây không có cửa giấy lẫn cửa kéo, nên ban đầu, Anri thấy nội thất của phòng kiểu Nhật thật lạ lẫm, cứ liên tục mở cửa ra đóng cửa vào làm bà nội cười cho một trận.

Bà rất thích hoa mơ.

- Nhìn khiêm tốn nhưng rất đẹp đúng không? Bà thích nó từ hồi xưa rồi. Mê đến mức bà còn mong mình được đặt tên là Umeko thay vì Kikue đấy.*

Tuy đã có tuổi nhưng da bà nội vẫn đẹp và trắng trẻo. Anri thấy màu da của bà cứ như cánh hoa mơ nên buột miệng:

- Nói vậy cháu cũng thấy bà giống hoa mơ lắm đó ạ.

Bà tròn mắt, gò má hơi ửng hồng. Sau đó, bà cười híp mắt y như một cô gái nhỏ.

- Ôi, Anri, cảm ơn cháu nhé. Bà rất vui.

Lúc này, bà nội Anri đang nằm ở phía bên kia cửa kéo. Bà bị sốt nhẹ, người có vẻ uể oải nên vẫn lơ mơ ngủ suốt từ sáng tới giờ.

Bây giờ bà đang ngủ. Khi nào bà dậy, con nhắc bà uống thuốc hộ mẹ nhé?

Câu nói của mẹ Kanako dội lại trong tai Anri.

- Miho ơi, xin lỗi. Bây giờ thì hơi...

- A, đúng là không được à?

Giọng Miho nhẹ bồng và cao vút.

- Đúng vậy. Anri cũng bận mà. Hì hì. Xin lỗi. Xin lỗi,

- Miho này...

- Tớ hiểu, tớ hiểu. Không sao đâu đâu. Tại tớ đang ở gần chỗ cậu nên liên lạc thử xem Anri có nhà không thôi. Chả có chuyện gì đâu.

- Cậu đang ở gần đây sao?

- Hử? À, ừ. Tớ có chút việc đi qua khu này. Việc xong sớm quá nên còn dư thời gian. Ha ha, cái này hoàn toàn ngoài dự tính của tại hạ. Ày, đùa kiểu này hơi bị cổ lỗ sĩ nhỉ? Tớ chẳng theo kịp thời đại gì hết. Hơi... khá là... mà có lẽ gay go quá nhỉ. Nên... để coi... là giết thời gian. Phải, tớ chỉ gọi điện để giết thời gian thôi. Ha ha, xin lỗi nhé. Tớ sẽ gọi lại sau.

Nói dối.

Miho đang nói dối. Nghe giọng nói liến thoắng quá mức là biết. Khi nói ra miệng những điều không thật lòng, Miho luôn hoạt ngôn

hơn hẳn.

Chắc chắn cô ấy không có việc gì ở khu này cả. Miho cố tình đến để gặp Anri. Anri dám chắc Miho đang gọi điện bằng di động ở gần đây. Nhắm mắt lại, trong đầu Anri hiện lên hình ảnh Miho đứng một mình áp điện thoại di động vào tai. Rất cô đơn, rất yếu ớt, rất lạnh lẽo. Tưởng như có thể sụp đổ thành trăm mảnh chỉ bằng một cú đẩy nhẹ vào lưng.

- Miho à.

- Thật... thật là không có chuyện gì đâu. Mình gặp ở trường sau nhé. Bây giờ tớ cũng phải làm vài việc. Tớ vừa nhớ ra. Bài tập cũng chưa làm luôn. Gay quá. Thế nhé, Anri.

- Tớ đi được.

Anri nắm ống nghe điện thoại mạnh hơn, sức lực dồn vào đầu các ngón tay.

- Tớ sẽ đi luôn bây giờ. Miho đang ở đâu thế?

Anri nghe được nhịp thở của Miho. Cô nghe thấy tiếng gió. Cả âm thanh của những cành cây rung rinh trong gió.

-... Được sao?

Giọng Miho bỗng chốc lại trầm xuống. Điều bộ tươi tỉnh ban nãy biến mất, thay vào đó là cảm giác nặng nề u ám.

Không biết Miho đã bận khoản bao lâu mới gọi điện. Cô ấy đã nghĩ ngợi nhường nào, khổ sở đến đâu, Anri không biết. Nhưng, sau những bận khoản, nghĩ suy, trăn trở ấy, Miho đã gọi điện. Chỉ riêng điều đó là rõ ràng.

- Anri. Tớ... có chuyện, muốn nói với Anri.

- Ừ.

- Tớ định đến thẳng nhà Anri nhưng... tớ không quen đến nhà người khác, tớ sẽ bị căng thẳng, nói năng chẳng ra hồn... Ở bên ngoài thì tớ có thể nói chuyện thoải mái hơn.

Miho định nói chuyện nghiêm chỉnh với Anri. Có muốn nói cho Anri tất cả.

- Tớ sẽ đến chỗ cậu. Miho đang ở đâu?

- Công viên Mizudori*.

Công viên Mizudori đúng như cái tên của nó, trong khuôn viên có một cái hồ mang tên rất đẹp là Hisui*, ở đó có nhiều loài thủy điều. Có những chú chim vãng lai chỉ tạt ngang qua, cũng có chim lưu trú sống cố định ở nơi này. Khi vừa chuyển nhà tới, Anri với mẹ Kanako đã đi dạo ở đây. Lúc đó vẫn chưa hết hè nên số lượng chim chóc không nhiều, công viên cũng khá vắng. Dù thế, những chú thủy điều lơ đãng đậu trên mặt nước trong xanh nhìn rất đáng yêu, công viên rộng thênh thang không bóng người làm Anri cảm thấy thật dễ chịu. Sau này, khi có thời gian, trên đường từ trường về nhà, Anri sẽ chọn đi vòng một chút để tản bộ quanh công viên.

Anri từng cùng Kazuma, Hisakuni và Miho cho đám thủy điều ăn. Miho được tiệm bánh mì quen cho một lượng lớn vỏ bánh mì gối nên cả đám thi nhau ném cho đàn chim. Dù gọi chung là thủy điều nhưng Anri biết ở công viên này có vô số loài chim khác nhau, như là le hôi, ngỗng ngực trắng, uyên ương, vịt mốc... Hisakuni rành rẽ chim đến không ngờ. Cậu ấy cứ chỉ từng con một và giải thích cho đám bạn: “Kia là ngỗng đậu, ở mỏ có vết trông như con dấu màu cam. Đằng kia là mòng két, trông làng nhàng vậy thôi nhưng nhìn kĩ dễ thương

lắm”.

- Hisa, con màu đen kia là gì thế? Cái con đang tranh mỗi của mòng két kia kia. Giống quạ nhỉ.

- Hả? Miho, con đó nhìn thế nào cũng là quạ mà. Nó nhắm đến chỗ bánh mì bọn mình ném ở bờ hồ đó.

- Xời, hóa ra đúng là quạ à? Tớ cứ tưởng là loài thủy điều mới chứ.

Anri đã bật cười trước màn đối đáp đó của Miho và Hisakuni.

Miho nói cô đang đợi Anri ở gần hồ Hisui.

- Nhưng Anri à, có thật là được không? Cậu ra ngoài được à?

- Ủ, tớ đi ngay đây. Đợi tớ chút nhé.

-... Tớ sẽ đợi.

Anri nghe thấy tiếng Miho thở phào.

Đặt ống nghe xuống, Anri rón rén nhòm vào phòng bà nội. Cô nghe thấy tiếng thở đều đặn. Có vẻ bà đã ngủ say.

Chỉ một tí chắc không sao đâu nhỉ.

Anri đóng cửa lại. Cô đã định báo cho mẹ là mình ra ngoài nhưng lại đổi ý vì sợ làm phiền công việc của bà.

Chỉ hai, ba mươi phút sẽ không sao đâu. Mình về ngay là được mà.

Tự nhủ với bản thân như vậy, Anri âm thầm ra khỏi nhà. Nếu phóng xe đạp hết tốc lực thì chưa tới năm phút là đến công viên Mizudori. Sau khi nhét xe đạp vào bãi đậu xe gần cổng, Anri chạy đến hồ Hisui.

Miho đang ném vụn bánh mì về phía hồ. Tuy không có chim trú đông nhưng lũ vịt vẫn túm tụm lại kêu quàng quạc.

- Miho!

Anri cất tiếng gọi. Miho im lặng chìa vụn bánh mì ra. Anri cũng lặng lẽ nhận lấy rồi ném cho đàn vịt. Chúng đồng loạt kêu lên nhặng xị.

- Thú vị nhỉ. Chim cũng có bao nhiêu loại.

Miho lăm bắm. Anri vừa ném bánh mì vừa gật đầu.

- Ừ. Có con dạn dĩ, có con ngoan hiền.

- Nham hiểm, tham lam, hiền lành, yếu ớt.

- Tùy hứng, vụng về, ngang ngược.

- Con người cũng có nhiều loại, chim cũng bao kiểu tính cách.

Ánh mắt Anri và Miho giao nhau. Cả hai đồng thanh cười khúc khích. Nén lại tiếng cười, Miho nhìn về phía trước.

- Hisa đã gọi điện, nói là kể hết mọi thứ cho Anri rồi.

- Ừ.

- Cậu ta đúng là lăm lờ thật, nhưng cũng biết giữ mồm giữ miệng. Cậu ấy không phải kiểu người tông tốc cái miệng kể chuyện cho bất kì ai. Hisa bảo là: “Tớ nghĩ nói hết với Ijima cũng không sao nên tớ kể sạch mọi chuyện rồi”... Tớ cứ tưởng Hisa sẽ xin lỗi, ai dè cậu ta còn dám nói mình không sai nữa chứ. Đồ hợm hĩnh.

- Ừ.

- Tớ giận sôi người chửi cậu ấy là đồ lăm điều ngu ngốc... nhưng, nói thật là tớ cũng nghĩ vậy... Nếu là Anri, tớ có thể nói hết cũng không sao... Mà không, nói đúng hơn là tớ muốn kể cho Anri nghe mọi chuyện... Tớ đã nghĩ vậy đấy.

- Ừ.

Miho ném mẩu bánh mì. Nó lượn thành hình cánh cung không được cong cho lắm và bị một chú vịt tóm lấy ngay trước khi nó kịp chạm xuống mặt nước.

- Anri, tớ thích Kazu. Đã luôn thích cậu ấy.

- Ừ.

- Nhưng Kazu chỉ coi tớ là đứa bạn từ nhỏ hợp cạ mà thôi. Tớ chưa từng nghĩ xem mình thích Kazu đến mức nào. Còn Kazu... Kazu, có lẽ, thích Anri đấy. Cậu ấy đã thích Anri kể từ lần gặp mặt đầu tiên.

Miho nuốt nước bọt. Cô dùng hết sức ném vụn bánh mì. Vài con vịt hồi hả đuổi theo vụn bánh.

- Tớ bị sốc, buồn bã và cay đắng... Có lúc tớ thấy ghét Anri... mong cậu lại chuyển trường... Nhưng khi tớ nhận điện thoại của Hisa và nghe Anri biết hết mọi chuyện rồi, thế là, tớ...

Miho quay mặt về phía Anri, ánh mắt vô cùng thẳng thắn.

- Tâm trạng tớ nhẹ nhàng hẳn. Chính bản thân tớ cũng bất ngờ, không hiểu tại sao lại thế. Bất ngờ nhưng cực kì dễ chịu. Thế rồi tớ... hiểu ra. Thực ra, tớ thích Anri lắm. Tớ cũng thích Kazu nhưng tớ thích Anri rất rất nhiều, với tư cách bạn bè ấy, vì thế, vì thế... tớ nghĩ rằng nếu không có Anri, nếu chẳng được là bạn của Anri nữa, tớ sẽ đau khổ vô cùng. Có lẽ còn đau hơn cả việc bị Kazu ghét ấy... Tớ không muốn đánh mất Anri.

- Miho.

Miho buông túi bánh mì ra rồi ôm chầm lấy Anri.

- Anri là người bạn quan trọng nhất của tớ. Có Anri nên đến trường thật vui. Ngày nào cũng vui cả. Nếu Anri không là bạn tớ nữa

thì tớ chẳng biết phải làm sao nữa. Cậu là người bạn quan trọng của tớ mà.

- Miho.

Anri dùng hết sức ôm chặt Miho. Cô rất vui. Những lời của Miho mang lại cho cô niềm hạnh phúc không sao tả xiết.

Miho, cảm ơn, cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu đã nói thật lòng mình.

Tớ cũng thích cậu lắm, Miho.

Anri cảm thấy ấm áp trong lòng. Lệ ứa ra nơi khóe mắt.

Gió đổi chiều. Anri nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu. Hình như nó chạy ngang qua trước công viên với một tốc độ kinh hoàng. Về hướng nhà của Anri.

Gương mặt bà nội thoáng hiện lên trong đầu cô.

Hà? Lẽ nào...

Tim Anri đánh từng hồi dữ dội trong lồng ngực.

Có lẽ nào, có lẽ nào.

Trong lúc đạp xe, ba chữ “có lẽ nào” liên tục xoay vòng vòng trong đầu Anri. Hình ảnh bà nội nhắm chặt hai mắt cũng xoay vòng vòng. Ngực cô đau thắt.

Có lẽ nào đã xảy ra chuyện gì với bà?

Có lẽ nào, có lẽ nào.

Có phải bà đã thức giấc và gọi mình không? Lẽ nào vì mình không có ở nhà nên bà đã tự uống thuốc? Bà tính vào bếp rồi bị ngã...

Anri vẫn còn nghe thấy còi xe cứu thương. Âm thanh càng lúc càng to dần. Nỗi bất an của Anri cũng ngày một lớn.

Cô đạp xe thật lực.

Nhanh, nhanh, nhanh nữa lên.

- A...

Chiếc xe cứu thương đã đỗ lại. Ở trước tòa chung cư gần nhà. Vài người hàng xóm đang nhìn chằm chằm chiếc xe cứu thương.

- Có chuyện gì thế?

- Hai xe đạp đâm nhau trước cửa chung cư. Hình như một học sinh cấp ba bị ngã rách trán.

- Ôi trời, thế có làm sao không?

- Có vẻ không nghiêm trọng lắm đâu. Nó còn bảo ngồi lên xe cứu thương thì xấu hổ lắm mà.

- Vậy thì may quá. Nhưng cũng làm mọi người hết hồn nhỉ. Đạo này bọn trẻ chạy xe đạp ẩu quá, rõ là nguy hiểm.

- Bác nói phải. Hôm trước tôi cũng suýt chút nữa là bị thương nặng ở bãi đỗ xe của siêu thị...

Hai người phụ nữ bắt đầu tán chuyện. Xe cứu thương lại rú còi rồi rời đi. Đến khi đèn hậu chiếc xe biến mất ở góc rẽ, đám phụ nữ vẫn tiếp tục chuyện trò.

Anri vừa đẩy chiếc xe đạp vừa lảng lạng đi qua chỗ đó.

- Anri!

Miho đuổi kịp tới nơi. Hơi thở dồn dập. Cô đã chạy theo nãy giờ.

- Xin lỗi cậu, Miho. Tớ lo cho bà quá nên chẳng kịp nghĩ gì...

- Bà của Anri bị ốm à?

- À, ừ, sức khỏe của bà tớ không được tốt...

- Ở? Lẽ nào, Anri đang chăm bệnh cho bà?

- Không nghiêm trọng đến vậy đâu. Chỉ là mẹ dặn tớ ý tình hình của bà...

Đã về đến nhà. Anri dựng xe đạp rồi mở cửa.

- Miho, cậu ghé vào rồi hăng đi chứ? Mình vào nhà thông thả nói chuyện nhé.

- Anri.

Miho ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào Anri.

- Anri có thể nói “không thích” không?

- Gì cơ?

- Cậu có thể nói “không thích” với tớ không?

- Miho...

Tay Miho tóm lấy cánh tay của Anri. Đôi con người bình thường hay chuyển động qua lại của cô giờ đang hướng thẳng về Anri không hề dao động.

- Tớ nghĩ rằng tớ có thể nói vậy với Anri. Tớ cảm giác tớ có thể nói rõ rằng tớ “không thích” vào những lúc khó chịu, về những việc đáng ghét.

Ánh mắt Miho rất nghiêm túc. Anri chưa từng bị người khác nhìn thẳng và nghiêm túc như thế, dù chỉ một lần.

- Anri à, tớ rất sợ... sợ nói thật suy nghĩ trong lòng, có lẽ tớ không thể nói thẳng nói thật với bất kì ai...

- Ừ.

Anri chậm rãi gật đầu. Cô hiểu rất rõ.

Anri biết rõ điều Miho đang nói, và điều cô sắp nói.

Thật khó để nói “không” với lời mời hay chủ đề câu chuyện của bạn bè. Khó vô cùng. Cho nên người ta sẽ trở nên hèn nhát. Trở nên hèn nhát rồi vô tình kìm nén suy nghĩ và cảm xúc của bản thân. Anri cũng từng như vậy.

Xúc cảm dâng chát lướt qua tim.

- Trước khi gặp Anri, tớ từng bị bạn bè tẩy chay... Anri có biết không?

- Tớ biết. Tớ đã nghe Maehata kể ở quán *hamburger*.

Tớ xin cậu ấy nói cho tớ nghe.

- Thế à? Hisa nói cả chuyện đó à? Đúng vậy. Tớ cũng nghĩ kĩ chuyện không được nói những lời mà mình biết chắc sẽ làm tổn

thương đối phương, hay biết sẽ làm người ta đau lòng mà vẫn cố tình nói ra thì đúng là đồ tồi.

Miho nuốt nước bọt và khẽ thở ra.

- Nhưng có thể nói cho nhau nghe suy nghĩ của mình thì mới là bạn bè chứ! Không thích thì có thể nói thẳng ra mới là bạn bè mà? Đến cả câu “Tớ không thích” cũng không được nói thì kì cục quá phải không?

Anri lại gật đầu thật mạnh. Đó không phải hành động hời hợt để an ủi Miho. Chính Anri cũng nghĩ như vậy.

Không được dùng ngôn từ làm tổn thương người khác. Đó là bạo lực. Lời nói đôi khi để lại cho đối phương vết thương nặng nề hơn nắm đấm hay cú đá rất nhiều.

Phải, không được làm tổn thương người khác bằng lời nói. Thế nhưng, Anri cũng nghĩ giữ mọi điều trong lòng là điều không nên.

Nếu đối phương là người mình trân quý, là người bạn quan trọng, thì lại càng không được im lặng để trong lòng.

Tớ nghĩ thế này.

Tớ không thấy vậy đâu.

Tớ thích cái này hơn.

Tớ không thích cái đó.

Truyền tải chính xác cảm xúc của bản thân. Nghiêm túc tiếp nhận suy nghĩ của đối phương. Thi thoảng cũng sẽ có lúc bất đồng, có khi tranh cãi, nhưng sau đó lại có thể cùng nhau sánh bước, cùng nhau nở nụ cười.

Bạn bè, chính là như vậy phải không?

- Tớ là đứa lảm lời, cũng có lúc thiếu suy nghĩ hay chậm tiêu... vì thế, thi thoảng sẽ làm người ta thấy khó chịu. Những lúc như vậy, những lúc như vậy... tớ muốn Anri nói thật rõ ràng: "Miho, cậu vừa nói lời làm tớ khó chịu đấy". Khi đó, có thể tớ sẽ suy sụp, nhưng hẳn là tớ sẽ thấy dễ chịu hơn. Tớ có cảm giác mình có thể nói lời xin lỗi. Ở cạnh nhau mà cứ phải nơm nớp lo sợ không được nói thế này, không được nói thế kia... thì thật không nên.

Miho cúi mặt xuống.

- Cho nên tớ muốn Anri nói rõ cho tớ biết. Khi có gì đó Anri thấy không tiện hay không thích, cậu hãy nói thẳng là "không thích" nhé... Đừng miễn cưỡng làm theo ý tớ.

- Tớ hiểu rồi.

Anri trả lời kiên định.

- Nhưng mà Miho này, hôm nay tớ không hề ép mình làm theo ý Miho đâu.

Miho ngẩng khuôn mặt đang cúi gằm lên nhìn Anri vốn cao hơn mình.

- Vì tớ quan tâm đến Miho, quan tâm đến mức không sao chịu được, nên tớ đã đến công viên Mizudori. Tớ không hề ép mình làm điều đó. Nhưng sau này, nếu có chuyện tương tự... tớ sẽ giải thích rõ ràng. Tớ sẽ nói rõ rằng bây giờ tớ không thể ra khỏi nhà chẳng hạn...

Miho cười. Lúm đồng tiền lộ trên má. Nụ cười tỏa nắng, xinh đẹp vô cùng. Anri cũng cười theo.

- Ra là thế. Chuyện là vậy à?

Một giọng nói vang lên sau lưng Anri. Quay đầu lại, cô nín thở.

Mẹ Kanako đang đứng đó. Bà đứng khoanh tay ở lối lên hành lang, ánh mắt vô cùng nghiêm khắc.

-... Mẹ.

- Con có thấy con hơi vô trách nhiệm không, Anri?

Không chỉ ánh mắt, trong giọng điệu của mẹ Kanako cũng ẩn chứa âm sắc lạnh lẽo và sắc nhọn, dường như khác biệt hoàn toàn với bình thường. Bà đang giận.

Cơn giận dữ của mẹ truyền tới Anri.

- Mẹ đang băn khoăn không biết con bỏ mặc bà biến đi đâu, hóa ra là đến công viên Mizudori hả? Con định làm gì hả?

- Thưa bác...

Miho tiến lên phía trước.

- Không phải thế đâu ạ. Là do cháu đã gọi Anri ra. Vì cháu có lời muốn nói cho Anri nghe, nên cháu đã...

- Miho.

Bà Kanako chậm rãi gọi tên Miho.

- Cảm ơn cháu đã bảo vệ Anri. Nhưng dù có lí do gì đi nữa, sự thật vẫn là Anri đã bỏ mặc việc con bé được nhờ để đi ra ngoài. Nếu phải ra ngoài thì ít nhất nó cũng nên nói với bác một câu. Anri đã không làm thế. May là không có chuyện gì xảy ra, nhưng nhờ bà xảy ra chuyện thì không phải chỉ một câu xin lỗi là xong đúng không? Anri, con phải có trách nhiệm với hành động của mình một chút chứ.

-... Vâng.

Anri không thể nói lại điều gì. Mẹ nói đúng. Khi nhận điện thoại của Miho, cô nên suy nghĩ thấu đáo hơn một chút. Đáng ra cô nên

bảo bạn là mình không thể đi đâu được và mời cô ấy tới nhà. Nếu vậy, chắc Miho sẽ đến. Có lẽ cô ấy sẽ ngồi trong phòng khách và thông thả nói rõ ngọn ngành. Anri nên tin tưởng Miho hơn. Đáng lẽ cô phải nghĩ đến trách nhiệm của mình.

Anri thở dài.

Nhưng mình cũng đã cố gắng theo cách của mình...

- Kanako, đủ rồi đó con.

Bà Kikue bước ra từ phòng khách. Bà khoác một chiếc áo choàng dài mỏng bên ngoài bộ đồ ngủ.

- Con đừng mắng Anri nữa. Con làm mẹ cảm thấy như mình mới là người bị mắng vậy. Với cả, Kanako giữ ý với mẹ quá rồi. Sốt cỡ này thì cứ để mẹ ngủ một mình cũng tự khỏi thôi.

- Nhưng mẹ à...

- Người một nhà mà giữ ý quá cũng không suôn sẻ được đâu. Quan tâm đến nhau là cần thiết, nhưng bận lòng quá mức thì không nên. Cứ tự nhiên mới tốt. Nếu không, mọi thứ sẽ trục trặc rồi cả hai bên đều thấy không thoải mái.

Nói đến đó, bà Kikue khẽ nháy mắt.

- Tất nhiên mẹ rất cảm ơn sự quan tâm của Kanako.

Anri và Miho quay sang nhìn nhau.

Ra thế, thì ra bạn bè và gia đình đều giống nhau.

Cứ tự nhiên.

Tự nhiên tiếp xúc thì hai bên mới thấy thoải mái. Đó mới là mối quan hệ tuyệt diệu nhất trên đời.

- Vậy à, con đã để tâm quá mức cần thiết sao?

- Ô kìa, Kanako. Con cũng không cần phải thả lỏng đột ngột vậy đâu.

Bà Kikue khoát tay lia lịa. Động tác đó làm Anri phì cười. Cả Miho và Kanako cùng cất tiếng cười. Bà Kikue cũng mỉm cười theo.

Tiếng cười của bốn người như tràn ra ngoài từ cánh cửa đang để mở, rồi tan vào trong ánh nắng dịu dàng.

TIA NẮNG MÙA HÈ

1

Mây đã tan. Mặt trời ló dạng. Cơn nóng lập tức ập đến. Phần cánh tay và cổ lộ ra là bị nướng xèo xèo.

Chưa đến mười giờ mà đã nóng thế này rồi. Hôm nay chắc cũng sẽ là một ngày siêu nóng mất thôi.

Ichii Kazuma gần như tựa hẳn người vào bờ rào của hồ Hisui và thở dài.

Mặt nước phản xạ ánh sáng chói hết cả mắt.

Từ cuối mùa thu cho đến mùa xuân, rất nhiều thủy điều chọn hồ Hisui trong công viên Mizudori làm điểm đến.

Còn bây giờ đang là đỉnh điểm của mùa hè.

Dưới ánh nắng chói chang là sự im ắng đến phát sợ của hồ nước. Gần như không có bóng dáng của con chim nào. Hai chú chim trắng trông giống vịt đang nổi lên dưới bóng một cành cây chìa ra hồ. Chỉ có vậy. Cảnh tượng mùa đông khi vô vàn loài chim tụ họp, cùng nhau cất tiếng kêu ồn ào cứ như một lời nói dối.

Mùa đông này, bốn người gồm có Anri, Miho, Hisakuni và Kazuma đã đến đây vài lần và cho chim ăn.

- Tớ xin thú nhận.

Hisakuni đột nhiên tuyên bố vào một ngày đầu năm lạnh lẽo, khi cây cối bên hồ đóng băng như chưa từng tan một ngày nào.

- Gì đấy, gì đấy? Sao vậy? Ý cậu là gì?

Miho bóp chặt miếng bánh mì cô chuẩn bị ném cho lũ chim.

- Lẽ nào Hisa trước đây là con gái?

- Đồ ngốc! Chúng ta chơi cùng nhau từ mẫu giáo còn gì. Tớ trông giống con gái lúc nào hả?

- ... Đúng thật. Từ xưa cậu đã là một thằng nhóc bẩn thỉu rồi mà.

- Thừa từ “bẩn thỉu” đấy nhé. Mà ý tớ không phải chuyện đó.

Hisakuni đột ngột nhỏ giọng.

- Tớ vẫn giữ bí mật chuyện này, thực ra tớ là kẻ cuồng chim. Ngắm nhìn chúng rất thú vị, chẳng bao giờ chán cả.

- Tưởng gì.

Miho cố tình nhún vai. Cô ném miếng bánh mì trong tay đi thật xa. Đám thủy điều quàng quạc om sòm.

- Tại cậu nói là thú nhận làm tớ kì vọng lắm, ai dè chán ồm.

- Cái gì chán ồm hả? Cậu kì vọng cái gì mới được chứ?

- Cái đó à... “Thực ra bố tớ là vịt”, hoặc là, “Tớ đã mọc cánh ở mộng”. Đấy, nếu liên quan đến chim thì chí ít cũng phải cỡ này mới gọi là thú nhận chứ.

- Ngốc vừa thôi. Nếu mọc cánh ở mộng thì mặc quần kiểu gì hả?

Anri phì cười. Cô cúi mặt và tiếp tục cười khúc khích. Mái tóc dài khẽ đung đưa quanh gương mặt tươi cười.

Kazuma chăm chú nhìn góc nghiêng khuôn mặt ấy.

Ôi, muốn vẽ quá.

Cậu đã nghĩ vậy. Mong muốn đó mạnh mẽ tới run người. Đó là thứ đã nảy nở trong Kazuma kể từ lần đầu tiên cậu gặp gỡ Anri.

Từ khi gặp Anri ở phòng học bỏ không treo nguyên tấm biển “7D”,

Kazuma luôn muốn được vẽ cô gái này. Suy nghĩ ấy cậu mới chỉ thực hiện được một nửa. Cậu đã nộp bức tranh chân dung Anri làm mẫu để tham dự triển lãm của thành phố.

Kết quả... Kazuma bị loại, nhưng cậu không hề nản lòng. Vì thiếu thời gian nên cậu đã hơi nóng vội, và cậu không dám khẳng định rằng mình đã vẽ hết một trăm phần trăm khả năng.

Tuy không chán nản, nhưng Kazuma lại thấy có lỗi với Anri. Anri đã mất công làm người mẫu cho cậu, vậy mà cậu lại không vẽ ra được trọn vẹn sức hấp dẫn của cô,

Sức hấp dẫn? Sức hấp dẫn của Anri nằm ở đâu nhỉ? Tại sao mình lại bị cô gái ấy thu hút đến nhường này?

Kazuma cứ nghĩ, nghĩ và nghĩ mãi. Tiết trời chuyển sang mùa hè từ lúc nào không hay, hơn nửa số thủy điều ở hồ Hisui đã bay về quê hương phương Bắc xa xôi.

Một ngày nọ, hình ảnh Anri trong ngày đông bỗng hiện lên trong đầu Kazuma. Anri với nụ cười vui vẻ trước câu chuyện của Miho và Hisakuni bất ngờ hiện lên không một lời báo trước. Khi đó, Kazuma đã nhận ra câu trả lời. Đồng thời, cậu cũng hiểu lí do mình bị loại ở triển lãm. Cậu hiểu rõ rằng, không phải vì lí do lấp liếm kiểu chưa tung hết sức hay bị vội, cậu bị loại vì quá nửa vời. Cậu chỉ thể hiện được phân nửa sức hấp dẫn của Anri. Sức hấp dẫn của cô ấy chính là...

Nụ cười.

Kazuma thấy nụ cười của Anri rất đẹp.

Không phải cười ha hả thành tiếng, cũng không phải cười mỉm chỉ đầy ẩn ý, cô cười kín đáo, nhưng lại rất tươi. Nụ cười kiểu đó thật

đẹp.

Cho nên Kazuma muốn vẽ.

Cậu muốn vẽ thêm lần nữa.

Nhưng, liệu cậu có thể vẽ trọn vẹn nụ cười của Anri không? Cậu có thể truyền tải đâu ra đấy sự mềm mại, sự dịu dàng, vẻ mê hoặc này lên vải bố không? Chính vì không lún được nên cậu mới bị loại ở triển lãm lần trước còn gì.

Là vậy, chính là như vậy. Cậu chỉ để tâm vào việc phải vẽ sao cho chính xác, nên đã đưa cọ mà chẳng hề suy nghĩ sâu xa về lí do mình khao khát được vẽ cô gái này.

Anri trong bức tranh đó không có sức sống, không có Anri mà Kazuma cảm nhận. Do đó Kazuma phải vẽ. Phải vẽ một lần nữa.

Mình có làm được không? Sẽ không lặp lại sai lầm lần thứ hai chứ? Tuy chuyện đó làm Kazuma trăn trở, nhưng chỉ trăn trở không thôi thì chẳng bao giờ có thể kết thúc. Vì cậu đã được gặp cô gái tên là Ijima Anri. Sẽ thật uổng phí nếu không tiến về phía trước. Cơ hội vẫn còn nằm trong tay Kazuma.

Cậu sẽ thử thách trong triển lãm năm sau. Lần này cậu dành thời gian thông thả vẽ nụ cười của Anri lên vải bố.

Kể từ đó, Kazuma bắt đầu say mê phác thảo. Cậu nhờ Anri ngồi xuống rồi phác thô từ mọi phía. Không chỉ riêng gương mặt tươi cười, cậu vẽ đủ loại biểu cảm của cô, từ trầm ngâm đầy nghiêm nghị, biểu cảm khi nói chuyện với Miho, đến dáng vẻ cụp mắt xuống như đang bối rối...

- Nhỡ đi sai một bước thì cậu sẽ thành kẻ bám đuôi đấy.

Hisakuni nói nửa đùa nửa thật. Vừa lướt mắt qua một lượt rất nhiều cuốn sổ phác họa của Kazuma, cậu vừa thở dài tỏ vẻ khó tin.

- Mà, cậu chăm chỉ nỗ lực đến mức này có ổn không đây?

Kazuma gật đầu một cách mơ hồ. Bản thân cậu cũng cảm thấy mình đã lún khá sâu. Dù Anri không nói gì và vẫn làm mẫu cho cậu nhưng biết đâu trong thâm tâm cô lại thấy cậu thật phiền phức. Có khi cô đã phát ngán Kazuma rồi cũng nên.

Dù vậy Kazuma vẫn muốn vẽ.

Thời gian này, Kazuma quyết tâm đến mức chẳng quan tâm Anri nghĩ thế nào, mình bị đánh giá ra sao nữa rồi.

Và hôm qua, Kazuma đã thử vẽ nháp lên vải bố. Cậu cảm thấy có lẽ mình sẽ vẽ được và tay cứ chuyển động một cách tự nhiên. Tuy từ giờ đến triển lãm vẫn còn dư dả thời gian nhưng cậu muốn làm theo mách bảo “mình có thể sẽ vẽ được” của trái tim.

Làm đúng như trái tim mách bảo. Đúng như trái tim mách bảo. Không theo mệnh lệnh hay chỉ thị của bất cứ ai, chỉ để cho trái tim của mình làm chủ và đối diện với giá vẽ.

Đó là khoảng thời gian vô cùng hạnh phúc.

Cậu chỉ vẽ đường viền khuôn mặt Anri. Còn cảnh nền quả nhiên vẫn là quang cảnh nhìn từ phòng học lớp 7D ấy.

Kazuma tin rằng quãng thời gian hạnh phúc sẽ còn tiếp diễn.

Nhưng sáng nay, niềm tin ấy đã vỡ vụn. Nó đã bị xé tan tành không thương tiếc.

- Thằng ngốc này, phải biết điều chứ!

Tiếng găm giận dữ của bố vang vọng trong tai cậu.

Sáng nay, ăn sáng xong, Kazuma quay lại phòng và sững người trước cửa.

Bố cậu đang đứng đó. Ông đứng trước tấm vải bố được dựng trên giá vẽ, gương mặt nhăn nhó đến sợ. Chồng sổ phác họa rơi vung vãi dưới chân ông.

- Bố, bố làm gì trong phòng...

Chưa kịp nói nốt chữ “của con”, Kazuma nín thở. Vì trong tay bố cậu đang nắm một con dao. Lưỡi dao rọc giấy lóe lên sáng quắc. Bố cậu đâm thẳng nó vào tấm vải bố.

Anri gào lên đau đớn. Dù cô không thể có mặt ở đây lúc này Kazuma vẫn nghe thấy tiếng hét thất thanh của cô, rất rõ ràng. Không phải, chính bản thân Kazuma mới là người phát ra tiếng hét.

- Bố đang làm gì vậy? Dừng lại đi!

Vừa hét cậu vừa đâm sầm vào người bố. Bố cậu mất đà lao đảo va người vào giá vẽ. Bức tranh bị rách một đường chéo và đổ ập xuống. Kazuma càng hét to hơn.

- Tranh, tranh của con!

Cậu gườm gườm nhìn bố và tiếp tục gào lên.

- Tại sao, tại sao bố lại làm việc này!? Đừng làm trò hề như thế chứ!

- Ai mới là kẻ đang làm trò hề? Con nghĩ gì mà tối ngày chỉ biết vẽ những bức tranh kiểu này hả?

- Vẽ tranh thì có gì xấu chứ?

- Con đã lên lớp tám rồi. Làm gì có thời gian rảnh rỗi mà chơi mấy trò vô bổ này!

- Không phải là chơi, con nghiêm túc đó.
- Cái gì?
- Con sẽ trở thành họa sĩ. Con sẽ vẽ tranh cả đời.
- Đủ rồi đây, đồ ngốc!

Kazuma hứng trọn tiếng gầm tức tối và một cái tát vào má. Một cú tát thẳng mặt, không chút nương tay.

- Ta không cho phép! Tuyệt đối không cho phép! Họa sĩ cái gì chứ... Ta tuyệt đối không cho phép đâu!

Môi bố run bần bật.

- Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao bố lại ghét vẽ tranh đến vậy?

Khi từ ghét thoát ra khỏi miệng, Kazuma mở to mắt.

Bố ghét tranh sao?

- Nhiều lời! Chỉ cần biết là ta không cho phép thôi. Vứt hết đồ đồng dụng cụ ở đây đi! Đốt hết đi!

- Không đời nào!

- Không làm được thì biến!

Kazuma ôm cuốn sổ phác họa lao ra khỏi phòng. Mẹ gọi cậu nhưng cậu không quay đầu lại.

Đến khi tỉnh ra thì cậu đã ở hồ Hisui. Tựa người vào bờ rào, Kazuma lơ đãng ngắm nhìn mặt nước. Cậu thở dài. Bên má bị tát vẫn đau âm ỉ.

Tại sao bố lại ghét vẽ tranh đến vậy nhỉ?

Kazuma chẳng hiểu nổi bố nghĩ gì nữa.

Đừng có đùa, đừng đùa chứ, chết tiệt!

Cậu nhớ lại tấm vải bố thấm thương. Cậu thấy mình như sắp khóc. Cơn giận đối với bố lại dâng trào. Nó lóa lên chói mắt như mặt nước này.

Chết tiệt!

- Ủa, Ichii?

Một giọng nói dịu dàng vang lên. Kazuma quay đầu lại và bắt gặp Anri đang đứng đó. Cô nhìn Kazuma, nghiêng đầu thắc mắc.

- Ichii...

Anri khẽ hít vào.

- Cậu sao vậy? Có chuyện gì à?

Anri chớp mắt. Kazuma luống cuống lắc đầu.

- Không, không hẳn, không có gì đâu. Có chút chuyện bực mình nên tớ đến ngắm chim thôi.

- Chim á...?

Anri chuyển tầm mắt sang hồ Hisui. Mặt Kazuma nóng bừng. Có lẽ mặt cậu đang đỏ lựng như trái cà chua chín.

Trên hồ chẳng có bóng dáng một con chim nào cả. Hai con vịt ở dưới bóng cây ban nãy cũng biến mất tự khi nào. Chúng đã di chuyển tới chỗ mát mẻ hơn chăng?

Dưới cái nắng chói chang của mùa hè, hồ nước yên lặng như tờ, đừng nói là chim, đến cá cũng chả thấy bóng dáng. Không có bất cứ thứ gì chuyển động.

Trò đánh trống lảng tạm bợ đó làm Kazuma ngượng chín người. Cậu xấu hổ vì đã trót thốt ra một lời nói dối dở tệ với người cậu không muốn lừa dối nhất.

Mình đúng là kẻ kém cỏi siêu hạng.

Trong lòng Kazuma đang thâm nguyên rửa bản thân.

Anri quay sang nhìn Kazuma hỏi.

- Ichii có ghét đồ ngọt không?

Câu hỏi đột ngột làm Kazuma hơi bối rối.

- Đồ ngọt ư? Không, tớ không ghét. Trái lại còn thích ấy chứ.

- Thật à, may quá. Hay bây giờ cậu đến nhà tớ đi?

- Hờ? Nhà của Ijima á?

- Ừ. Mẹ tớ đang làm thạch trái cây. Mỗi năm lại có một, hai lần mẹ tớ nổi hứng muốn làm bánh kẹo. Đợt trước là bánh phô mai với chè thì phải. Giờ đang mùa hè nên mẹ tớ làm thạch.

-Ồ, sở thích của mẹ cậu nghe cũng hay đấy chứ.

- Ừ. Công nhận là tốt hơn nhiều so với việc bỗng dưng bắt làm tổng vệ sinh. Nhưng mà số lượng mẹ tớ làm ra thì không đùa được đâu. Lần trước tớ đã phải ăn bánh phô mai và chè ba ngày liên tục đấy.

- Ba ngày cơ á? Thế thì căng thật.

- Ừm. Đến giờ tớ vẫn còn bị ám ảnh trong mơ cơ mà.

Anri bật cười. Âm thanh trong vắt thánh thót. Kazuma cũng cười. Cậu thấy lòng mình nhẹ đi.

Cơ giận với bố, nổi hổ thẹn đối với bản thân, cảm giác tội lỗi vì đã nói dối đều vơi đi ít nhiều. Chỉ nói với Anri vài ba câu, chỉ nghe tiếng cười của cô cũng đủ làm lòng Kazuma dịu lại. Chỉ là những câu chuyện tào lao không đầu không cuối, vẫn là giọng nói quen thuộc hàng ngày thế mà tâm trạng rối bời của cậu bỗng được nói lỏng. Cảm giác tựa như có một luồng không khí tươi mới tỏa ra lấp đầy lồng ngực. Thật kì lạ.

- Lần này có vẻ mẹ tớ sẽ làm nhiều lắm đấy. Cậu xem, tớ còn bị bắt đi mua thêm nguyên liệu đây này.

Chiếc túi thêu hình hoa hướng dương ở một góc, có lẽ chuyên dùng để đi mua đồ, được Anri nâng lên ngang tầm mắt Kazuma. Đáy túi lòi ra lốm vào, chắc là do nhét nhiều đồ đủ loại bên trong.

- Nếu không ngại, Ichii có thể giúp tớ một tay không?

- Giúp cậu? Làm đồ ngọt á?

Anri phẩy tay, miệng vẫn mỉm cười.

- Không, không. Mình mẹ tớ làm là đủ rồi. Lãng xãng vào giúp có khi còn làm mẹ giận ấy chứ. Mẹ tớ bảo làm đồ ngọt là một cách giải tỏa căng thẳng mà. Bà còn nói một mình làm thật nhiều, chỉ cần nghĩ đến thành quả thì mọi căng thẳng đều tan biến hết.

-Ồ, thật thế ư?

- Hình như là vậy. Tớ chẳng hiểu nổi suy nghĩ của người lớn đâu.

Sau khi cười khúc khích rung cả vai, Anri tiếp tục.

- Thế nên tớ muốn Ichii giúp ăn hộ cơ. Nếu tớ lại phải ăn thạch trái cây ba ngày liên tiếp như lần trước thì thật là bi kịch.

- À, ra là thế.

- Cậu sẽ giúp tớ chứ?

Câu trả lời của Kazuma tắc lại. Đề nghị của Anri thật hấp dẫn. Chưa tính đến thạch trái cây, riêng việc ôm trong lòng cơn giận với bố, tuy đã có phần nguôi ngoai nhưng chưa hoàn toàn bị dập tắt, lang thang trong thị trấn giữa mùa hè đã đủ khổ sở lắm rồi. Nếu được ở cạnh Anri, trao đổi những câu chuyện luyên thuyên rời rạc nhưng lại làm trái tim thổn thức, được cùng cười với cô thì tâm hồn cậu sẽ được cứu rỗi nhường nào, cậu sẽ hạnh phúc biết bao. Cậu nghĩ vậy, nhưng mặt khác, Kazuma cũng muốn ở một mình.

Mình muốn ở một mình. Mình muốn nhìn lại cảm xúc của bản thân mà không bị ai cản trở. Mình muốn suy nghĩ về những cảm xúc đang hiện hữu trong tim, hay từ giờ mình sẽ làm gì, mình muốn làm gì.

Một phần trong cậu mong mọi điều đó. Ngoài ra, Kazuma nghĩ mình không nên ỷ lại vào Anri. Có lẽ Anri đã nhận ra biểu hiện bất thường của cậu. Phải chăng cậu vừa nhìn mặt hồ với bộ mặt nhăn nhó? Cậu đã để lộ ánh mắt thông khổ? Hay vô tình buông ra một tiếng thở dài?

Kazuma chẳng thể hiểu nổi cơn giận dữ của bố. Ông Kazunari, bố cậu, đã gây dựng nên công ty hiện nay, là nhà kinh doanh được biết đến trên thương trường. Tuy đôi khi ông cũng hơi ép buộc người khác, nhưng không phải một kẻ độc tài. Ông cẩn thận lắng nghe mọi chuyện xung quanh và có đủ năng lực để xử lí. Vì thế, người ta nói rằng ông là một người thành công, đã lập nên được công ty dù mới trên bốn mươi tuổi, khi vẫn còn khá trẻ...

Kazuma không thể đo quyền lực của Ichii Kazunari với tư cách một người làm kinh tế, một doanh nhân, nhưng cậu thấy hình ảnh của ông trong vai trò một người bố.

Tuy ông có phần gia trưởng và hay ra lệnh, nhưng ông là người yêu thương, trân trọng gia đình hơn bất cứ thứ gì. Kazuma có vô số kỉ niệm với bố, nào là câu cá ở suối, chơi ném bắt bóng ở bờ sông, lái xe hóng gió, du lịch gia đình hay tắm biển. Ông không đặt nặng việc học hành hay thành tích, cũng không nói nhiều hay can thiệp vào mọi chuyện. Ông cũng có lúc mau nước mắt, và còn một mặt khác mà mẹ Shoko vẫn nhận xét là “hồn nhiên như trẻ con vậy”.

Người bố đó hoàn toàn thay đổi khi gặp chuyện liên quan tới hội họa. Từ khi Kazuma biết nhận thức đã vậy rồi.

Ông ghét tranh, ghét cả việc vẽ lẫn thưởng tranh.

Trong nhà không có lấy một thứ gì trông giống tranh vẽ, chỉ có bức ảnh chụp biển lúc hoàng hôn treo ở sảnh chính và ảnh phong cảnh một hòn đảo nhỏ nổi giữa biển trong phòng khách mà thôi.

- Tranh thật nhạt nhẽo, cái nào trông cũng như đồ giả ấy. Ảnh nhìn thực tế chẳng tốt hơn à?

Trong kí ức của Kazuma, trước đây bố từng nói với mẹ như vậy. Cậu cũng nhớ cái nhăn mặt khó xử của mẹ.

Kazuma thích tranh. Vẽ tranh đối với cậu là việc vô cùng thú vị và vui vẻ. Giấy vẽ không nói làm gì, ngay cả mặt sau tờ lịch hay tờ rơi quảng cáo, hễ có khoảng trắng là y như rằng tay cậu sẽ tự động múa may. Có giấy và bút thì Kazuma chẳng cần bất cứ thứ đồ chơi nào khác.

Kazuma muốn vẽ tranh suốt đời.

Không biết cậu thực sự nghĩ thế từ lúc nào. Dù không thể trở thành họa sĩ chuyên nghiệp, dù không thể nuôi sống bản thân bằng nó, thì cậu vẫn muốn vẽ tranh suốt cuộc đời này. Cậu không muốn rời xa việc vẽ. Suy nghĩ đó vẫn được ấp ủ trong tim cậu, chưa hề nhạt phai, chưa hề tàn lụi. Trái lại nó còn mạnh mẽ, kiên định hơn. Gặp gỡ Anri, Kazuma rất muốn vẽ cô gái này. Lần đầu tiên trong đời Kazuma gặp được người đem đến cho cậu cảm giác ấy, khiến cảm xúc của cậu được nuôi dưỡng thành một thứ gì đó mạnh mẽ, cứng cỏi hơn cả trước đây.

Cậu có thể vẽ mọi tâm tư của mình lên tấm vải bố. Dưới đường cọ của cậu, một cô gái hiện lên trên nền vải trắng phau.

Cảm giác dễ chịu ấy thật tuyệt vời. Sự cảm động làm người ta lóa mắt.

Kazuma muốn vẽ tranh suốt đời.

Cậu không muốn xa rời việc vẽ tranh.

Giọng nói giận dữ của bố lần nữa dội lại trong đầu cậu.

- Đủ rồi đây, đồ ngốc! Ta không cho phép! Tuyệt đối không cho phép! Họa sĩ cái gì chứ... Ta tuyệt đối không cho phép đâu!

Giọng của người cha giận đến run cả người vẫn còn vang vọng.

- Ichii?

Anri nhìn cậu. Đôi con ngươi đen tròn nhìn thẳng vào Kazuma. Cậu bị ánh mắt này hút hồn. Rất hiền nhưng cũng thật mạnh mẽ và thanh lịch. Từ tận đáy lòng, cậu mong mình có thể vẽ được ánh mắt này.

- Hôm nay thì tớ đành từ chối vậy.

Kazuma cố nở nụ cười với Anri. Cậu không muốn được nuông chiều.

Đến nhà Anri, cậu sẽ được ăn thạch, rồi cậu sẽ kể về vụ cãi nhau với bố. Anri hẳn sẽ lặng im nghe cậu giải bày. Cô chắc chắn sẽ không chen ngang bằng mấy lời thừa thãi mà chỉ lặng lẽ lắng nghe. Và cậu sẽ thấy nhẹ lòng hơn. Cậu có thể cảm nhận sâu sắc hơn sự giải phóng cùng như sự nhẹ nhõm mà cậu vừa mới được trải nghiệm.

Nhưng đó chính là ý lại.

Kazuma không muốn dựa dẫm, ý lại vào lòng tốt của Anri để xua

đi nỗi buồn phiền của mình. Cậu không muốn kể cô nghe về sự ngốc nghếch hay yếu đuối của bản thân.

Đó là sự tự tôn non nớt của Kazuma.

- Ichii này...

- Cảm ơn cậu đã lo lắng cho tớ. Nhưng thực sự không có chuyện gì đâu. Chẳng có việc gì đáng để Ijima bận lòng cả.

- Bận lòng gì chứ.

Anri khẽ mím môi. Kazuma vươn hai tay lên trời. Bầu trời mùa hè xanh ngắt. Màu xanh ấy đậm tới mức có thể nhuộm xanh lòng bàn tay của cậu.

- Hôm nay chắc sẽ nóng lắm đây.

- Ừ.

- Ijima không đi bể bơi à?

- Tớ có muốn đi nhưng...

- Hay là rủ thêm Miho và Hisakuni rồi mình cùng đến bể bơi thành phố đi?

- Cậu nói thật chứ? Tớ muốn đi. Mình cùng đi nhé. Tớ sẽ thử liên lạc với Miho. Cậu ấy sẽ vui lắm cho xem.

- Vậy tớ sẽ gọi Hisakuni. Một giờ chiều tập trung ở đây nhé.

Anri gật đầu. Kazuma vẫy tay chào. Cậu quay lưng về phía Anri, vừa bước đi vừa khẽ thở dài.

Một nguồn sức mạnh dâng trào từ sâu trong cơ thể. Tuy cơn giận đối với bố và những bản khoản vẫn chưa tan biến nhưng cậu đã lấy lại được sự bình yên của tâm hồn. Chỉ nói chuyện với Anri vài phút mà cậu đã có thể đưa ra quyết định và biến nó thành sức mạnh.

Dù bố có nói gì, mình cũng sẽ không ngừng vẽ. Mình muốn lột tả được hết đặc trưng của Ijima Anri.

Kazuma bước thật nhanh như để kìm nén khối cảm xúc đang dâng lên mạnh mẽ.

Đôi chân bỗng dừng lại. Mẹ cậu đang đứng ở cửa công viên.

- Quả nhiên là con ở đây

Mẹ cậu thở dài khe khẽ giống hệt cậu lúc nãy.

- Mẹ muốn nói với con về bố...

Thế rồi, mẹ lại thở dài thêm lần nữa.

3

Bụi nước bắn lên tung tóe.

Tiếng reo hò cất lên rộn ràng.

Bầu trời nắng ráo trong trẻo mới đẹp làm sao.

Bể bơi thành phố vắng hơn dự kiến, ngoài nhóm của Kazuma ra thì ở đây chỉ có vài người khách. Dù vậy, cùng với ánh nắng chói chang, bầu trời trong xanh, làn nước mát lạnh, bể bơi cũng đầy ắp tiếng vỗ nước, tiếng nói cười vui vẻ tạo thành sự kết hợp tuyệt vời của mùa hè.

Kazuma thả lỏng toàn thân, để cơ thể nổi lênh bênh trên mặt nước. Cậu khẽ mở mắt. Bầu trời gần đến bất ngờ, làm cậu có ảo giác chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm vào.

Cậu lại được nếm trải cảm giác hóa thành một đám mây nhỏ được cơn gió đưa đến nơi chân trời vô tận. Tuy đâu đó vẫn còn bất an và chới với, nhưng đó là một cảm giác vô cùng dễ chịu, như thể được giải phóng khỏi tất thảy mọi thứ, đơn thuần trôi nổi theo ý thích.

Đám mây nhỏ giữa bầu trời. Một chiếc lá trong cơn gió.

Cô đơn nhưng rất đổi tự do.

Kazuma dựng người dậy, chạm chân xuống đáy bể. Tâm trạng nhay cảm làm cậu thấy hơi xấu hổ.

- Tuyển thủ Maehata cuối cùng cũng đã xuất hiện. Ten tèn te—n.

Giọng của Maehata Hisakuni vang tới.

- Hisa, tập trung vào. Tớ sợ lắm.

Satodate Miho còn nói to hơn Hisakuni. Miho và Anri đang giữ hai bên chiếc phao tròn to tướng nổi trên mặt nước. Hình như Hisakuni định nhảy từ thành bể bơi tới cái lỗ tròn ở chính giữa phao.

- Đứng và đập lưng tung đây.

Mặc bộ đồ bơi in họa tiết hoa, Miho kiễng chân nhìn Hisakuni. Gương mặt cực kì nghiêm túc. Cô thực sự lo lắng.

- Cậu khỏi lo. Sẽ ổn thôi. Vì tớ sẽ nhắm trúng chính giữa cái lỗ một cách ngoạn mục! Tớ sẽ cho cậu thấy thần kinh vận động siêu việt của tớ.

- Có ổn thật không? Nếu cậu va vào làm tớ bị thương thì liệu mà chịu trách nhiệm bồi thường đây.

- Ủa, gì vậy Miho? Hóa ra cậu biết cả mấy từ khó hiểu như vậy à? Tương lai cậu tính trở thành luật sư hay sao thế?

- Nghe cũng hay đó. Đợi khi Hisa làm chuyện xấu và bị bắt, tớ sẽ bào chữa cho cậu với giá hữu nghị nhé.

- Hữu nghị cỡ nào?

- Ừm, để coi. Giảm mười phần trăm được không?

- Chắc, cậu ki bo thế. Tối thiểu cũng phải giảm một nửa chứ.

- Đừng có mè nheo nữa. Nếu thích tớ cũng có thể trở thành cảnh sát rồi nhắm nhắm đi bắt giữ cậu đấy biết không.

- Dù gì thì tớ cũng bị bắt nhĩ. Đây là tình huống “Mi phải bị trừng phạt vì quá đào hoa” phải không? Con trai đào hoa thật khổ.

- Cậu bị hâm à? Tên này đúng là hết thuốc chữa thật rồi.

Miho nhún vai. Anri khẽ bật cười.

Mặt nước lấp lánh ánh sáng, soi tỏ nụ cười của Anri.

Cứ như có ánh đèn sân khấu từ phía dưới rọi lên. Ánh sáng bao bọc lấy gương mặt trắng trẻo và nhỏ nhắn.

Ôi, muốn vẽ quá...

Luồng cảm xúc ấm nóng dâng lên trong lồng ngực Kazuma.

Mình muốn vẽ nụ cười này. Mình muốn vẽ gương mặt nhìn nghiêng này. Mình muốn vẽ ánh mắt này. Biết bao thứ “muốn vẽ” tuôn trào dồn dập.

Vì có gì? Tại sao lại thế nhỉ?

Dù là cảm xúc của bản thân, Kazuma không tài nào lí giải được khát khao cháy bỏng này.

Lẽ nào mình thích Ijima?

Cũng có lúc cậu nghĩ như thế, rằng liệu có phải mình đã yêu cô gái tên là Ijima Anri hay không.

Có thể lắm chứ. Khi ở cạnh Anri trống ngực cậu đổ dồn. Trái tim lâng lâng, tâm trạng thả lỏng. Cậu muốn mãi mãi được ở cạnh cô. Cậu mong hai người sẽ cùng sánh bước, cùng ngắm nhìn một cảnh vật.

Đó chẳng phải là tình yêu sao? Nếu có người nói thẳng rằng: “Mày yêu Ijima đấy”, chắc cậu cũng sẽ bằng lòng mà đáp: “À, ra là thế”. Tiếng “yêu” đó có lẽ là thứ gần với xúc cảm đang ngự trị trong trái tim cậu nhất.

Nhưng mà...

Không chỉ có vậy. Nó không phải thứ có thể giải thích bằng từ “thích” hay “yêu”.

Cậu muốn ở cạnh Anri, muốn sánh bước cùng Anri, muốn nói

chuyện với Anri. Tất cả đều là sự thực, không có lấy một phần giả dối.

Tuy nhiên...

Cậu muốn vẽ.

Kazuma muốn vẽ Anri.

Đó là cảm xúc mạnh mẽ nhất đang chi phối Kazuma. Trước tâm tư ấy, mọi xúc cảm khác đều lu mờ, nhạt màu, tàn phai và thu hẹp lại.

Vì sao việc vẽ tranh lại ám ảnh cậu đến mức đáng sợ như thế này nhỉ?

- Đúng là con thừa hưởng dòng máu của ông rồi.

Mẹ Shoko đã lẩm bẩm như vậy sau khi buông ra một tiếng thở dài. Chuyện xảy ra khoảng hai tiếng trước. Ở gần công viên Mizudori có quán đồ ăn nhanh thuộc chuỗi cửa hàng có chi nhánh khắp cả nước. Hai tiếng trước, cậu đang ngồi đối diện với mẹ trong một góc quán ăn đó.

- Đúng là con thừa hưởng dòng máu của ông rồi.

Kazuma muốn chọn con đường tiếp tục vẽ tranh. Nghe xong quyết định của con trai, Shoko thở dài và lẩm bẩm như thế đang nói một mình.

Đối với một cậu nhóc mười bốn tuổi, ngồi trước mặt mẹ và uống nước ép trái cây là một chuyện quá ư xấu hổ, cho nên Kazuma cứ cúi gầm mặt suốt từ lúc đặt mình xuống ghế. Sau câu nói của mẹ Shoko, cậu ngẩng mặt lên nhìn mẹ rồi hỏi.

- Ông? Ý mẹ là ông của con ấy ạ?

Shoko gật đầu. Sau một hồi lấy ống hút khuấy li cà phê đá, bà lại thở dài.

- Đúng vậy. Là ông nội, bố của bố con.

- Ông nội ư?

Kazuma ngạc nhiên. Bố cậu, ông Kazunari đã mất cha khi học cấp ba và mất mẹ khi ngoài hai mươi tuổi. Không những thế, Kazuma chào đời chưa được bao lâu, người anh trai duy nhất của ông cũng bị bệnh mà chết ở quê nhà. Chính vì thế, hoàn cảnh của ông đúng với từng chữ trong cụm từ “cô độc không người thân thích”.

Trong một lần hiếm hoi uống rượu say, trước mặt mẹ Shoko và Kazuma, bố Kazunari đã nói,

- Người mà anh có thể gọi là gia đình, chỉ có em và con thôi.

Đó cũng là lần hiếm hoi ông nói chuyện với giọng điệu ướm át.

Cha của Kazunari, nghĩa là ông nội của Kazuma, làm việc cho một công ty dệt may, đã gặp tai nạn và qua đời khi đi công tác. Những gì Kazuma biết về ông nội chỉ có vậy. Cậu chẳng biết mặt ông, cũng không có lấy một tấm ảnh nào. Ảnh của bà thì còn vài bức. Có một bức bà mặc trang phục truyền thống đang mỉm cười, được lồng vào khung ảnh bằng đồng thau và bày ở phòng khách. Bà có gương mặt hơi dài, tuy thoảng nét buồn rầu nhưng là một người rất đẹp.

Khi Kazuma ra đời thì cả ông và bà nội đều đã không còn nữa, cho nên cậu cũng không lấy làm lạ khi không thấy ảnh của ông. Nói thẳng ra thì đối với Kazuma còn trẻ dại, những người đã mất hàng chục nam trước không phải đối tượng cầu cần quan tâm. Thế nhưng...

- Ông là họa sĩ hả mẹ?

- Phải, dù không thực sự nổi tiếng... Có vẻ ông đã mất trước khi kịp trở nên nổi tiếng.

Câu nhóm người về phía mẹ. Sự xấu hổ đã bay đi đâu mất.

- Mẹ kể con nghe đi. Có phải việc bố ghét vẽ tranh có liên quan tới ông không ạ?

- Đúng vậy Cho nên mẹ nghĩ là phải nói chuyện nghiêm túc với con. Bố con dặn mẹ tuyệt đối không được nói ra, nhưng nếu cứ thế này, mẹ e là Kazuma sẽ mãi băn khoăn, không biết nên làm thế nào cho phải.

Sau khi thở dài lần thứ ba, mẹ Shoko tiếp tục câu chuyện.

- Ông nội con ban đầu cũng chỉ là một nhân viên làm công ăn lương bình thường. Nhưng không thể từ bỏ con đường trở thành họa sĩ mà ông ấp ủ bấy lâu nên đã bỏ việc ở công ty. Thế rồi ông bắt đầu phiêu bạt nay đây mai đó và vẽ tranh... Điều đó có nghĩa là, ông đã rời khỏi nhà, bỏ lại vợ con... là bà nội, bố và bác con. Khi đó bố con mới học tiểu học. Từ đây trở đi, bà nội đã phải vất vả lần lộn để nuôi nấng hai người con trai của mình. Thỉnh thoảng ông đột ngột trở về, ở nhà một thời gian rồi lại đột ngột ra đi, vài tháng không thấy quay về. Chuyện đó cứ lặp đi lặp lại. Và vào mùa xuân bố con vừa lên cấp ba, ông đã trút hơi thở cuối cùng tại bệnh viện trong một thị trấn nhỏ ở Hokkaido.

Hình như là do tai nạn. Trong hành lí của ông có ảnh chụp cả gia đình và sổ tay ghi địa chỉ nên cảnh sát đã liên lạc tới nhà. Mẹ nghe nói bà nội muốn tới tận Hokkaido để nhận thi hài ông về. Bố con bảo: “Kẻ đó chẳng xứng làm cha. Cần gì phải đón về chứ.” nhưng bà đáp lại rằng: “Người ấy đã bị việc vẽ tranh mê hoặc, một con người đáng thương” Có lần bố con đã hỏi ông nội khi ông về nhà, rằng tại sao ông lại mê vẽ tranh đến mức vứt bỏ gia đình như thế...

Shoko nhìn Kazuma bằng cặp mắt buồn bã, vẻ mặt bà tựa như có thể bật khóc bất cứ lúc nào.

- Ông đã trả lời thế nào ạ?

- Ông bảo rằng ông không thể làm khác. Ông đã vừa khóc vừa nói: “Bố muốn vẽ, muốn vẽ, không thể kiềm chế được. Giống như có một con quỷ ở bên trong cơ thể bố đang om sòm ra lệnh “vẽ đi, vẽ đi!” Bố thực sự có lỗi với ba mẹ con. Nhưng bố không còn lựa chọn nào khác cả, Kazunari”. Sau đó vài ngày, ông lại rời khỏi nhà và tới Hokkaido, rồi không trở về nữa... Bốn năm sau bà cũng mất. Có lẽ những tháng ngày làm việc liên tục không ngưng nghỉ đã ăn mòn cơ thể của bà. Dù mới trên dưới năm mươi

Nhưng tóc bà đã bạc trắng. Đương nhiên, nổi vất vả của bố và bác con cũng chẳng phải ít... Kazuma, bức tranh pháo hoa đã chiếm giữ trái tim con chính là tác phẩm của ông nội đấy.

- Dạ!?

Những bông hoa lửa bùng nổ rực rỡ trên nền trời đen thẫm. Đó là tác phẩm của ông nội sao?

- Bà đã trân trọng giữ lại một bức duy nhất. Nó được cất kỹ trong gác xép chứa đồ trên trần nhà. Con đã tìm thấy nó ở đó phải không?

- Bây giờ... vẫn còn chứ ạ?

- Mẹ đoán là còn. Vì bà đã để lại di ngôn dặn đừng vứt nó đi. Kazuma, bố con ấy mà, ông ấy sợ rằng con sẽ mê đắm vẽ tranh. Bố lo con sẽ giống ông nội. Con hãy hiểu cho tâm trạng của bố nhé.

Lần này thì mẹ lại cúi đầu. Cúi đầu, và thở dài.

Tiếng vỗ nước ì oạp.

Cậu giật mình trở lại với thực tại.

Hisakuni đã nhảy vào cái lỗ của phao bơi một cách ngoạn mục.

-Ồ, cừ quá, cừ quá. Hisa, kĩ năng độc đáo đấy.

- Cậu giỏi lắm.

Miho và Anri đang vỗ tay. Cả hai đều bị nước bắn lên ướt nhẹp.

Anri đang cười. Ánh mặt trời chói lóa. Làn nước sáng lung linh.

Kazuma muốn vẽ cảnh tượng này. Cậu muốn vẽ lên tấm vải bố, bằng tất cả khả năng.

Chuyện của bố, chuyện của ông nội. “Con hãy hiểu cho tâm trạng của bố nhé”.

Có quá nhiều thứ cuộn xoáy trong đầu cậu, cậu sắp hoa mắt đến nơi rồi.

Anri nhìn về phía Kazuma. Hai ánh mắt giao nhau.

Mình muốn vẽ. Mình muốn vẽ cô gái này.

- Mình nên làm gì đây?

Bầu trời trong xanh hút trọn lấy lời thì thầm mà cậu vừa thốt ra trong vô thức.

Căn phòng sâu trong góc tầng hai đã trở thành kho chứa đồ có lót ván gỗ. Nói là kho chứa đồ nhưng diện tích khá rộng.

Hộp giấy lớn nhỏ, túi vải, nôi em bé mà Kazuma dùng khi còn nhỏ, cặp sách hồi tiểu học, đồ trang trí, tấm thảm cuộn tròn... Những vật dụng với đủ kích cỡ và hình dạng, cái thì được xếp chồng lên nhau, cái thì được cất gọn gàng lên giá.

Sau cái giá đó, có một cầu thang.

Gọi là cầu thang nhưng chỉ bậc thang là được làm bằng gỗ một chút, còn lại không có tay vịn hay gì khác. Nhìn nó giống như được gắn vào trần nhà.

Kazuma cầm chiếc chìa khóa kiểu cũ trong tay và leo lên cầu thang. Có một ổ khóa nhỏ trên trần nhà. Khi cậu tra chìa vào đó, tiếng “cách” khẽ vang lên. Cậu dùng hai tay đẩy trần nhà. Nó chuyển động trơn tru ngoài dự đoán.

Hồi còn bé, Kazuma vô cùng phấn khích khi phát hiện ra cánh cửa giấu kín và căn phòng trên mái nhà này. Cậu có cảm giác đó là cầu thang, là cánh cửa thông với thế giới khác, một thế giới cậu chưa hề hay biết. Trẻ con đứa nào mà chẳng phấn khích với chuyện đó chứ.

Hồi đó có lẽ nó chưa bị khóa. Cậu còn nhớ mình cùng vài đứa bạn đã chui lên căn phòng áp mái và làm loạn cả lên.

Kazuma bước vào phòng áp mái giống như hồi đó. Hôm nay thì cậu rón rén giấu đi tiếng bước chân. Căn phòng lờ mờ sáng. Ở đây chỉ

lắp một ô cửa sổ nhỏ dùng làm nơi đón ánh sáng. Ánh nắng mùa hè tràn vào từ đó, tuy mờ ảo nhưng vẫn đủ để chiếu sáng cả căn phòng.

Theo mình nhớ thì nó chắc chắn nằm ở chỗ này.

Kazuma dò tay trên tường dựa theo trí nhớ lơ mờ. Đầu ngón tay của cậu chạm vào công tắc đèn. Tuy chạm được nhưng cậu có ấn bao nhiêu lần đèn vẫn không sáng. Bóng đèn đã cháy rồi.

Kazuma quệt mồ hôi trên trán.

Căn phòng đóng kín nóng và đầy bụi, giống hệt phòng học lớp 7D bỏ trống ấy. Nhưng lớp 7D còn có khung cửa sổ lớn nhìn bao quát được khắp sân tập. Gió vẫn lùa vào từ khung cửa sổ ấy. Cũng có thể vì gặp Anri nên cậu mới có cảm giác này, nhưng dù bị dùng làm kho chứa đồ, nơi đó vẫn sáng sủa và thoải mái, chỉ cần phóng tầm mắt ra xung quanh từ cửa sổ cũng đủ làm cho tâm hồn thư thái.

Căn phòng này thì bị đóng chặt. Đóng để không cho ai vào, làm Kazuma đột nhiên nghĩ đến một từ cổ là “phong ấn”.

Mình đã nhìn thấy bức tranh pháo hoa đó ở đây sao?

Kazuma không nhớ. Trong cậu chỉ có kí ức về việc cậu lên vào đây với đám bạn, om sòm gọi nó là “căn cứ bí mật, rồi vì ồn quá nên bị mẹ tìm ra và mắng cho một trận.

Bức tranh pháo hoa thì...

Men theo ánh sáng từ cửa sổ, Kazuma tiến lại gần tường. Mùi bụi ngày càng nồng.

Cậu hắt xì. Một cái, hai cái, ba cái, không dừng được.

Kazuma bịt tay phải lên mũi, thở ra ba lần.

Phù, phù, phù.

Bà phép ngăn cơn hắt hơi. Kazuma nghĩ là bà ngoại đã dạy cậu. Anri cũng biết.

Nhờ nó mà cậu và Anri nói chuyện với nhau.

Bà ngoại là mẹ của mẹ cậu, bà đột nhiên bị bệnh và qua đời ngay trước khi Kazuma vào cấp hai. Kazuma rất yêu bà. Có thể Anri cũng vậy. Thi thoảng cô có nhắc đến “bà nội” đang sống cùng mình.

Nhắc mới nhớ, bố... rất dịu dàng với bà.

Khi bà được đưa đến bệnh viện trong trạng thái hôn mê, và qua đời một tuần sau đó, ngày nào ông Kazunari cũng đến bệnh viện. Trong đám tang, ông còn suy sụp hơn cả mẹ Shoko, con gái ruột của bà nữa.

Có lẽ bố Kazuma đã xem bà ngoại, mẹ vợ của ông như người mẹ ruột đã mất vì lao lực khi mới năm mươi tuổi của mình và hết mực kính trọng bà.

Những món đồ gia dụng cũ được xếp ở chân tường.

Tủ quần áo đã long mất tay cầm, tivi hình hộp phủ đầy bụi, bàn trà cỡ nhỏ bị mất chân.

Cái nào cái nấy trầy xước và cũ nát. Những đồ vật mà bây giờ may ra mới bắt gặp ở hàng đồ cũ.

Vừa trao chìa khóa cho Kazuma, mẹ Shoko vừa nói.

- Di vật của bà được để ở căn phòng áp mái. Hẳn là bức tranh của ông cũng nằm trong đó.

- Bức tranh pháo hoa...

- Phải. Bức tranh đó, bà từng nói bà rất thích nó. Bà đã dặn bố con không biết bao lần rằng bà chỉ mong bố con giữ lại bức tranh đó thôi. Bố con đành phải cất nó lên gác xếp cùng với di vật của bà. Thật

không ngờ con lại tìm ra. Tìm ra, và bị nó chiếm đoạt tâm trí...

Nói đến đó, mẹ Shoko thở dài.

- Chuyện này... biết gọi là gì đây? Định mệnh? Phải, có khi định mệnh là có thật đây.

Mẹ Shoko cúi xuống một lúc như đang suy nghĩ. Sau đó, bà ngẩng mặt lên và vỗ lòng bàn tay vào vai Kazuma.

- Có phải định mệnh hay không thì con hãy tự mình kiểm chứng nhé.

Kazuma gật đầu, nắm chặt lấy chìa khóa. Thế nên, giờ cậu đang ở đây.

Bức tranh đó đang ở đâu nhỉ?

Cậu đảo mắt quanh căn phòng mờ mờ tối. Căng mắt ra nhìn.

Cậu thấy một bọc vải trắng ở phía sau tủ. Một bọc lớn hình tứ giác. Kazuma tiến lại gần và thử nhẹ nhàng kéo nó ra.

Một tấm vải bố vẽ tranh được bọc trong vải trắng. Chạm tay vào là Kazuma biết ngay. Vải bố số năm mươi. Nó được bọc bằng vải và buộc dây thừng thành hình chữ thập, loại dây thừng dùng để gói hàng. Cách buộc khá là cầu thả.

Kazuma cảm thấy mình nghe được giọng trầm trầm của Kazunari.

Tranh của bố chỉ nhìn thôi đã thấy ghét rồi

Kazuma gỡ dây và tháo tấm vải.

- A...

Cậu nín thở. Tim cậu đập rất nhanh. Âm thanh đó vang vọng trong tai cậu.

Thịch. Thịch. Thịch.

Là bức tranh pháo hoa!

Vô số bông pháo bung xòe trong đêm tối. Cái thì tròn, cái thì như liều rủ, cái thì có hình dạng như vòi phun nước.

Bức tranh không vẽ gì khác ngoài pháo hoa và bầu trời. Con người, nhà cửa, cây cối hay sỏi đá, không có bất cứ thứ gì. Chỉ có pháo hoa mà thôi.

Đỏ tươi, cam, đỏ thẫm, vàng tươi, vàng kim, xanh lục, xanh lam... và vô số màu không thể gọi tên trải rộng khắp khung tranh cỡ số năm mươi ấy.

Thật ấn tượng. Không phải vì đẹp hay vì kĩ năng cao, mà vì nó có sức ép áp đảo tác động lên người xem. Dường như mỗi một bông pháo đều có sự sống, và chúng như đang thể hiện sức sống mãnh liệt của mình.

Sức mạnh lớn lao, một cái gì đó to lớn ào ạt tiến đến.

Đây chính là sự cố chấp của ông sao? Là thứ chấp niệm muốn lưu lại vĩnh viễn trên tranh vẽ hình ảnh pháo hoa, thứ vốn dĩ sẽ biến mất trong nháy mắt?

Biến một khoảnh khắc thành vĩnh cửu.

Ông nội đã bị thứ chấp niệm đó thôi thúc và vẽ nên bức tranh này ư? Kazuma không biết. Đó không phải chuyện cứ nghĩ là hiểu được.

Ông là người thế nào nhỉ?

Người ông mê tranh đến mức vứt bỏ nhà cửa, gia đình, rốt cuộc là người thế nào?

Mồ hôi Kazuma nhỏ xuống thành giọt.

Người đầm đìa mồ hôi, Kazuma đứng sững trước bức tranh ông để

lại.

- Ô, ông của cậu là người ghê gớm vậy cơ à?

Hisakuni uống cạn nước trong chai nhựa rồi lấy tay quẹt miệng.

- Ghê gớm hay không thì tớ chả biết.

- Tớ muốn thấy bức tranh pháo hoa đó quá.

Miho nhìn lên trời. Kazuma, Hisakuni, Miho và Anri, bốn người đang ở trong rừng cây rậm rạp của công viên Mizudori. Anri và Miho ngồi trên ghế đá, còn Kazuma và Hisakuni ngồi lên rễ cây sồi. Hôm nay mặt trời cũng chói chang từ sáng, nhiệt độ cao nhất có vẻ sẽ lên đến ba mươi lăm độ. Thế nhưng trong khu rừng nhỏ này thì mát lạnh. Làn gió băng qua mặt nước hồ cứ thế thổi vào. Hisakuni gọi nơi này là “Phòng nghỉ thiên nhiên miễn phí”.

Anri nắm chặt lon nước cam và nhòm người về phía trước.

- Bố của Ichii có biết vụ cậu lên gác xếp không?

- Có biết. Nói đúng hơn là tớ đã nói chuyện đó với bố.

- Tự cậu nói à?

- Ừ.

- Thế bố cậu bảo sao?

- Ừm...

Đêm đó, Kazuma đối diện với người bố vừa đi làm về. Việc cậu lên phòng áp mái xem tác phẩm của ông, việc cậu bị nó áp đảo, việc cậu đã quyết vẫn bước tiếp trên con đường hội họa... Kazuma nói ra tất cả không hề che giấu. Cuối cùng, cậu đã truyền đạt điều quan trọng

nhất.

- Con đã bị bức tranh của ông áp đảo. Lần đầu nhìn thấy nó, con vẫn chỉ là một đứa nhóc, nhưng con nghĩ con đã ấn tượng với nó theo cách của một đứa nhóc. Đó là sự thực, nhưng... Biết nói thế nào nhỉ, con đã hiểu ra nó hoàn toàn khác với cái mà con muốn vẽ. Con không thể giải thích rõ ngọn ngành là khác ở đâu nhưng con không hề định đuổi theo ông, con muốn tiếp tục vẽ thứ mà con ao ước. Con sẽ không vội vã như ông. Con muốn chậm rãi tiến lên trên con đường mình đã chọn. Bố, con muốn tự mình chọn lựa.

Kazunari im lặng. Ông im lặng, nhìn chằm chằm vào đứa con trai.

- Anh à, xin anh. Hãy nghe Kazuma...

- Em đừng xen vào!

Kazunari ngắt lời Shoko và lại chăm chú nhìn con trai.

- Có nghĩa là con có thứ muốn vẽ?

- Vâng, có ạ. Là người, có một người con nhất định muốn vẽ.

- Con đường bản thân lựa chọn không ngọt ngào vậy đâu. Con không thể sống chỉ với ước mơ. Hiện thực rất tàn khốc. Gấp hàng chục lần những gì con nghĩ đây.

Kazuma không thể trả lời là “Con biết”. Cậu nào có biết gì về sự tàn khốc, sự vô tình của hiện thực. Nhưng Kazuma muốn vẽ. Cậu không muốn từ bỏ, và cũng không có ý định từ bỏ nó.

- Con thích làm gì thì làm.

Kazunari đứng dậy. Ông quay mặt đi.

- Thay vào đó, đã tự chọn con đường cho mình thì cảm than thở khóc lóc. Dù thất bại hay làm hỏng việc thì cũng không thể đổ lỗi cho

người khác.

Lần này thì Kazuma có thể trả lời.

- Con hiểu.

Anri bỗng thở phào.

- Cậu giỏi quá Ichii. Cậu đã có thể giải bày hết nỗi lòng với bố mình.

- Không biết tớ có truyền tải được hết không nữa.

- Chỉ riêng quyết tâm nói ra đã giỏi lắm rồi.

- Thế ư?

Hisakuni nghiêm túc nói.

- Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu. Giỏi hay không giỏi, tất cả đều bắt đầu từ bây giờ, Kazuma.

- Ô, Hisa, hôm nay cậu ngầu quá nha.

Miho cười chọc ghẹo.

- Nhưng mà câu thoại đấy, tớ từng nghe thấy ở bộ phim truyền hình nào đó thì phải.

- Đau quá. Lộ mất rồi. Daaaauu.

Hisakuni ôm đầu. Miho và Anri đồng thanh cười. Kazuma cũng cười theo.

Đúng vậy. Chỉ vừa bắt đầu thôi. Tất cả mọi thứ đều bắt đầu từ thời điểm này. Kazuma ngược cầm, hít một hơi thật sâu.

NĂM MỚI

1

Trời xanh, trong vắt và đẹp tuyệt. Khoảng trời trông cứ như được gắn chặt vào tấm kính to bản màu xanh. Sáng nay rất lạnh, sương xuống làm khắp nơi đều ẩm ướt. Nhưng giờ đây, mặt trời đang chiếu rọi những tia nắng chan hòa.

Tân xuân. Người ta gọi như vậy với ý nghĩa chúc mừng năm mới nhưng thực ra bây giờ mới là đỉnh điểm của mùa đông.

Ánh nắng mùa đông cũng có lúc dịu dàng đến thế.

Anri khẽ nheo mắt, nhìn ánh nắng mờ mờ đang chiếu sáng lòng bàn tay.

- Nào, làm thôi!

Hisakuni hăng hái xoay vai.

- Đừng ngạc nhiên trước khả năng kiểm soát siêu việt của tớ nhé.

Mặt Miho nhăn như bị. Sau đó, cô cố ý thở dài thườn thượt và lắc đầu.

- Hisa, cậu đúng là đồ ngốc hết thuốc chữa. Tung tiền lẻ thì liên quan gì đến khả năng kiểm soát? Lại chẳng cần hô lên ra điều quyết tâm luôn.

- Cần chứ. Ném trượt thì mệt lắm. Vừa lãng phí, lại còn là điềm xui nữa chứ.

- Khoảng cách này thì trượt sao nổi. Trẻ con mẫu giáo cũng tung vào được đấy. Tiền lẻ cũng chỉ có một trăm yên thôi. Đừng than thở nữa mà ném luôn đi.

- Một trăm yên ấy hả? Miho đừng khinh tở chứ.

- Ô? Lẽ nào Hisa định tung đồng năm trăm yên?

Lần này tới lượt Hisakuni chậm rãi lắc đầu.

- Không, không phải.

- Không thể nào. Một nghìn yên á? Nhưng đây là tiền giấy mà. Chuyện gì vậy, Hisa? Cậu nhận được nhiều tiền mừng tuổi đến thế à?

- Không, là mười yên.

- Hả?

- Có lẽ tại suy thoái kinh tế. Tiền mừng tuổi năm nay của tở giảm ba mươi phần trăm so với năm ngoái. Đau lòng quá. Xem ra tình hình vô cùng nghiêm trọng. Nếu không nỗ lực cắt giảm chi tiêu thì tở sẽ nghèo kiệt xác mất. Năm mới năm me mà đã bi đát thế này rồi.

- Vậy nên cậu định ki bo tiền lẽ chứ gì?

- Phải, vị thần của đền này và tở đã kết giao với nhau từ khi tở tới thăm đền. Có lẽ ngài sẽ hiểu mà. Chắc chắn ngài sẽ giúp tở thực hiện thật nhiều điều ước với mười yên. Siêu khuyến mãi đầu năm đồng giá mười yên chẳng hạn.

- Thật là, cậu một vừa hai phải thôi. Coi chừng sẽ bị quả báo đấy, tốt nhất là chuẩn bị tinh thần đi.

- Quả báo là gì thế? Nó như thế nào?

Miho nhìn lên Hisakuni cười ranh mãnh.

- Đây nhé, sáng mai, khi cậu thức giấc... chớp mũi cậu sẽ bị dính chặt đồng mười yên không gỡ ra nổi.

- Oái! Sao lại có chuyện ghê vậy? Thà biến thân thành ống đựng tiền tiết kiệm còn hơn.

Anri không nhịn nổi nữa bèn phá lên cười.

Màn đối đáp của Miho và Hisakuni lúc nào cũng ăn khớp, hợp rơ đến lạ, chỉ nghe thôi cũng thấy vui rồi. Thậm chí có lần nội dung câu chuyện hài hước đến mức Anri cười không sao dừng được.

Kazuma cũng đứng cười bên cạnh. Cậu vừa cười vừa đưa tay ra dẫu.

- Hai người nên kết đôi đi tấu hài Manzai*. Chắc chắn sẽ thành công lắm đấy.

- Tấu hài với Hisa ư? Hừm, cũng được đấy. Cậu thấy thế nào, Hisa?

- Phải đó. Được giao vai chọc cười thì có khi trúng mánh to. Hay là chúng ta hạ quyết tâm rồi ra mắt cặp bài trùng HISA & MIHO thật hoành tráng nhỉ?

- MIHO & HISA chứ. Trưởng nhóm đương nhiên là tớ rồi.

Miho nói tỉnh queo khiến Anri lại bò ra cười. Hài hước quá. Thật thú vị. Và cũng thật vui.

Đầu năm mới đã cười nhiều thế này, Anri đoán có lẽ năm nay sẽ là một năm tốt đẹp. Càng nghĩ càng thêm vui vẻ.

Bốn người Anri, Kazuma, Hisakuni, Miho cùng nhau đi lễ đầu năm tại đền thờ Ashiwara tọa lạc gần công viên Mizudori.

Không biết vì bầu trời cao trong quang đăng, hay vì làn gió tuy lạnh nhưng lại mang theo hương mơ nhàn nhạt, mà khoảng sân đền thờ thường ngày im phăng phắc nay bỗng đông đúc, náo nhiệt hẳn lên. Lại còn mọc thêm mấy quán vỉa hè nữa chứ.

Nhóm Anri lần lượt tung tiền lễ rồi chấp tay vái.

Cầu cho mọi người năm nay có nhiều sức khỏe. Một điều quá đổi bình thường nhưng Anri vẫn thật tâm cầu nguyện. Cô mong rằng đây sẽ là một năm mà người bà gần đây sức khỏe đã tốt lên của cô, người mẹ luôn nỗ lực hết mình, cả bản thân cô lẫn Kazuma, Miho, Hisakuni nữa, tất cả mọi người đều khỏe mạnh và cười thật tươi.

Tháng Tư năm nay Anri lên lớp chín. Mùa xuân sang năm sẽ tốt nghiệp.

Anri rón rén liếc sang hai bên. Cả Kazuma, Miho và Hisakuni đều đang chấp tay, nhắm mắt, cúi đầu. Ba người tập trung ước điều gì vậy nhỉ?

Tốt nghiệp rồi, liệu cả nhóm có mỗi đứa một ngả không? Trong thoáng chốc Anri nghĩ tới điều đó. Gần đây, thi thoảng, thật sự chỉ thi thoảng thôi, trong đầu Anri vụt lên suy nghĩ ấy. Lần nào Anri cũng thấy nóng ruột.

Anri rất vui khi chơi với nhóm Kazuma. Cô không cần phải ép mình hòa hợp với đối phương, hay để ý sắc mặt của nhau. Cô đã có thể cười, gạt đầu, đôi khi còn giận dữ theo đúng cảm nhận của trái tim. Cô có thể hít thở thoải mái, tự do.

Tại sao thế nhỉ?

Anri suy nghĩ. Nhưng nghĩ mãi cũng chẳng tìm ra được câu trả lời.

Ở cùng mọi người vô cùng dễ chịu. Chỉ có điều đó là Anri hiểu được một cách chắc chắn. Nhưng không, vẫn còn một điều nữa làm cô thấy bản thân cực kì may mắn.

Những người không cần ngại trang vẫn có thể cùng cười, cùng chuyện trò, không hề làm hao hụt mà ngược lại còn tiếp thêm năng

lượng cho bạn, cùng bạn tận hưởng niềm vui. Được gặp gỡ những người như vậy thực sự là niềm hạnh phúc rất lớn lao.

Anri hiểu rất rõ. Chính vì thế, cô sợ việc chia li. Giá như có thể được ở cùng nhau như thế này mãi mãi...

- Nè, ăn *takoyaki** đi.

Nghe thấy giọng nói phấn chấn của Miho, Anri ngẩng mặt lên thì thấy cô bạn đang chỉ thẳng vào một quán cóc ven đường. Con rổ nilon hình bạch tuộc đỏ ở trước cửa rung bần bật trong gió. Hisakuni bật ngón tay cái tách rất vui tai.

- Ồ, được đấy. Miho khao hả?

- Tết nhất đừng có đùa nhé. Tớ cũng gặp bi kịch tiền mừng tuổi giảm sút trầm trọng đấy. Khó khăn là tình trạng chung rồi.

Miho và Hisakuni vừa huých cùi chỏ vào nhau vừa tiến về phía gian hàng bán *takoyaki*. Anri và Kazuma cũng cất bước theo sau.

- Ijima, cậu có ước gì không?

- Có. Tớ ước một điều cực kì bình thường, cầu mong mọi người đều khỏe mạnh. Ichii thì sao?

- Tớ hả... Tớ thì đầu tiên báo cáo là năm nay con sẽ lại nộp tác phẩm tham dự triển lãm. Lần này nhất định sẽ tạo nên tác phẩm bản thân có thể hài lòng... Mà nói là quyết tâm đúng hơn báo cáo nhĩ.

- Thể hiện quyết tâm với thần linh?

- Phải. Khi sắp gục ngã, tớ sẽ tự nhủ “Đã nói với thần linh như vậy rồi mà mày định bỏ cuộc ư?” để vực mình dậy. Không thì sẽ bị “Nhận quả báo, đầu mũi bị dính đồng xu mười yên”, nhĩ?

- Ichii thật là.

Đang cười, Anri chột mím môi lại và ngược nhìn Kazuma.

- Ichii này.

- Hử?

- Cậu đã nghĩ đến việc chuyển cấp chưa?

- Cấp ba à...

- Ừ. Chắc cậu sẽ chọn trường có khối nghệ thuật đúng không?

- Đúng vậy. Tớ cũng muốn học về hội họa một cách bài bản.

Kazuma nhìn lên trời. Xương quai hàm nhìn góc cạnh hơn. Sau mùa hè năm ngoái, Kazuma bỗng trưởng thành hẳn lên. Một phần cũng vì cậu cao lên, đường nét trên khuôn mặt cũng cứng cáp, góc cạnh hơn. Mùa hè tuổi mười bốn là như vậy sao? Những cô cậu mười bốn tuổi đi qua một mùa hè cũng là tiến thêm một bước tới tuổi trưởng thành. Hay nó có liên quan đến việc Kazuma đã đối diện với bố và nói ra suy nghĩ của bản thân? Chàng trai tìm ra con đường của mình đã bắt chấp tất cả để tiến lên, trở thành người lớn...?

Mặt mình lúc này trông như thế nào nhỉ? Có khác gì so với năm ngoái hay không?

Anri đưa tay lên má.

Rời ánh mắt khỏi bầu trời năm mới ngập nắng, Kazuma nhìn sang Anri.

- Nhưng, tớ cũng không biết nữa. Hội họa có phải chỉ cần học hỏi từ người khác là được hay không? Đương nhiên, tớ chẳng biết kĩ thuật cơ bản về phác họa hay cách phối màu nên rất muốn học, nhưng vẽ tranh theo đúng nghĩa của nó... là như thế nào? Để biết điều đó có lẽ vẫn cần học nghiêm túc từ cơ bản. Mà trước mắt, mục

tiêu hiện tại của tớ là đạt giải ở triển lãm... Ừm, Ijima này, về việc làm mẫu ấy, cậu hãy giúp tớ thêm một chút nữa nhé.

Kazuma cúi gập đầu.

- Được. Tớ hiểu rồi. Vẫn sẽ làm ở lớp 7D...

- Ừ. Đúng vậy. Ở căn phòng đó, tớ muốn vẽ khung cửa sổ ấy làm nền.

- Hai cậu, mau tới đây nào!

Hisakuni đang vẫy tay trước quầy *takoyaki*. Miho tóm lấy cánh tay của cậu ta rồi thì thầm gì đó. Có khi cô đang máng cậu bạn “Đừng có to mồm thế. Xấu hổ lắm.” cũng nên.

- Tên đó định học lên trường cấp ba có khoa thể thao.

- Maehata ấy hả?

- Thần kinh vận động của Hisakuni rất tốt mà. Cậu ta suốt ngày nói muốn thử thách tối đa khả năng của bản thân.

- Phải. Miho từng bảo muốn đến trường cấp ba Seido có khoa dinh dưỡng học. Cậu ấy muốn trở thành nhà nghiên cứu dinh dưỡng giống mẹ mình.

- Thế à? Biết đâu cậu ấy muốn làm ra thực phẩm dinh dưỡng dành cho vận động viên thể thao vì Hisakuni.

- Cũng phải...

Miho đã nói là cậu ấy thích Kazuma. Đã thích từ rất lâu rồi. Miho từ bỏ tình cảm ấy rồi sao? Cô đã vứt nó đi, hay nó tự nhiên biến mất? Hoặc có lẽ nó vẫn còn đang cháy âm ỉ trong lồng ngực Miho? Anri không biết nữa.

Mọi người đều tìm ra con đường của mình và tiến tới phương trời

nào đó.

Anri bỗng thấy cô đơn. Nước mắt cô như chực trào ra. Một năm nữa, chỉ một năm nữa thôi, mọi người sẽ lần lượt cất bước. Đông Tây Nam Bắc, mỗi người sẽ một mình tiến bước trên con đường bản thân lựa chọn. Lúc đó, chúng mình sẽ phải vẫy tay nói lời chào tạm biệt sao? Sẽ hứa rằng sẽ gặp lại nhau chứ? Và mình sẽ quay lưng về phía mọi người để bước đi trên con đường như thế nào đây?

Không hiểu sao Anri thấy buồn vô hạn. Buồn đến mức cô chỉ chực khóc đến nơi. Tại sao lại thế? Mình đang ở cùng mọi người cơ mà. Bầu trời nắng ráo tươi sáng thế này cơ mà. Mình... thật kì lạ.

- Cậu sao thế Ijima?

Kazuma khom lưng, nhìn vào mặt Anri.

- Thấy khó chịu ở đâu à? Có sao không?

- Tớ ổn. Không có gì đâu. Xin lỗi cậu.

Anri đặt bàn tay đeo găng lên ngực, ép mình nở một nụ cười.

2

- Vậy chia tay ở đây nhĩ.

Miho giơ tay lên.

Cả bọn ở trước ngã tư. Nhà Miho nằm trong khu dân cư không cần băng qua đường, cứ đi thẳng về phía Đông là tới.

- Tớ cũng đi đường này. Chào nhé.

Hisakuni cũng giơ tay và hát cảm về hướng bầu trời phía Đông.

- Ủa? Hisa, cậu định đưa tớ về à?

- Há? Nói vớ vẩn gì vậy? Nhà cậu với nhà tớ cách nhau chả đến trăm mét, đưa về hay không thì liên quan gì ở đây?

- Tiến công chúa là nhiệm vụ của hiệp sĩ mà.

- Công chúa? Cậu nói không thấy gương mặt à? Cỡ Miho chắc chỉ làm lính gác thành thôi.

- Này, này, này, cậu đúng là đồ bất lịch sự. Tớ mà là lính gác thì Hisa chỉ là chuột trên gác xép thôi.

- Chuột á? Tha cho tớ đi. Với tư cách tuyển thủ Maehata sở trường điền kinh, chí ít cũng phải ví tớ với báo chứ.

Hisakuni và Miho vừa nói nhau om sòm vừa đi ra xa.

- Hai người đó đúng là vui tính thật.

- Ừ. Từ hồi bé tí đã như vậy rồi. Tính hợp nhau dễ sợ luôn. Một cặp đôi hoàn hảo. A, đèn xanh rồi. Sang đường thôi.

Anri và Kazuma sánh bước bên nhau băng qua đường.

- Nhưng, lúc nào đó...

Sang đường xong, Anri lăm bắm.

- Hử? Cậu nói gì thế?

Kazuma hơi đổ người về đằng trước. Anri ngẩng mặt lên, chạm mắt với Kazuma.

- Nhưng, lúc nào đó, bọn mình sẽ mỗi người một ngã phải không?

- Hả?

- Nếu Miho vào khoa dinh dưỡng của trường Seido thì sẽ phải chia cách với Maehata. Vì trường Seido không có khoa thể thao.

- Đúng là vậy nhưng...

- Ichii cũng vào trường cấp ba có khoa nghệ thuật...

Mọi người, đều sẽ phải xa nhau.

Mình đang nói gì thế này.

Anri cắn môi.

Mình là đồ ngốc. Mình nói chuyện ngớ ngẩn này với Ichii để làm gì. Giờ đang là Tết, năm mới chỉ vừa bắt đầu, tại sao lòng mình lại xáo động đến vậy? Anri khẽ đấm ngực. Cô nghe thấy âm thanh lao xao như tiếng gió. Đó là âm thanh phát ra từ trái tim của Anri.

Hình ảnh của Kitani Shuya đột nhiên hiện lên. Hiện lên bất thành hình, đến mức Anri cảm thấy như hơi thở bị nghẽn lại.

Hình ảnh cậu ấy chạy một mình trên sân tập lúc hoàng hôn.

Tắm mình trong ánh tà dương màu cam sẫm, bóng Shuya trải dài, đen mờ mờ trên nền đất. Biểu cảm... biểu cảm thì Anri không nhìn rõ. Nếu nói chính xác thì cô không thể nhớ ra. Không phải là cô đã quên mặt cậu. Nhưng biểu cảm trên mặt cậu thì rất mơ hồ.

Anri đã luôn chăm chú nhìn... gương mặt cười ngượng ngùng của Kitani, gương mặt hướng về phía trước, môi mím lại thành một đường kẻ, gương mặt lúc đối đáp trêu đùa với ai đó, gương mặt khi vừa chạy xong, gương mặt khi lau những giọt mồ hôi đang chảy xuống... Cô đã luôn ngắm nhìn, đã luôn thích cậu. Thế mà giờ đây, khi cô định nhớ lại thì đường nét của cậu lại nhòe đi, không còn rõ nét.

Xa nhau, là như thế này sao?

Anri thấy mình như một con người vô tâm và hời hợt. Tình cảm đối với Kitani Shuya là tình cảm đơn phương của Anri. Và Anri, vẫn cất giấu tình cảm đó trong tim, vẫn chưa thể thú nhận “Mình thích cậu” đã chuyển tới trường cấp hai Ashiwara rồi. Khoảng thời gian chuyển trường, chốc chốc Anri lại nhớ đến Shuya và thở dài. Cũng có lúc cô rơm rớm nước mắt. Hai lần, ba lần, rồi bốn lần.

Sự cay đắng, nỗi buồn rầu, sự khổ đau ấy đã đi đâu mất rồi? Mới chưa đến hai năm mà mình đã không thể nhớ rõ Kitani nữa, trái tim của mình rốt cuộc bị làm sao vậy?

Hay là con người rồi ai cũng sẽ quên đi như thế? Họ sẽ quên đi những người ở xa, quên đi những người đã không còn được gặp?

Anri không muốn bị lãng quên.

Dao động trong luồng xúc cảm mạnh mẽ, Anri nắm chặt ngón tay.

Mình không muốn bị Miho quên lãng, cũng không muốn biến mất khỏi trí nhớ của Maehata. Và, và...

Anri ngẩng lên nhìn Kazuma ở bên cạnh.

Mình mong Ichii sẽ nhớ. Mình muốn cậu ấy nhớ về mình mãi mãi

về sau.

Lưng Anri ướt đầm mồ hôi.

Thích, thích.

Thích, thích.

Anri biết đó là nhịp đập của trái tim mình. Nó đang đập nhanh hơn, mạnh hơn so với mọi khi. Đến mức làm cô khó thở.

Thích, thích.

Thích, thích.

- Tớ nghĩ là không phải.

Kazuma nghiêng đầu, hướng mắt nhìn lên bầu trời.

- Không phải là sao?

Anri cũng ngẩng lên theo. Có một vài gợn mây. Trên bầu trời ban này hẵng còn quang đãng giờ đã có những đám mây tròn xóp của mùa xuân đang chuyển động.

- Cái gì không phải cơ?

Mắt đuổi theo những đám mây hững hờ trôi, Anri hỏi lại. Cô muốn nghe câu trả lời của Kazuma.

- Một năm sau bọn mình đều sẽ chuyển cấp và vào những trường cấp ba khác nhau. Việc đó... ừ, có lẽ sẽ như thế thật. Nhưng mà tớ nghĩ điều đó sẽ không làm chúng ta bị chia cắt đâu.

- Tại vì...

- Chỉ cần gặp là được mà.

Kazuma đã nói vậy. Giọng điệu rất bình thường. Cách nói không khác gì so với mọi khi. Một câu cực kì ngắn gọn. Nhưng lại vang vọng trong tai Anri tươi mới gặp nhiều lần những cuộc hội thoại thông

thường.

- Gặp... là được?

Anri nhắc lại câu nói của Kazuma. Nhịp tim của cô vẫn chưa dịu lại. Nó vẫn đang đập thình thịch liên hồi. Kazuma gật đầu nói: “Đúng vậy”.

- Chúng mình sẽ không thể gặp mặt nhau hằng ngày như bây giờ, nhưng nếu muốn gặp thì sẽ gặp được thôi mà. Miễn là có tình cảm dành cho nhau thì việc đó đâu có khó khăn gì. Trái lại, tớ còn có phần mong đợi nữa.

- Mong đợi?

- Thường xuyên gặp nhau rồi trò chuyện như bây giờ, vui thì cũng vui đấy nhưng... A! Tớ đã rất vui vẻ. Ở cùng với mọi người rất vui và tớ thích những khoảng thời gian đó.

Kazuma nhún vai hốt hoảng, như muốn che giấu sự ngượng ngùng. Má cậu hơi ửng đỏ.

- Tớ cũng rất vui. Tớ thích lắm. Có thể nói là cực kì thích. Cho nên... tớ thấy buồn. Có lẽ tớ nghĩ đến việc chỉ hơn một năm nữa chúng ta sẽ xa cách mỗi người một ngả và tự cảm thấy cô đơn...

Không chỉ có vậy. Cả Kazuma, cả Miho, cả Hisakuni, mỗi người đều tìm thấy con đường cho riêng mình và chuẩn bị dần bước. Chỉ mình Anri vẫn chưa tìm ra lối đi cho mình. Cô vẫn chưa nghĩ được mấy chuyện đó. “Tớ muốn vẽ tranh. Một ngày nào đó tớ muốn vẽ nên tác phẩm mà bản thân có thể hài lòng”, “Tớ muốn lấy chứng chỉ chuyên viên dinh dưỡng”, “Tớ sẽ trở thành vận động viên điền kinh số một Nhật Bản”. Kazuma, Miho, Hisakuni đều tỏa sáng lấp lánh khi nói những lời này.

Chỉ có mình bị bỏ lại.

Cảm giác nóng ruột của một người sắp bị bỏ rơi khoét sâu vào lồng ngực Anri. Nhưng cô không thể nói với Kazuma chuyện đó.

Ước mơ hay mục tiêu, tương lai của bản thân thì chỉ có thể tự mình kiếm tìm. Đó không phải thứ nhận được từ người khác. Dù là bố mẹ, thầy cô, dù là bạn bè quan trọng thì mơ ước của người khác vẫn mãi thuộc về người khác. Không ai có thể sống bằng giấc mơ của người khác.

Kazuma đã dạy cho Anri điều đó.

Kazuma đấu tranh với bố, kiên định giữ vững suy nghĩ của bản thân, và bây giờ, cậu ấy đang ở đây. Chẳng phải những người như thế mới có thể nghiêm túc nói về giấc mơ của mình hay sao?

- Chia cắt trong một khoảng thời gian ngắn rồi sẽ gặp lại. Tớ thấy vô cùng mong đợi, không biết lúc đó mọi người sẽ thay đổi thế nào.

Kazuma lại nhún vai một lần nữa.

- Với cả bọn mình sẽ ổn cả thôi.

- Ổn ư?

- Ví dụ, cho dù không thể gặp... Dù không thể gặp nhau một, hai năm... mà không, kể cả là mười, hai mươi năm đi nữa thì bọn mình cũng sẽ không quên nhau đâu.

- Ichii nghĩ vậy à?

Kazuma đứng lại. Anri cũng dừng chân. Ánh nắng đầu xuân soi tỏ gương mặt Kazuma. Màu mắt cậu trông đen thẫm hơn mọi ngày.

- Tớ không quên đâu... Cho dù có học khác trường cấp ba, tớ vẫn sẽ liên lạc với Ijima. Tớ sẽ hỏi cậu có muốn gặp tớ không...

- Ichii...

- Ijima, chuyện này, tớ vẫn chưa nói với ai đâu.

Anri có cảm giác tông giọng Kazuma có phần trầm xuống.

- Tớ đang nhắm đến khoa nghệ thuật của Học viện Biryo.

Anri không tìm được mà mở tròn hai mắt.

Cô từng nghe đến tên Học viện Biryo rồi. Đó là một ngôi trường dân lập có tiếng sản sinh ra rất nhiều nhân tài trong lĩnh vực nghệ thuật như âm nhạc, hội họa, điêu khắc. Đó cũng là một ngôi trường rất khó vào. Hơn tất cả, ngôi trường cấp ba ấy nằm ở thành phố gần biển, cách rất xa thị trấn Ashiwara.

Anri cũng nghe nói rằng để tập hợp học sinh trên cả nước, toàn bộ học sinh của trường đều ở trong kí túc xá. Một ngôi trường xa xôi phải mất tới hơn nửa ngày đi từ Ashiwara bằng tàu điện và tàu siêu tốc.

- ... Cậu sẽ đi xa nhỉ.

- Ừ. Đương nhiên là nếu không được nhận thì chẳng còn chuyện gì để nói. Vì tớ muốn tìm hiểu về hội họa thật kĩ càng, trong khả năng có thể ở Biryo. A ha, tớ hơi tự tin quá thì phải.

Sau khi cười nhả hết cả mặt, Kazuma nói.

- Dù có đi xa thế nào, tớ vẫn sẽ về gặp Ijima. Không phải để nhờ cậu làm người mẫu hay gì đó... mà chắc là vì tớ sẽ nhớ cậu không sao chịu nổi, cho nên, bất kể là nửa ngày hay một ngày, tớ cũng sẽ về để gặp Ijima. Đảm bảo đấy.

- Ichii...

- A ha, nói chuyện này hơi bị sớm quá rồi. Bầu không khí cứ như

mình sắp tốt nghiệp đến nơi ấy. Bọn mình vẫn còn là học sinh trường trung học cơ sở Ashiwara số 1 thêm một năm nữa cơ mà. Không hiểu sao tự nhiên tớ lại nói mấy chuyện này... Nhưng tớ luôn muốn nói với Ijima một lúc nào đó. Ừ, tớ muốn nói một cách nghiêm chỉnh. Mà đang Tết, có lẽ là thời điểm lí tưởng đây chứ.

Đã đến ngã tư tiếp theo. Anri sẽ chào tạm biệt Kazuma.

- Tớ sẽ đưa cậu về đến nhà.

- Không sao đâu. Tớ muốn đi bộ một mình.

Anri quay lưng về phía Kazuma và bước đi. Làn gió thổi quanh cô lạnh buốt.

Thịch, thịch.

Thịch, thịch.

Nhịp đập trái tim truyền tới. Cô nghe thấy chúng, hòa chung với giọng nói của Kazuma.

Mình muốn nhìn khung cảnh đó quá.

Anri đột nhiên nghĩ vậy.

Khung cảnh sân thể dục. Cô muốn thấy khung cảnh nhìn từ cửa sổ lớp 7D.

Anri tiếp tục bước một mình trong gió bắc.

3

- A!

Anri bắt giác kêu lên, chuyển tầm nhìn. Cô cũng hơi xoay, chỉ có vậy thôi mà cả người cô mất thăng bằng, suýt chút nữa thì rơi ra khỏi ghế.

- Hử?

Đang đối mặt với bức vẽ, Kazuma ngẩng mặt lên và chớp mắt với vẻ thắc mắc.

- A, xin lỗi. Hoa anh đào...

- Hoa anh đào?

- Ừ. Tớ có cảm giác cánh hoa anh đào vừa bay vào.

Anri ngồi lại ngay ngắn trên ghế. Vì phải ngồi một tư thế rất lâu nên có cảm giác hông cứng đờ. Vì vậy mà ban nãy cô mới không giữ được thăng bằng.

- Mình nghỉ chút nhé?

Kazuma vươn vai hết cỡ.

- Chắc cậu cũng mệt rồi.

- Một chút. Hông tớ hơi đau. Chắc già rồi.

- Ừ trời! Không thể tin đó là câu một nữ sinh trung học vừa thốt ra đấy. Hay là dán cao vào?

- Ichii, cũng chẳng có nam sinh trung học nào nói về cao dán đâu. Nghe sặc mùi ông già đó.

- Ô, cậu cũng thấy thế à? Vừa nói xong tớ cũng nghĩ bụng thôi chết rồi. Tại sao tớ lại nhắc đến cao dán cơ chứ?

Lẽ nào cậu đang dán hả? Chắc, giờ tớ mới để ý.

Anri chạm ngón tay lên đầu mũi.

- Hình như thoáng thoáng mũi cao dán đâu đây....

- Oái, tha cho tớ đi!

Anri và Kazuma quay mặt nhìn nhau và cùng bật cười. Kazuma đưa cho Anri lon nước trái cây. Là vị cam mà Anri thích.

- Cảm ơn cậu.

- Chính tớ mới phải nói câu đó. Cảm ơn vì Ijima đã làm mẫu cho tớ. Gọi cậu tới lúc đang nghỉ xuân thế này tớ cũng áy náy lắm.

Anri lắc đầu.

- Không đâu. Được cậu vẽ ở phòng học này, với tớ là điều tuyệt vời nhất.

Đó không phải là nói dối. Anri và Kazuma đang ở nơi cô thích nhất trong trường trung học cơ sở Ashiwara số I, nơi trước đây vốn là lớp 7D, nay đã thành phòng học bỏ trống. Anri ngồi bên cửa sổ, và cách đó một chút là Kazuma đang đứng phía bên kia giá vẽ.

- Nhưng chỉ một chút nữa là hoàn thành đúng không?

- Ừ. Tớ muốn cảnh nền là cảnh mùa xuân nên chỉ một chút nữa là xong rồi.

Lớp 7D, phòng học nơi Anri gặp Kazuma lần đầu.

Từ khung cửa sổ mở toang, thi thoảng làn gió mang theo hơi ẩm lại ùa vào, thổi tóc Anri bay phấp phới. Anri nghĩ rằng cánh hoa trắng ban nãy đã bay vào cùng cơn gió ấy.

Tháng Ba, hoa anh đào trong sân trường cuối cùng cũng bắt đầu nở. So với thị trấn Anri đã sống trước đây thì anh đào ở Ashiwara nở muộn hơn gần một tuần. Vì thế chưa thể có cánh hoa rơi rụng được. Nhưng...

- A!

Cô lại la lên nho nhỏ. Cánh hoa trắng bông bênh bay qua trước mắt. Anri thậm chí còn có cảm giác mình đã ngửi thấy một mùi hương ngòn ngọt. Cô lập tức vươn tay ra. Như thể chổi từ ngón tay của Anri, cánh hoa leo lên ngọn gió và trôi lơ lửng trong lớp 7D. Mắt Anri đuổi theo nó.

Kazuma bất thành linh vươn tay ra. Cánh hoa nằm gọn trong lòng bàn tay cậu như chú chim nhỏ đậu xuống cành cây.

- Bắt được rồi.

- Cho tớ xem nào.

Cánh hoa trắng nhỏ bé dính hờ vào lòng bàn tay đang rộng mở. Nó nhỏ hơn hoa anh đào, màu cũng nhạt. Nếu không căng mắt nhìn thật kĩ sẽ không thể nhận ra nó có màu phớt hồng.

- Đây là... mơ à?

- Không, anh đào (sakura) đấy. Hoa của cây anh đào (sakuranbo).

- Cây anh đào ra trái đúng không?

- Nó rất ngon, nhưng mà đắt lắm. Mà cây này không phải loại cao cấp đó đâu. Tớ nghĩ quanh đây hầu hết là cây dại. Chúng cứ thỏa sức mọc mà không ai chăm bón, dù vậy, hằng năm, vẫn đều đặn ra hoa kết trái. Quả của chúng bé tí, nhưng cũng khá ngọt. Thi thoảng tớ cũng đi vặt trộm để ăn. Hisakuni còn nhét phồng cả má lên cơ.

- Chúng mọc ở đâu vậy?

- Ở ven chân ngọn đồi sau trường thì phải. Tuy hoàn toàn ngược hướng với phòng học này nhưng lâu lâu, nương theo chiều gió, cánh hoa sẽ bay đến. Nhắc mới nhớ năm ngoái bọn mình cũng thấy cánh hoa trắng ở đây nhỉ?

- Vào mùa này thì gió sẽ mang chúng đến nhỉ.

- Chắc vậy. Hoa của cây anh đào có quả nở sớm hơn hoa anh đào thường nhiều mà.

Kazuma khẽ nhấc cánh hoa lên bằng đầu ngón tay. Anri vô thức ngửa lòng bàn tay ra.

Kazuma đặt cánh hoa lên đó.

Thật đáng yêu.

Nhỏ bé, mượt mà, mềm mại, như chính mùa xuân.

Đột nhiên, Anri cảm thấy nước mắt sắp trào ra. Dạo này cô mau nước mắt hơn hẳn. Dù nhìn lên bầu trời buổi hoàng hôn hay là khi màu xanh của cỏ cây thấm nước mưa phản chiếu trong đôi mắt, hốc mắt Anri đều nóng ran lên. Cô không biết vì sao lại như vậy. Không biết, nhưng cảm nhận được.

Ôi... Thời gian đang trôi đi.

Tuy không rõ ràng, nhưng chắc chắn, thời gian vẫn trôi. Thời gian là thứ đã trôi qua thì không bao giờ quay trở lại, chúng lướt qua bên cạnh Anri, không có hình dáng cũng chẳng có âm thanh.

Đó không phải loại cảm xúc nguyên chất như sốt ruột hay tiếc nuối. Nó là một cảm nhận day dứt, ôn hòa và âm thầm hơn thế nhiều. Có lẽ nó giống với sự cô đơn, nhưng lại thật khác.

Anri nên gọi thứ đang ở trong lồng ngực này là gì đây?

Dao động trong cảm xúc mà cô chẳng định đặt tên, Anri trào nước mắt. Cô hốt hoảng trước con người đó của mình. Từng có đôi ba lần, nước mắt cô suýt chút nữa thì trào ra giữa phố, cô xấu hổ quá nên mới phải chạy đi.

Những người khác thì sao?

Họ sẽ không khóc à?

Cảnh hoàng hôn hay màu xanh của cây cối không lấy được nước mắt của họ sao?

Anri cũng từng định hỏi Miho. Nhưng cô chỉ nghĩ chứ không làm. Đó không phải điều có thể thảo luận hay tiết lộ cho người khác. Vì cô cảm thấy rằng đó là cảm xúc mà bản thân cô sẽ ôm lấy, một mình.

Tình cảm giải bày cho ai đó, tình cảm nhất định phải nói ra, và tình cảm chỉ âm thầm ôm lấy trong lòng. Cảm xúc của con người cũng muôn hình vạn trạng, như hoa có rất nhiều loài. Chắc chắn là như thế.

- Thực ra...

Kazuma ngập ngừng. Anri nhẹ nhàng nắm lấy cánh hoa, chăm chú nhìn gương mặt cậu.

- Tớ định vẽ nó vào cảnh nền.

- Cánh hoa này sao?

- Ừ. Hoa của trái anh đào. Tớ định vẽ loài hoa trắng này sau lưng Ijima, chứ không phải một loài hoa sẽ nở bùng kiêu hãnh...

- Thật à? Cậu thật sự sẽ vẽ chứ?

- Ừ. Ijima có thể thấy khó tin nhưng tớ rất thích cánh hoa này, cho

nên tớ tự nhủ, là mình thực sự muốn vẽ nó. Cái đó, biết nói thế nào nhỉ, nên là...

- Nhưng cậu thích trái của nó hơn phải không? Trái anh đào.

- Hừm, cậu bắt bẻ tớ bằng chiêu đó à?

- Vâng, xin phép nhé.

Anri cố ý đáp lại bằng giọng muôn phần nghiêm túc. Nhưng cô lập tức phá lên cười. Khi khóc, khi cười, tuổi mười bốn thật nhiều rung cảm.

- Ichii ơi!

- Ừ?

- Tớ muốn nói, lời cảm ơn ban nãy...

- Cảm ơn? À, vụ nước trái cây hả? Đừng để ý. Vì tớ còn phải nói cảm ơn gấp trăm lần ấy chứ. À, tớ cũng mua bữa bánh kẹp ở cửa hàng tiện lợi thôi mà. Quà cảm ơn vì cậu làm mẫu vẽ mà chỉ có nước trái cây hay bánh kẹp thì chưa đủ nhỉ.

- Không phải.

Anri bọc cánh hoa trong tờ giấy ăn và nhẹ nhàng cất vào túi áo ngực. Đang trong kì nghỉ xuân nhưng cô lại mặc đồng phục. Mặc thường phục thì không thể vào trường. Kể cả trường trung học cơ sở Ashiwara số I, nơi luôn khiến cô có cảm giác thoải mái tự do, quả nhiên vẫn tồn tại những quy định trói buộc học sinh.

- Thực ra lời cảm ơn ban nãy, không chỉ dành cho nước trái cây thôi đâu.

- Hử?

Có tiếng chân vang lên nhẹ nhàng. Cửa sổ phía hành lang mở ra, hai

gương mặt ló vào.

- Miho, Maehata!

- He he he. Hai kì đà cản mũi lại xuất hiện đây.

- Này Hisa. Đừng có đánh đồng tớ với cậu chứ. Kì đà cản mũi chỉ có cậu thôi. Tớ có khi là kì đà ban phúc đó. Nhìn đây mà xem, tén tèn ten.

Miho giơ lên một chiếc giỏ cỡ bự.

- Ở? Đó là gì thế?

- Hì hì. Rất nhiều thứ với tất cả tấm lòng của Satodate Miho dành cho người mẫu xinh đẹp và đại họa sĩ tương lai. Kìa, kì đà cản mũi!

- Vâng, vâng.

Hisakuni điệu nghệ trải rộng tấm vải xanh. Miho xếp những thứ trong giỏ lên.

Bánh kẹp, cơm nắm, gà rán, salad khoai tây, trứng cuộn, tôm chiên, rau hãm... Từng thứ từng thứ một được gói gọn gàng hoặc nhét trong hộp nhựa.

- Tuyệt quá, Miho tự tay làm tất cả chỗ này sao?

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên. Đồ tiếp tế đó. Mọi người cùng ăn nào. A, Hisa, gọi cả cô Funaki đi. Chắc cô ở phòng giáo vụ đấy Cô Funaki đã thương lượng giúp để chúng ta được sử dụng phòng này mà. Phải mời cô làm đồng minh chứ!

- Vâng, vâng. Chắc, cái thói sai bảo người khác bữa bãi của cậu vẫn chẳng thay đổi gì nhỉ.

- Chỉ biết ăn thôi mà than thở lắm thế.

Hisakuni nhún vai rồi ra khỏi phòng học. Kazuma phủ vải lên bức

tranh và xếp gọn vào một góc. Chắc cậu ấy vẫn chưa muốn cho ai xem nó. Anri biết rằng Kazuma vẫn đang một mình chiến đấu.

Anri biết có thứ chia sẻ được với mọi người, có thứ không.

Cảm ơn.

Anri khẽ thì thầm.

Không chỉ mình Kazuma, cô muốn bày tỏ sự biết ơn đến cả Miho và Hisakuni nữa.

Nhờ có mọi người mà tớ đã hiểu ra.

Chống chọi một mình, cùng san sẻ với mọi người, thử thách bản thân mình, hợp lực cùng tất cả mọi người, Anri đã biết rằng trên đời này có những việc như thế.

Vì vậy, cảm ơn. Và, mong được giúp đỡ.

Mong mọi người chiếu cố tớ trong năm lớp chín này.

Gió thổi. Một cánh hoa trắng nữa lại bay vào lớp 7D.

LỜI BẠT CỦA TÁC GIẢ

Asano Atsuko

“Thời niên thiếu nơi phòng học bỏ trống”

Thời đó đã xa, rất lâu trước đây, khi tôi còn là học sinh cấp hai, có một lớp học trống nằm sâu ở phía cuối hành lang. Con sóng “Thế hệ đoàn khối”* đã đi qua, đó là thời điểm được phỏng đoán rằng bóng dáng trẻ con, người trẻ tuổi, học sinh sẽ dần dần biến mất khỏi khu vực hay trường học.

Phòng học trước đây là lớp E hoặc lớp F ấy gần như biến thành kho chứa đồ, tấm rèm mỏng màu kem buông thông, vệt sáng vươn ra từ khe hở chiếu sáng sàn nhà. Bụi nhảy múa trong luồng sáng ấy, rất đẹp và lấp lánh, khiến tôi thấy hơi kì khi gọi nó là bụi.

Chỉ có vậy thôi. Tôi đã quên bém mắt mình có việc gì ở căn phòng trống đó hay chẳng có việc gì mà chỉ tùy hứng ngó vào xem, nhưng có vẻ tôi vẫn nhớ được khung cảnh ở đó.

Nơi trước đây là sân khấu cho học sinh học tập, nô đùa, ca hát, thậm chí xích mích với nhau, những niềm vui, nổi tức giận, sự bi thương còn non nớt... nhưng tất cả mọi thứ đã biến mất, trở nên vắng lặng và cứ thế bị lãng quên. Chính là khung cảnh ấy.

Điều đó đã dấy lên chút đốn đau trong trái tim chưa đầy mười lăm tuổi của tôi lúc ấy. Đương nhiên, tôi mau chóng lãng quên sự tổn thương ấy, tốt nghiệp cấp hai, rồi tốt nghiệp cấp ba, đã có một thời gian đến thành phố lớn nhưng rồi lại quay về cố hương, trở thành một bà cô rất đàng hoàng(?).

Khi tôi nghĩ rằng mình muốn viết truyện về những ngày rất đổi bình thường của những cậu bé cô bé rất đổi bình thường, thứ đột

ngột hiện lên lại chính là khung cảnh phòng học bỏ trống mà tôi đã lãng quên từ lâu ấy. Lúc nhìn thấy hình ảnh cô gái tựa vào bậc cửa sổ, nơi phòng học chẳng còn được ai dùng đến, tôi ngỡ là mình đã nắm chắc được mạch truyện.

Đó là cuộc gặp gỡ với Anri. Vì thế, tôi cũng đã gặp cô bé ở phòng học trống. Ban nãy tôi có nói là những ngày rất đổi bình thường của những cậu bé cô bé rất đổi bình thường, nhưng nó sẽ không bị nhồi nhét những điều cũ rích. Cũng không phải là thứ đánh đồng nào là học sinh cấp hai, nào là lứa tuổi 1x rồi áp đặt một cách tùy tiện. Nếu không đi chệch ra khỏi tầm nhìn của “học sinh cấp hai thời nay” thì câu chuyện sẽ không hình thành. Nếu như nó không phải là câu chuyện của từng cá nhân, của từng người, của tôi không là ai cả, của bạn không là ai cả, của cậu ấy của cô ấy không là ai cả, thì tôi nghĩ viết sẽ chẳng có ý nghĩa gì. Tối thiểu đối với tôi là vậy.

Câu chuyện giống như một căn phòng trống vậy.

Trong không gian nhấn mạnh sự đồng đều gọi là trường học, nó lặng lẽ tồn tại mà lại thật nổi bật. Con người chắc chắn sẽ có những cuộc đời riêng biệt (chẳng liên quan đến thời gian), không bị nhuộm màu đơn điệu. Như vậy, những con người bị bọc kín bởi những nhãn mác không có thực thể như cộng đồng hay dân thường, binh lính hay học sinh, người làm công ăn lương hay bà nội trợ, đều là những sự tồn tại duy nhất khác nhau cả về màu sắc lẫn dáng hình.

Phòng học trống đã thoát ra khỏi trói buộc của phòng học bình thường, từ đó có được cá tính riêng. Phòng học trống liên kết chặt chẽ với câu chuyện trong tôi. Có phải hơi lí trí quá không nhỉ?

Tóm lại, tôi đã gặp Anri, và nhờ cuộc gặp gỡ đó, tôi gặp thêm

Kazuma, Miho, Hisakuni. Từng người từng người đều có tên, có trái tim, mang trong lòng cảm xúc, thoát vui thoát buồn bởi những điều nhỏ nhất, không nắm bắt được những thứ hiện hữu trong bản thân hay thứ tồn tại trong người khác, bối rối, cố tỏ ra mạnh mẽ, tự hào, kiên cường hướng về phía trước, nhưng cũng có sự nhỏ mọn và chệnh vênh, ngang bướng và vụng trộm. Những tháng ngày trải qua cùng bốn con người này với tôi mà nói, có lúc mệt mỏi vô cùng nhưng lại là khoảng thời gian vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Vừa chia sẻ thời gian với hội Anri, tôi vừa nhớ ra rất nhiều điều.

Việc yêu, ghét người khác, những va chạm, xích mích với người lớn, hiểu nhầm, thấu hiểu, nghĩ quá, tự cho là mình đúng. Rồi từ bỏ, nóng vội, vui sướng, hi vọng, bất an, cô độc... Tôi nhớ lại rất nhiều, rất nhiều thứ đã xảy ra trong thời niên thiếu của mình.

Tôi thật lòng nghĩ rằng mình vẫn chưa quên. Tôi nghĩ mình không quên, kể cả khung cảnh của phòng học trống ấy. Tuy có quay mặt nhìn đi hướng khác, tuy có chủ định là sẽ quên nhưng vẫn chưa quên được. Được kích thích, được thúc đẩy bởi nhóm bạn của Anri, mọi thứ đều hồi sinh, tươi mới.

Những gì tôi nhớ ra thuộc về riêng tôi, không phải của Anri và các bạn của cô bé. Nếu là Anri thì cô bé sẽ làm gì với trái tim này, nếu là Miho thì sẽ xử trí ra sao, nếu là Kazuma, nếu là Hisakuni...

Tôi muốn viết về nhóm Anri mà không áp đặt tình cảm của bản thân, không kéo theo hình tượng học sinh cấp hai thời hiện tại. Mong muốn đó đang tuôn chảy trong cuốn “Từ khung cửa sổ lớp 7D”. Mong muốn chỉ là mong muốn, có thực hiện được đúng đắn hay không, nói thật tôi cũng không dám chắc. Tôi còn có cảm giác Anri

đang nghiêng đầu vẻ khó xử và bảo “Không biết nên nói thế nào nhỉ?” cơ.

Nhưng tôi xin phép được nhường việc đánh giá cho các bạn, những người đã ủng hộ câu chuyện của tôi. Chỉ cần nhóm của Anri tồn tại trong một góc nhỏ của trái tim các bạn, dù chỉ là nhất thời, tôi cũng đã rất vui rồi.

Từ tận đáy lòng tôi rất biết ơn chị Hibata Nanako đã thể hiện Anri dưới hình dáng một con người.

Xin chân thành cảm ơn.

Table of Contents

Start

KHUNG CỬA CỦA ANRI

1

2

3

4

KHUNG CỬA CỦA KAZUMA

1

2

3

BÊN KHUNG CỬA MÙA XUÂN

1

2

3

4

5

TIA NẮNG MÙA HÈ

1

2

3

4

NĂM MỚI

1

2

3

LỜI BẠT CỦA TÁC GIẢ

Table of Contents

Start

KHUNG CỬA CỦA ANRI

1

2

3

4

KHUNG CỬA CỦA KAZUMA

1

2

3

BÊN KHUNG CỬA MÙA XUÂN

1

2

3

4

5

TIA NẮNG MÙA HÈ

1

2

3

4

NĂM MỚI

1

2

3

LỜI BẠT CỦA TÁC GIẢ